

4 Legend ONLINE

เปิดตำนานป่วนออนไลน์

Story : MIRROR / Art : P-COMIC

บทนำ

ภาพวิดีโอตัดต่อของสงครามฉายขึ้นบนจอใหญ่ยักษ์หน้าอาคาร
เพื่อโฆษณาเกมที่กำลังเข้าสู่แพตช์ใหม่ พนักงานกินเงินเดือนหลายคนเดิน
เข้าออกอาคารนี้กันวุ่นวาย บางคนก็หอบเอกสารวิ่งเร็วเพื่อไปให้ทันลิฟต์
ที่เปิดรออยู่ บางคนก็นั่งพักผ่อนเพราะกำลังอยู่ในช่วงพัก พวกเขาเหล่านี้
คือพนักงานของบริษัทเลเจนด์ บริษัทเกมออนไลน์ที่ตอนนี้มีขอลผู้สั่งจอง
เครื่องเล่นเกมมากขึ้น เป็นผลจากการได้เห็นภาพวิดีโอฉากการต่อสู้บน
ท้องฟ้าของสองเพลเยอร์ปริตนกันเอง

รถเก๋งสีขาวจอดเทียบหน้าทางเข้าสู่อาคาร ซึ่งปกติแล้วจะไม่อนุญาต
ให้นำรถมาจอดหรือมาส่งใครบริเวณนี้เลย แต่ที่ไม่มีใครห้าม คงเพราะ
ทราบอยู่แล้วว่ารถคันนั้นเป็นของใคร ผู้เพ็งจะได้คำนำนานว่านางสาวเคิน
ลงมาจากรถพร้อมด้วยอุปกรณ์ส่วนตัวของเธอย่างคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก

เพียงก้าวเข้ามาในตัวอาคาร เธอก็ถอนใจด้วยความรู้สึกเชิง เพราะ
ก่อนเข้ามา เธอได้ให้โปรโต้แก็กระบบรักษาความปลอดภัย และตอนนี้เธอ
ก็สามารถควบคุมระบบของบริษัทนี้เอาไว้หมดแล้ว โดยไม่มีการแจ้งเตือน
ใดๆ เกิดขึ้น

"สรุปว่าลงทุนจ่ายค่าบำรุงรักษาระบบความปลอดภัยเพื่ออะไรกันแน่"

"สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่ามีคดีต่อเรื่องอะไรคะ" พนักงานต้อนรับถาม

"ไม่ทราบว่าห้องควบคุมระบบเกมอยู่ชั้นไหนคะ"

"ต้องขอภัยด้วยค่ะ เพราะแผนกนั้นไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าไป หากมาพบผู้ปกครอง เคี้ยวพี่จะคิดต่อให้ค่ะ" เธอบอก เด็กสาวเองก็พอจะรู้ว่าทำไมเธอคนนี้ถึงได้พูดแบบนี้ เพราะเห็นเธอเป็นเด็กนั่นเอง นี่เป็นสิ่งที่เธอไม่ชอบใจอย่างมาก

เด็กสาวแสดงบัตรที่ห้อยคออยู่แทนคำตอบ เมื่อพนักงานหญิงเห็นบัตรที่มีตัวอักษรสีทองก็ตกใจ เพราะนี่คือบัตรของ CEO ของบริษัท ซึ่งพนักงานทุกคนจะต้องรู้จัก เพราะมันสามารถทำให้ใครก็ตามที่มีปัญหาดกงานได้ทันที พนักงานหญิงจึงรีบเดินออกมาจากเคาน์เตอร์ แล้วอาสาจะนำทางไปห้องควบคุมระบบเกมให้

"ก็ดีค่ะ"

"ต้องการให้ช่วยถือของหรือเปล่าคะ"

"ไม่จำเป็นค่ะ" เด็กสาวตอบ

พนักงานหญิงพาเจนจิราเดินขึ้นลิฟต์ไปส่งที่แผนกควบคุมระบบเกม ซึ่งบัตรของพนักงานต้อนรับไม่สามารถใช้เปิดประตูนี้ได้ จำเป็นต้องให้ผู้ถือบัตรของแผนกนี้มาเปิดให้ หรือไม่ก็ต้องติดต่อคนค้ำใน แต่แล้วพนักงานหญิงก็ต้องผิดคาด เมื่อเด็กสาวหยิบเครื่อง PDA ทาบบนเครื่องสแกน ประตูก็เปิดแทบจะทันที

"ขอบคุณที่อาสามาส่งค่ะ"

เจนจิรา รัตนพิทักษ์เดินผ่านประตูเข้าไปในห้องควบคุมระบบซึ่งมีพนักงานหลายสิบชีวิต แต่ละคน่วนวุ่นกับการเขียนโปรแกรมไม่ก็อ่านเอกสารงานที่ได้รับมอบหมายและจะต้องทำให้เสร็จในเร็ววัน พวกเขาจับกลุ่มกันเพื่อปรึกษาและคล้ายข้อสงสัย สีหน้าแต่ละคนดูเพลียมากคล้ายคนอดนอนมาหลายคืน ทั้งๆ ที่บริษัทนี้ไม่ได้ใช้งานไหนสัก ส่วนสาเหตุที่แท้จริงนั้นมาจากก่อนจะได้รับมอบหมายงานใหญ่ พวกเขาหลายคนยังเมาค้างกันอยู่เลย

ทุกสายตามองไปยังเด็กสาวที่เดินเข้ามา ทำทางสงสัยมาก เนื่องจาก

พวกเขาเป็นคนวางระบบป้องกันที่แน่นหนาจนหนูสักตัวไม่มีทางเล็ดลอดเข้ามาได้

"น้องเข้ามาได้ยังไงครับ รู้ไหมว่าที่นี่ห้ามคนนอกเข้า ลูกใครหรือเปล่า"
ไม่มีใครยอมรับสักคน แลละว่าจะเป็นไปได้ยังไง

เมื่อไม่มีใครแสดงตัว ชายคนนั้นจึงเดินเข้ามาพาตัวเด็กสาวออกไป แต่ก่อนจะทันได้พูดอะไร เด็กสาวก็แสดงบัตรให้ดู แล้วเดินเข้าไปโดยไม่พูดสักคำ เล่นเอาชายคนนั้นทำตาโต หันไปมองเพื่อนร่วมงานด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ทำท่าบ่นไปให้สะกิดคนที่แอบหลบอยู่ให้ตื่นขึ้น

"ดูเหมือนทุกคนจะมากันครบแล้วนะคะ" เจนจิราเอ่ย แม้ประธานบริษัทจะบอกว่าประมาณบ่ายโมงเธอจะมาคุยเรื่องการวางระบบ แต่วันนี้เธอตื่นเช้ากว่าที่เคย จึงมาก่อนเวลานัด

"มีคนออกไปพักประมาณหกคนค่ะ ไม่ทราบว่ามัน...เอ่อ...คุณคือผู้เชี่ยวชาญที่ท่านประธานแจ้งว่าจะมาใช้หรือเปล่าคะ" หญิงสาวร่างท้วมพูดขึ้น ป้ายตำแหน่งบนโต๊ะเป็นหลักฐานว่าเธอเป็นหัวหน้าของพนักงานแผนกนี้ แม้เธอจะมีอายุมากกว่าเด็กสาวถึงสองรอบ แต่ท่านประธานได้กำชับเอาไว้ว่าห้ามเสียมารยาทเด็ดขาด

ทั้งที่ดูอย่างไรเจนจิราก็เหมือนเด็กมัธยม

"ถ้าท่านประธานแจ้งเอาไว้แบบนั้นก็คงต้องบอกว่าใช่แล้วละคะ" เจนจิราตอบ เดินไปยังโต๊ะที่เรียบร้อยที่สุด เหมือนจะถูกทำความสะอาดได้ไม่นาน "ใช่โต๊ะตัวนี้หรือเปล่าคะที่เตรียมเอาไว้ให้"

"ใช่แล้วค่ะ แล้วจะเริ่มเลยหรือเปล่าคะ"

"คงต้องขอตรวจสอบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับระบบเกมก่อน ถึงจะสามารถตอบได้ว่าควรทำอะไรบ้าง เพราะเท่าที่ตรวจสอบข้อมูลคร่าวๆ ดูเหมือนพวกคุณจะมีเพิ่มเติมอะไรตามใจชอบเหลือเกิน" เจนจิราเปิดคอมพิวเตอร์ เธอรองพร้อมใช้งาน แล้วเชื่อมต่อเครื่อง PDA

หัวหน้าหญิงกำลังจะเตือนว่าระบบรักษาความปลอดภัยจะเริ่มทำงานทันทีที่เชื่อมต่ออุปกรณ์ที่ไม่ได้รับอนุญาต แต่กลับต้องอ้าปากค้างเมื่อระบบรักษาความปลอดภัยทั้งหมดถูกปิดเรียบร้อย พร้อมด้วยเสียงสังเคราะห์ดังขึ้นคล้ายจะเยาะเย้ย

"ช่วงเป็นระบบรักษาความปลอดภัยที่ไม่ค่อยทำให้กระผมได้"

ออกแรงเล่นนะครับ"

"เลิกอวดได้แล้ว ฉันต้องการให้คัดลอกข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลต้นแบบในฐานข้อมูลฟอร์บิคเคน แล้วแสดงส่วนที่ถูกเพิ่มเติมในหน้าจอ ต้องใช้เวลาเท่าไร" เด็กสาวสั่งการ ขณะที่หันไปเปิดคอมพิวเตอร์ในคอกส่วนตัว

"3 นาที 2 วินาทีครับคุณหนู"

ตอนนี้หัวหน้าหญิงพูดอะไรไม่ออก ข้อมูลที่ว่ามามีมากมายหลายเพตาไบต์ ถ้าจะประมวลข้อมูล ค่อยให้เป็นซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดยังต้องใช้เวลามากกว่าหนึ่งเดือน แต่เจ้าเสียงสังเคราะห์นั้นกลับบอกว่าใช้เวลาเท่ากับคัมภีร์มหากาพย์สำเร็จรูปนี่นะ

หลังจากรอให้โปรโต้ประมวลข้อมูลเสร็จเรียบร้อย เจนจิรากิไล่สายคาคุโคเบนหน้าจอที่ชวนให้รู้สึกปวดหัวราวกับอ่านหนังสือธรรมคาก่อนจะเธอหยุดแล้วคัดลอกข้อมูลไปแสดงที่หน้าจอขนาดใหญ่ให้ทุกคนได้เห็น

"ขอถามหน่อยนะคะ ใครเป็นคนเขียนโคดพวกนี้ลงไป ทำไมเจนถึงไม่ได้รับแจ้งการเพิ่มเติมโคดเกี่ยวกับกิจกรรมในเกม ที่ไม่มีรายละเอียดกับเงื่อนไขของกิจกรรม แต่กลับมีรางวัล แดมยังเป็นรางวัลที่ผิดปกติกี่อย่างหาก" เจนจิราถาม ทำเอาพนักงานในห้องพูดอะไรไม่ออก

เมื่อคำตอบที่ได้รับคือความเงียบ เธอจึงต้องหาคำตอบด้วยตัวเอง

"โปรโต้ ตรวจสอบข้อมูลย้อนหลังทั้งหมด ฉันต้องการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น"

"As you wish, my master"

"คือท่านประธานเห็นว่าพักหลังเกมไม่ค่อยน่าสนใจ เลยให้เริ่มโปรเจกต์สควอร์สสายพันธุ์ใหม่ให้เพลเยอร์ได้ลองสู้ แต่ปัญหาคือตัวเกมมีระบบป้องกันการเพิ่มเติมข้อมูลสควอร์ส ทำให้ไม่สามารถเพิ่มเติมข้อมูลสควอร์สจากภายนอกได้ จึงใช้วิธีเพิ่มข้อมูลในเกมแทน โดยตั้งพื้นที่สร้างสควอร์สนี้ในที่ที่ไม่น่าจะมีคนเข้าไปสำรวจเพื่อป้องกันเพลเยอร์บังเอิญไปพบเข้า แต่พวกมันดันหลุดจากการควบคุมไปทำร้ายเพลเยอร์ ทางเราจึงจัดเป็นกิจกรรมพิเศษเพื่อปิดข่าว รวมถึงป้องกันการตรวจสอบและเอาผิดแทนค่ะ"

เจนจิราได้ฟังเหตุผลก็นิ่งเงียบ ถอนใจยาวเหยียด ก่อนจะลบข้อมูลส่วนนั้นทิ้งโดยไม่สนใจว่าจะเกิดปัญหาตามมาหรือไม่

"พวกคุณทราบไหมคะว่าทำไมถึงได้ห้ามเพิ่มเติมข้อมูลสัตว์อสูรใหม่ๆ ในระบบเกม นั่นก็เพราะผลที่ตามมาควบคุมยาก ถ้าพวกคุณปล่อยสัตว์อสูรพันธุ์ใหม่ออกมาทุกๆ เดือนหรือสองเดือน อาจทำให้มีการกิจและกิจกรรมใหม่เพิ่มขึ้น หมายความว่างานก็จะเพิ่มขึ้น การแก้ไขระบบก็จะยากขึ้นตามไปด้วย เรื่องนี้สามารถอ้างได้ว่าทำเพื่อความหลากหลาย แต่เพราะมีการเพิ่มเติมมากเกินไปจนความจำเป็น อีกไม่ถึงสองปีเกมนี้ก็จะไม่มีสิ่งน่าดึงดูดใจอีกต่อไป" เจนจิราอธิบายหน้านิ่ง

เมื่อได้ฟังสิ่งที่เด็กสาวพูด ทุกคนก็ต้องยอมรับว่าเรื่องนี้เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ ยิ่งได้เห็นการประสานงานกับ AI และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ยะเยิ่นไปจนน่าท้อแท้ พวกเขายังรู้สึกอึดอัดที่ท่านประธานบอกว่าเธอคนนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญ

"ดูเหมือนพวกคุณจะเพิ่มเติมทั้งระบบอาวุธใหม่ ทั้งระบบพลังลึณะคะ เจนว่าเราคงต้องใช้เวลามากกว่าที่คิด และต้องขอรบกวนคุณปณิศาติดต่อท่านประธานด้วย บอกว่าเจนจิราขอพบที่ห้องควบคุมระบบ เพราะตอนนี้ยังปลื้มตัวไม่ได้"

เจ้าของชื่ออึ้ง เธอจำได้ว่าตัวเองไม่ได้คิดป้ายชื่อเอาไว้ แล้วทำไมเด็กสาวถึงได้รู้จักชื่อของเธอ พอหันไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ เธอก็พบว่าเด็กสาวเจาะระบบที่พวกเธอลงทุนลงแรงและใช้งบประมาณจำนวนมากเพื่อพัฒนา จนมั่นใจว่าแน่นหนาพอๆ กับการป้องกันของเพนตากอน ไปดูข้อมูลทั้งหมดของบริษัทเรียบร้อยแล้ว ทำให้รู้สึกว้าวสิ่งที่ทำไปนั้นสูญเปล่า

ปณิศารีบติดต่อท่านประธาน แล้วแจ้งตามที่เด็กสาวบอก ที่แรกเธอคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่มา เหมือนก่อนหน้านี้ที่ไม่เคยลงมาดูระบบสักครั้ง แต่กลายเป็นว่าท่านประธานรับปากว่าจะลงมาทันที จนเธอสงสัยว่าเด็กสาวคนนี้เป็นใครกันแน่

หลังจากรอประมาณเจ็ดนาทีก่อน ชายวัยกลางคนก็เดินเข้ามา เขาคือ วุฒิพงษ์ รัตนพิทักษ์ ผู้มีศักดิ์เป็นอาแท้ๆ ของเจนจิรา

"สวัสดีค่ะคุณอา" เจนจิราทักทาย โดยไม่ยอมละสายตากาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แม้จะรู้มารยาท แต่อีกฝ่ายก็เข้าใจดี หากเธอคนนี้เป็นใจ

อะไรแล้ว จะไม่ออกแวกไปยุ่งกับสิ่งอื่นจนกว่าจะสำเร็จเด็ดขาด

"หนูเจนเรียกามีอะไรหรือเปล่า ถ้าต้องการให้อาจดหาอะไรให้ก็บอกได้เลย"

"คุณอาทำผิคนสัญญาจะคะ"

วุฒิพงษ์รู้แล้วว่าหลานสาวพูดถึงเรื่องอะไร เพื่อให้ธุรกิจยืนหยัดต่อไปได้ เขาจึงพูดปะเลาะทันที

"โอ้ หนูเจนก็น่าจะเข้าใจนะว่ามันเลียงไม่ได้ ธุรกิจแบบนี้ถ้าไม่มีอะไรแปลกใหม่คงคุคใจก็อาจเสื่อมความนิยมได้ พวกบอร์ดบริหารเองก็มีมติเห็นชอบกับแผนงานนี้ แคมคอนนั้นอาที้โทร. ไปปรึกษาหนูเจนแล้ว แต่หนูเจนบอกว่าไม่ขอรับรู้อะไรทั้งสิ้น เพราะต้องทำโปรเจกต์สำคัญให้เสร็จก่อน อาเลยเซ็นอนุมัติ"

"เจนเข้าใจจะ แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลสำคัญที่ทำให้ระบบเกมล้มเหลว ลำพังระบบเดิมเงินที่คุณอาเพิ่มเข้าไปทำให้สมดุลทุกอย่างเสียหายหมดแล้ว ไหนจะเรื่องกลไกตลาดที่ถูกแทรกแซงเพราะระบบนี้อีก เจนเข้าใจนะว่าคุณอาต้องการให้ธุรกิจนี้อยู่รอด แต่ที่เจนแนะนำให้รอก็น่าจะรอไปก่อน" น้ำเสียงของเจนจิราฟังดูไม่ค่อยพอใจนัก

ปนัดดาเห็นว่าทั้งสองคนมีแนวโน้มว่าจะทะเลาะกันรุนแรงก็รีบพูดว่า

"ขอประทานโทษค่ะท่านประธาน ไม่ทราบว่าน้องคนนี้คือ..."

"ฉันยังไม่ได้แนะนำสินะ เด็กคนนี้คือ เจนจิรา รัตนพิทักษ์ หลานสาวของฉันเอง ถึงเธอจะเพิ่งฉลองวันเกิดอายุสิบห้าไปหมาดๆ แต่ก็พ่วงตำแหน่ง CEO ของบริษัทกับผู้ออกแบบระบบเกมออนไลน์ โดยเฉพาะระบบป้องกันพวกนั้นที่ทำเอาพวกเธอที่เรียนจบด้านคอมพิวเตอร์เครียดเป็นเดือนๆ เพราะเจาะไม่ได้นั่นแหละ"

คำตอบนั้นทำให้ทุกคนในห้องพูดอะไรไม่ออก หากพวกเขาจำไม่ผิดเกมนี้เปิดให้บริการมาแล้วสามปี ก่อนหน้านี้อาศัยเวลาสองปีในการรวบรวมบุคลากรชั้นนำสาขาต่างๆ ของประเทศเพื่อสร้างเกม นั้นหมายความว่าเจนจิราสร้างระบบเกมออนไลน์นี้ขึ้นมาตั้งแต่เธอมีอายุได้เพียงสิบขวบเท่านั้น

อัฉริยะ...

"อันที่จริงเจนคิดเกมนี้ตั้งแต่อายุเก้าขวบค่ะ" เจนจิราพูดขึ้นราวกับ

เคาความคิดเหล่านี้งานออก

"ตอนแรกเจนตั้งใจจะสร้างเซคันด์เวิลด์ (Second World) ขึ้นมาเพื่อจำลองรูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันของ AI รูปแบบมนุษย์สำหรับการบ้านช่วงปิดเทอมวิชาคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่คุณปู่มาเห็นเข้า ก็เลยขอให้เจนวางระบบเกมนี้ขึ้นมา

"เนื่องจากเซคันด์เวิลด์เป็นเพียงต้นแบบของโลกจำลองที่อัดแน่นด้วยข้อมูลจำนวนมหาศาล จึงจำเป็นต้องใช้คอมพิวเตอร์ที่มีความจุมหาศาลทำหน้าที่เซิร์ฟเวอร์ให้สามารถรองรับข้อมูลพัฒนาการของโลกจำลองได้ เพราะเหตุผลนี้ เจนถึงห้ามเพิ่มเติมอะไรลงไปจนกว่าโปรแกรมใหม่ของเจนจะเสร็จ"

"โปรแกรมอะไรนั้นหรือ หนูเจนพอจะบอกเอาไว้ไหม" วุฒิพงษ์บีบไหล่หลานสาวเบาๆ เขารู้ว่าหากหลานสาวคนนี้จะบอกว่าทำอะไรแล้ว ย่อมต้องเป็นสิ่งที่ปฏิวัติวงการใดวงการหนึ่งแน่ๆ ยังมีทุนสนับสนุนโปรแกรมจากพ่อของเขาด้วยแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะสุดยอดขนาดไหน

"โปรแกรมฟอรั่มคิดเคนะ" เจนจิราดึงข้อมูลส่วนหนึ่งไปเปิดบนหน้าจอ ปรากฏภาพวัตถุขนาดใหญ่โคจรอยู่ในอวกาศ "ต้องขอบคุณคุณปู่ที่ช่วยยืมเส้นสายส่งให้มันขึ้นไปอยู่ในวงโคจรได้สำเร็จ"

จากนั้นภาพก็ตัดเป็นโลกที่มองจากมุมสูง ซึ่งมีภูมิประเทศใกล้เคียงกับในแผนที่ปัจจุบันของเกมออนไลน์ ภาพตัดไปเป็นฉากรวมชาติ การใช้ชีวิตของบรรดา AI รูปแบบมนุษย์และสัตว์ เกมยังมีสัตว์อสูรแปลกๆ มากมาย

"เจนเรียกมันว่า ลูฟ (LOOV) ซึ่งย่อมาจาก Legend Online Original Version หรือก็คือเซคันด์เวิลด์ฉบับสมบูรณ์ เป็นระบบที่เจนพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ จนสมบูรณ์แบบในที่สุด" เจนจิราบอกทุกคนที่อ้าปากค้างกับระบบใหม่นี้ เพราะไม่คิดว่าจะเป็นผลงานของเด็กสาวที่เพิ่งมีอายุเพียงสิบห้าปี

"แล้วสามารถย้ายข้อมูลทั้งหมดใส่ในระบบและเซิร์ฟเวอร์ใหม่ได้เลยหรือเปล่า" วุฒิพงษ์ถาม

"ยากมากค่ะ เนื่องจากระบบปัจจุบันเจนออกแบบให้ AI สามารถใช้ชีวิตได้ยาวนานมาก และยังมีระบบความสัมพันธ์ของ AI รวมอยู่ด้วย

คังนั้นหากต้องการให้ทุกอย่างเสถียรและพร้อมเปิดให้บริการ จำเป็นต้องแก้ไขข้อมูลที่ซับซ้อนมาก เพราะลู่มีพื้นฐานการดำเนินชีวิตที่แตกต่างออกไป ไม่ได้ถูกเฟลเยอร์ชี้นำหรือนำความรู้ปัจจุบันไปใช้เปลี่ยนแปลงตัวเกมที่มีระบบพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง พวกรูปแบบของภารกิจและเงื่อนไขก็ปรับเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด" เด็กสาวอธิบายจบก็หันไปมองสีหน้าตะลึงงันของทุกคนในห้อง

ตอนนี้คงไม่มีใครกล้าเถียงแล้ว เพราะเจนจิรา รัตนพิทักษ์คืออัจฉริยะโคยแท้จริง

"แน่นอนว่ารวมไปถึง 'เรื่องนั้น' ด้วยนะคะ"

ประโยคสุดท้าย เธอจงใจพูดกับคุณอาของเธอคนเดียว

1

เริ่มเกมใหม่

ในคอนโดมิเนียมใจกลางกรุงเทพฯ ถึงตอนนี้จะเป็นหน้าร้อน แต่ภายในห้องกลับเย็นสบายทั้งที่ไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศ เด็กหญิงอายุสิบสี่ปีลุกขึ้นมาช้าๆ แล้วเดินไปคว้าตุ๊กตากระต่ายตัวโปรด เธอเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องซึ่งมีภาพวาดเมืองในมุมต่างๆ ใส่กรอบอย่างสวยงาม และตุ๊กกระจกใส่ของอย่างสำหรับไฟ หมวกทรงสูง ไม้เท้า ปืน ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำหรับนักมายากลทั้งนั้น

เธอคือ อาริน อัครเคชา และที่นี่ก็คือบ้านใหม่ของเธอ

พี่ชายบอกเธอว่าด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้พวกเธอจำเป็นต้องย้ายมาอาศัยอยู่ที่นี้ ดูเหมือนมันถูกสร้างขึ้นมาให้เธอกับพี่ชายอยู่กันสองคน เพราะมีของจัดเตรียมไว้พร้อม ทั้งเครื่องใช้ของผู้ชายและของเด็กผู้หญิง เสื้อผ้ามากมาย รวมถึงกลไกลับที่พี่ชายเตือนว่าห้ามยุ่งเด็ดขาด

"อารินตื่นหรือยังคะ วันนี้พี่ออกไปซื้อกับข้าวอร่อยๆ มาด้วยนะ มีพะโล้กับต้มจืดที่น้องพี่ชอบด้วย"

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมเข้ม มีแววตาแข็งกร้าวแต่แฝงความอ่อนโยน และไว้ผมยาวระคนคอก็คือ อาคม อัครเคชา พี่ชายแท้ๆ ของ

อาริน เขาเป็นคนที่มีความสามารถด้านมายากล ไม่ว่าจะเป็นกลแบบใดก็แสดงได้ เรียกได้ว่าเป็นอัจฉริยะ นอกจากนี้ยังเป็นพี่ชายที่ใจดีกับเธอเสมอ ไม่เคยดุด่าทุบตี และไม่มีครั้งไหนที่ไม่เป็นห่วงเธอ

"โอ...ตายจริง พี่ลืมนึกข้าวมานิดยังงั้นเลย สงสัยต้องใช้วิธีนั้นแล้ว อารินมาช่วยพี่ชายหน่อยสิคะ"

อาคม อัครเศขรวางจานเปล่าๆ เอาไว้บนโต๊ะ เขานำผ้ามาปิดจานเอาไว้ ก่อนจะจัดทรงให้เหมือนตรงกลางนูนขึ้น แล้วเริ่มแสดงท่าทางราวกับกำลังใส่บางอย่างลงไป

"อาริน ช่วยดูทีสิคะว่าร้อนหรือยัง" เขาพูด เด็กหญิงค่อยๆ ใช้นิ้วแตะผ้าก็รู้สึกได้ว่าร้อนขึ้น จนเมื่ออาคมดึงผ้าออก จึงเห็นว่ามีข้าวสวยร้อนๆ อยู่เต็มจาน เด็กหญิงจึงปรบมือให้ แล้วช่วยพี่ชายเทกับข้าวใส่ชาม

นี่เป็นเรื่องธรรมดาที่อารินเจอทุกวัน ในแต่ละวันพี่ชายของเธอจะแสดงสลุขอมมายากลไม่ซ้ำกันสักครั้ง วันก่อนก็เล่นมายากลลบบภาพในหนังสือ ก่อนหน้านั้นก็มีมายากลภาพขยับได้ ไม่ว่าจะเป็นคู่มือก็ไม่สามารถจับผิดได้เลย

"ว่างจังเลยนะคะ" คนเป็นพี่ชายเปรยพลางนั่งจ้องน้องสาวกินอาหาร

"อารินจำได้นะคะว่าพี่ชายมีสอบวันนี้ อารินอยากให้พี่ชายเรียนมหาวิทยาลัย ถ้าพี่ชายเรียนจบแล้วจะได้มีงานดีๆ ทำ ไม่ต้องลำบากยังงั้นคะ"

"พี่ชายก็รับจ้างเล่นมายากลตามร้านหมูกระทะกับร้านอาหารแถวๆ นี้อยู่แล้วนี่คะ"

"แต่อารินอยากให้พี่ชายได้ทำงานสูงๆ กว้านี้"

"อืม..." อาคมคิดครุ่นหนึ่ง "อารินอยากให้พี่ชายเป็นสจวร์ตสินะคะ สลุพอโหม" เขาเล่นมุขไปที่หนึ่ง ทำให้อารินหัวเราะจนคือน้ำรักสุดย ไม่แปลกเลยที่เขาจะหวังน้องสาวขนาดนี้

หลังจากอาคมดูนาฬิกาที่บอกเวลาเจ็ดโมงยี่สิบนาที เขาก็เห็นว่าควรได้เวลาเดินทาง จึงหยิบซองเอกสารสำคัญ จากนั้นจึงหันไปถามน้องสาว

"พี่ชายมีสอบเก้าโมงเช้า อารินจะต้องอยู่คนเดียวนะคะ อยู่ได้ใช่ไหม"

"ค่ะ วันนี้อารินจะวาดรูปเล่นค่ะ แล้วจะทำการบ้านด้วย" ด้วยความน่ารักแบบซื่อๆ ของอาริน ทำให้พี่ชายอดขยี้หัวด้วยความเอ็นดูไม่ได้ ก่อน

จะขโมยหอมแก้มหนึ่งที แล้วรีบเดินออกจากห้อง เพราะกลัวว่าหากออก
ช้ามีหวังไปไม่ทันแน่ๆ

การนั่งรอรถประจำทางที่นานๆ จะมาเยือนสักครั้งชวนให้อาคม
รู้สึกหงุดหงิดเป็นที่สุด เพื่อคืนสมาธิกลับมา เขาจึงเล่นมายากลซึ่งเป็นเพียง
สิ่งเดียวที่ทำให้ใจสงบได้ หลายคนยืนดูมายากลด้วยความสนใจ แม้จะมี
พวกวัยรุ่นอายุไล่เลี่ยกันมองแล้วหันไปซุบซิบทำนองว่า 'อวด' แต่เขาก็
ไม่สนใจ จนกระทั่งในที่สุดรถประจำทางก็มาถึง

อาคมอดทนเบียดเสียดอยู่ในรถประจำทางที่มีคนใช้บริการแน่นขนัด
อากาศตอนนี้ร้อนอยู่แล้ว ยิ่งรถติดก็ยิ่งรู้สึกร้อนเข้าไปใหญ่ ถ้าไม่คิดว่า
ช่วงนี้อาคมต้องประหยัดค่าใช้จ่ายละก็ เขาคงนั่งรถแท็กซี่ไปแล้ว กว่าเขา
จะมาถึงสถานที่สอบก็เล่นเอาเหงื่อตก มีหน้าซ้ำเมื่อเปิดซองเอกสาร เขา
ถึงได้รู้ว่าตนเองลืมเครื่องเขียน ซึ่งชวนให้เขากังวลไม่น้อย

ถ้าสอบไม่ติดขึ้นมาอากรินคงเสียใจแย่

ถ้าพลาดครั้งนี้ก็ต้องรออีกทีปีหน้า

ความคิดต่างๆ นานาทำให้อาคมเครียดหนัก เขารีบเดินไปหน้า
มหาวิทยาลัยที่มีคนนำโต๊ะมาตั้งเพื่อขายเครื่องเขียน

"ไม่ทราบว่าจะพอจะช่วยลดราคาดินสอ 2B แท่งนี้ได้ไหม" เพียงอาคม
พูดเท่านั้น คนขายก็ชักสีหน้าเพราะคิดว่าโดนทวง แต่เขาก็ยังพูดต่อว่า "เอา
เป็นว่าขอซื้อครึ่งหนึ่ง ถ้าสามารถแบ่งดินสอแท่งนี้โดยไม่หักมันได้ ตกลง
ไหมครับ"

อาคมหยิบดินสอแท่งหนึ่งขึ้นมาเคาะให้ดูว่าไม่ได้เล่นตุกติก เขา
ขอให้คนขายช่วยจับปลายด้านหนึ่ง ส่วนเขาจับส่วนปลายอีกด้านหนึ่ง
จากนั้นจึงให้คนขายใช้มืออีกข้างจับกึ่งกลาง เมื่อโยกไปมาเบาๆ แล้วดึง
ออกมา คนขายก็พบว่าดินสอในมือของตัวเองเป็นรอยเหมือนถูกตัด

"ทำได้ยังงั้น เอาจี๊ ถ้าทำให้กลับเป็นเหมือนเดิมได้ พี่จะยกดินสอ
แท่งนี้กับเครื่องเขียนให้ชุดหนึ่ง"

"พูดแล้วนะครับ" แล้วอาคมก็ขอให้คนขายช่วยจับดินสอคว่ำลง ก่อน
จะนำอีกส่วนไปต่อโดยใช้สองนิ้วจับรอยตัดเอาไว้ เขาคลึงมันไปมาสักพัก
ก็เอามือออก ปรากฏว่าดินสอแท่งนั้นเชื่อมติดกันเหมือนเดิม แม้ี่จะเป็น

มายากลง่าย ๆ สำหรับอาคม แต่ก็สร้างความตื่นตะลึงได้ราวกับใช้เวทมนตร์
เพราะเขาคือ เคอะ เมจิก

"ตามสัญญา พียกเครื่องเขียนให้หนึ่งชุด"

"อันที่จริงผมก็แค่พูดไปงั้นๆ นั่นแหละครับ ถ้าผมไม่แสดงมายากล
สักชุด มีหวังสติหลุดไปไหนแล้วไม่รู้" อาคมบอก เพราะถ้าต้องเจอเรื่อง
กดดันแล้วไม่ได้เล่นมายากล เขาต้องอี้อัดตายแน่

พอหายอี้อัด อาคมก็ไปรอที่หน้าห้องสอบ เขาเห็นเด็กวัยรุ่นอายุ
น้อยกว่าตนเองเตรียมตัวเข้าสอบ แต่ก็ไม่แปลก เพราะอาคมไม่ได้เรียน
จบมัธยมหกเหมือนคนอื่น เขาลาออกเพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายของตัวเองและ
หาเงินส่งเสียให้อารินเรียนต่อ

ตอนนี้ครอบครัวของเขาเหลือกันอยู่สองคนพี่น้อง และช่วงชีวิตก่อน
หน้านี้ก็ถือว่าลำบากที่สุดสำหรับอาคม พวกเขาต้องย้ายออกจากบ้านที่เคย
อาศัย แถมยังไม่มีงานทำจึงไม่มีเงินสำหรับใช้จ่าย เขาต้องใช้ความถนัด
ด้านมายากลหาเงิน และเรียนกศน. จนจบหลักสูตรเพื่อเรียนต่อมหา-
วิทยาลัย หวังจะเอาวุฒิปริญญาตรีไปสมัครงานที่ดีกว่านี้

นับว่าโชคที่อาคมพบสมุคบัญญัติเงินฝากในชื่อของอารินและตนเอง
ที่คอนโดมิเนียมซึ่งพ่อกับแม่ทิ้งเอาไว้ และสามารถถอนเงินได้เมื่ออายุครบ
ยี่สิบปีบริบูรณ์ ช่วยให้ผ่านช่วงเวลาเลวร้ายที่สุดมาได้

ระหว่างที่นั่งคิดสละละอยู่ ณ นั้น อาคมก็เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินผ่าน
หน้าไป ความรู้สึกแปลกๆ คล้ายว่าคุ้นเคยทำให้ต้องลองมองอีกครั้งเพื่อ
ความมั่นใจ แล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นเด็กหนุ่มคนนั้นชัดๆ แม้ทรงผม
จะแตกต่างกัน แต่ใบหน้า แว่นตา ท่าทาง และบรรยากาศรอบตัวกลับ
ชัดเจนมาก

'ไอ้รอล์ฟ!'

ไม่ว่าวันนี้ปีซงหรืออย่างไร อาคมถึงได้ช่วยขนานนี้ ไอ้บ้ารอล์ฟยัง
ตามมาหลอกหลอนเขาในโลกแห่งความเป็นจริง คิดแล้วกลุ้มหนักกว่าเดิม

โชคดีมากที่รอล์ฟไม่สนใจคนรอบข้างแม้แต่เนี่ย เขาแค่นั่งอ่านสมุด
ที่พกมาด้วย แสดงว่ามีนิสัยเหมือนในเกมตรงที่ไม่สนใจคนอื่นถ้าไม่มีอะไร
น่าสนใจ แต่ในขณะที่แว่นตาความรู้สึกลึกก็ไวกพอๆ กัน เพราะจู่ๆ รอล์ฟก็เงย
หน้าขึ้นมองตอบ

'เกือบไปแล้ว' อาคมลอบถอนใจเบาๆ โชคดีที่เขาหันหน้าหลบเสียก่อน

ในที่สุดก็ถึงเวลาเข้าห้องสอบ อาคมนำบัตรประชาชนกับเอกสารที่ใช้ยืนยันตัวตนให้ผู้คุมสอบดู จากนั้นจึงเดินไปนั่งตามหมายเลขที่ระบุเอาไว้ แต่ที่ซวยก็คือ...

'ทำไมไอบ้านันถึงได้นั่งอยู่ด้านหลังฉันวะ!'

อาคมเครียดหนักกว่าเดิม เหมือนทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้แต่แรกแล้ว

หลังจากทุกคนนั่งรอประมาณสิบนาที ก็ได้รับอนุญาตให้ทำข้อสอบได้ พอได้อ่านคำถามแรกเท่านั้น อาคมก็ถึงกับกุมขมับ อยากรู้แน่ชัดเลยว่าไอ้คนออกข้อสอบนี่คิดว่าคนสอบจะต้องเป็นสุขยอคอัจฉริยะหรือไง อย่าว่าเรื่องมากมาย ข้อสอบที่ต้องคิดใหุ้่นวายแบบนี้มีหรือเขาจะตอบได้

'หลับตาจิ้มก็ได้วะ!'

พอทำได้สองข้อ อาคมก็เริ่มรู้สึกอยากสรรเสริญไอ้คนออกข้อสอบไม่รู้ว่ามันจะออกข้อสอบให้ยากเอาโล่หรือไง

"ฮักเซ๊ย!" ไอบ้าที่นั่งอยู่ด้านหลังจามเบาๆ แต่ก็ไม่มีใครว่าอะไร เพราะเป็นเหตุสุดวิสัย

'ตูอาบน้ำแล้วนะโว้ย!' อาคมคิดในใจ แล้วนั่งทำข้อสอบต่อไปแบบมั่วๆ บางข้อเขาพอจะตอบได้อย่างมั่นใจ เนื่องจากเคยเห็นมาก่อน ส่วนข้อไหนที่คิดจนหัวแทบระเบิดก็ยังคงคิดไม่ออก จะตอบ 'C' ตามหลักมั่วะ-ศาสตร์

เวลาผ่านไปประมาณสิบห้านาที ที่ด้านหลังก็มีความเคลื่อนไหว ฟังจากเสียง เหมือนว่าไอบ้านันจะทำข้อสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่เพราะยังไม่อนุญาตให้ออกจากห้องสอบ เลยต้องทนนั่งอยู่เฉยๆ รอให้เวลาหมด

'แต่...เฮ้ย! ร้อยยี่สิบข้อเอ็งใช้เวลาแค่สิบห้านาทีนั่นหรอ อย่างบอกนะว่าเห็นโจทยแล้วตอบเลย แบบนั้นมั่วยิ่งกว่าฉันอีกนะโว้ย!'

"เสร็จแล้วหรอ" ผู้คุมสอบถาม

"ครับ"

ผู้คุมสอบดูตกใจเล็กน้อย ไม่คิดว่าจะมีคนทำเสร็จเร็วขนาดนี้ แต่ก็ไม่ว่าอะไร แล้วยื่นใบเข้าสอบให้เซ็นชื่อ

"จ้ะหรือไปก่อน"

"เพื่อป้องกันไม่ให้แอบส่งคำตอบให้บุคคลอื่น ช่างเป็นความคิดที่ไร้สาระมาก" คนข้างหลังบ่นอุบ

หลังจากนั้นอาคมก็ได้ไปเซ็นชื่อบ้าง เขากวาดตาไปยังชื่อที่ติดกับชื่อตนเอง

เจนภพ กิตตินนท์

'นี่คงเป็นชื่อของไอ้บ้านั้นสินะ'

พอเซ็นชื่อเสร็จ อาคมก็ทำข้อสอบต่อ

ตามกฎป้องกันไม่ให้ทุจริต ผู้เข้าสอบจะต้องเข้าและออกห้องสอบพร้อมกัน ดังนั้นช่วงเวลาที่เหลือ ทุกคนจึงนั่งตรวจทานคำตอบก่อนจะส่ง เมื่อได้รับสัญญาณให้วางดินสอลง ค่อยเก็บของใส่กระเป๋าแล้วเดินกลับบ้าน อาคมเองก็ไม่รอช้า เขาเดินออกไปทันที เพราะชินให้อยู่ในห้องนี้อีกสักห้านาที เขาได้เป็นบ้าตายแน่ๆ

'ข้อสอบบ้าบออะไรวะ โศครยาก!'

กว่าอาคมจะกลับถึงห้องก็เป็นเวลาบ่ายโมง ป่านนี้อารินคงจะหิวแย่ แต่พอคิดว่าตอนนี้อารินทำไข่เจียวเป็นแล้ว และฝึกทอดไข่ดาวให้เป็นรูปหัวใจด้วย เขาก็อดอึดไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงวันที่เขากลับมาแล้วเห็นเมนูไข่ที่อารินทำให่บนโต๊ะอาหาร แม้หลังจากกินเพียงหนึ่งชั่วโมง เขาจะต้องวิ่งเข้าออกห้องน้ำถึงสามรอบก็ตาม

"อารินทานข้าวเที่ยงหรือยังคะ" คนเป็นพี่ชายถาม แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ เขาจึงมองดูรองเท้าว เห็นว่าไม่ได้ออกไปไหน การที่ไม่ตอบน่ะจะมีเพียงสาเหตุเดียว

นั่นคืออารินกำลังวาคูรูอยู่

อาคมมองอารินสเกตซ์ภาพนกกางปีกบินร่ากับมีชีวิต ถึงตอนนี้จะไม่มีแบบ แต่อารินมีความสามารถความทรงจำชั่วเสี้ยววินาทีติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทำให้เธอไม่มีวันลืมภาพที่เห็นได้ตลอดชีวิต จึงจดจำได้ทุกอิริยาบถเมื่อเธอวาดภาพนั้นจนเสร็จ เด็กหญิงก็รู้สึกว่พี่ชายกำลังยืนดูอยู่

"พี่ชายกลับมาแล้วหรอคะ"

"กลับมาแล้วจ้ะ อารินทานข้าวหรือยัง หิวหรือเปล่า ลงไปทานข้าว"

กับพี่ชายกัน"

"ไปค่ะ" เธอตอบ "แล้วพี่ชายทำข้อสอบได้หรือเปล่าคะ"

"พี่ทำทุกข้อเลยคะ" อาคมตอบและคิดในใจต่อว่า 'แต่ก็มีว่เกือบทุกข้อเหมือนกัน'

อาคมรอให้อารินอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ก็พากันไปกินข้าวที่ร้านคนรู้จัก ซึ่งอาคมเคยรับจ้างเล่นมายากลครั้งสองครั้งตอนที่เคื่อคร้อนเรื่องเงิน ถึงค่าจ้างจะไม่มากมายนัก แต่ก็ได้ข้าวกล่องฟรีๆ ไปให้อาริน เมื่อเจ้าของร้านเห็นสองพี่น้องก็ทักทายคามประสาคนรู้จัก

"ว่าไงอาริน วันนี้มาทานข้าวกับพี่ชายหรอจ๊ะ ไหน ขอน้ำคูน้อยซิ ผอมโซเชียวนะ พี่ชายไม่ยอมให้กินข้าวไข่ไหม บอกน้านิดมาเลย"

อารินเป็นที่รักใคร่ของร้านนี้ มีหน้าซำ้ทั้งคอนโคมิเนียมต่างก็รักอาริน เพราะความน่ารักของเธอกับความใสซื่อที่ไม่ได้แก้งทำ คุณอย่างไรก็อดที่จะเอ็นดูไม่ได้

"อารินทานแล้วคะ ทานพะลั้กับคัมจิค"

"แบบนั้นจะไปพอที่ไหนกัน วันนี้ต้องกินเยอะๆ นะ เค็ยน้ำให้แบบพิเศษไปเลย"

"ไม่ได้นะพีนิด!" อาคมร้องเสียงคัง เอื่อมไปคังบางอย่างออกมาจากด้านหลังเจ้าของร้านอาหาร "ถ้าพีนิดยังมีคอกกุหลาบอยู่ที่หลังคอบบนี้"

"เค็ยวเถอะ ชอบทำแบบนี้อยู่เรื่อยเลยนะ" คนอายุมากกว่าเอ็ค เธอยอมรับว่าไม่มีนักมายากลอายุใกล้เค็ยกับอาคมคนไหนที่เล่นมายากลได้ดีเท่า อาคมเคยเล่นมายากลแปลกๆ อยู่หลายครั้ง และแต่ละครั้งก็สร้างความตื่นคาคตื่นใจให้บรรคาคผู้ชมได้ทั้งสิ้น

"พี่ชายคะ วันนี้เกมออนไลน์จะเปิดให้เล่นแล้วไข่ไหมคะ อารินอยากเจอนักกั้กับหงอคงจ้งเลยคะ"

"ทำไม่ต้องไปสนใจพวกนั้นค้วยละคะ"

"กั้นั้กั้กับหงอคงเป็นสัคั้เลี้ยงอสุรของอารินนี่คะ"

"ถ้าอย่างนั้นวันนี้พี่ชายจะกลับมาประมาณสี่ทุ่ม อารินก็อาบน้ำแล้วทานข้าวไข่ให้เร็ยบร้อยนะคะ"

"คะพี่ชาย"

เจนภพ กิตติณท์กลับถึงบ้านพร้อมด้วยของใช้มากมายที่ซื้อประจำทุกเดือน หลังจากเก็บของเข้าที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็เปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเพื่อตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงพื้นฐานของระบบเกม

ระบบใหม่นี้ได้ปรับระยะเวลาออนไลน์เป็นสามชั่วโมงในโลกจริง เท่ากับหนึ่งวันในเกม ทุกคนต้องเริ่มต้นนับจากหนึ่งใหม่ คลาสกลายเป็นสิ่งสำคัญที่ใช้กำหนดขอบข่ายของภารกิจ เพิ่มระบบวาร์ปข้ามเมืองหรือวาร์ปเขตที่ม็อบตราค่าบริการจะแพงมาก แต่ก็ช่วยให้ประหยัดเวลาในการเดินทางไปยังเมืองใกล้เคียง แม้จะน่าเสียดายที่ใช้ได้เฉพาะเมืองหลวงไม่สามารถวาร์ปไปมาระหว่างหมู่บ้านได้

นอกจากนี้ยังมีระบบชิงพื้นที่ คล้ายการบุกตีปราสาทเพื่อชิงพื้นที่เป็นของตัวเอง เพียงแต่การจะทำแบบนั้นได้จำเป็นต้องมีกิลด์ หลังจากชิงพื้นที่มาได้ ก็จะได้ปราสาทเป็นรางวัล และต้องคอยป้องกันการโจมตีจากเพลเยอร์ด้วยกัน ซึ่งข้อมูลคร่าวๆ นี้ แค่อั่งกระทุ้งขึ้นมาก็มียอดผู้เข้าชมเป็นแสนคนในเวลาไม่กี่นาทีแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาให้ความสำคัญกับเกมนี้แค่ไหน

และที่เด็ดที่สุดก็คือ เพลเยอร์สามารถล่องเรือในทะเลได้แล้ว สาเหตุที่ตอนแรกไม่มีระบบนี้ เพราะติดปัญหาการออฟไลน์อัตโนมัติ คือไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน เมื่อออนไลน์อีกครั้งก็จะพบว่าตัวเองอยู่ในเมือง ยกเว้นเป็นพื้นที่พิเศษ ทางเกมจึงเปลี่ยนระบบออฟไลน์ ให้ออฟไลน์ได้ทุกที่โดยไม่ต้องใช้บริการอาคารออฟไลน์อีกต่อไป

สำหรับคนที่โชคดีที่สุดเห็นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากบรรดากิลด์ใหญ่ๆ เพราะก่อนที่เกมจะปิดปรับปรุง ทางเกมได้เชิญเหล่าผู้ปกครองเมืองให้ไปรับทราบเรื่องบางเรื่อง หากเจนภพคิดไม่ผิด ระบบใหม่นี้อาจริเซตข้อมูลทั้งหมด ทำให้ไม่สามารถกู้คืนข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจของเพลเยอร์ได้ จึงจำเป็นต้องชดเชยให้ทุกคน แถมยังต้องเปลี่ยนรูปแบบการปกครองทั้งหมด เพราะขึ้นให้เพลเยอร์ปกครองเมืองต่อไป มีหวังเกมได้นำเป็่อขึ้นแน่ๆ

เจนภพนั่งอ่านข้อมูลไปพลาง วางแผนการเล่นเกมครั้งใหม่ไปพลาง เพราะเวลาที่มีจำกัด เขาจึงต้องวางแผนให้ละเอียดกว่าเดิม ถึงอย่างนั้นมันก็ทำให้เกมมีความสนุกเพิ่มขึ้น เนื่องจากหากเป็นระบบเดิม การออฟไลน์ไปทำธุระเพียงสองชั่วโมงอาจทำให้สถานการณ์เปลี่ยนได้ การปรับเวลาจึงเป็นการแก้ปัญหาระยะยาวได้ดีที่สุด และทำให้เกมน่าสนใจมากขึ้น

"ท่าทางคราวนี้จะเก็บรายละเอียดทุกอย่างเลยสินะ น่าสนุกสินะ น่าอย่าคิดนะว่าฉันจะทำลายมันไม่ได้"

"ยินดีต้อนรับสู่เกมเลเจนดออนไลน์ค่ะ ต้องขอภัยที่ต้องให้เริ่มต้นใหม่ที่ห้องสร้างตัวละคร" มาตารีน่า เจ้าหน้าที่ประจำห้องสร้างตัวละครทักทายตามหน้าที่

การอัปเดตแพทช์ใหม่ของเกมในครั้งนี้อาจทำให้เจนภพแปลกใจกับการเปลี่ยนแปลงสักเท่าไร รวมถึงเรื่องที่ห้องซึ่งเคยเป็นสีขาวไม่มีอะไรเลย เปลี่ยนเป็นมีภาพธรรมชาติเคลื่อนไหวเพื่อกึงคุคเพลเยอร์ เขาก็มลงสำรวจตัวเอง พบว่าตอนนี้อยู่ในชุดเริ่มต้นใหม่ที่เกมกำหนด

"ท่านต้องการเลือกใช้ชื่อเดิม หรือมีความประสงค์จะเปลี่ยนชื่อคะ"

"แตกต่างกันยังไง มีอะไรพิเศษเพิ่มเติมนะหรือเปล่า"

"ระบบใหม่นี้สามารถใช้ชื่อซ้ำกันได้ค่ะ"

"เลือกใช้ชื่อเดิม" เจนภพตอบโดยไม่คิดให้วุ่นวาย "ว่าแต่เรื่องทรัพย์สินในเกม สามารถตรวจสอบตอนนี้ได้ไหม"

"สามารถตรวจสอบได้ทันทีค่ะ หากมีอะไรผิดพลาด สามารถยื่นคำร้องได้ที่ 'อาคารระบบ' ค่ะ" มาตารีน่าพูดจบ เจนภพก็ขมวดคิ้ว เธอจึงอธิบายต่อว่า "แพทช์ใหม่นี้จะมีระบบดูแลความปลอดภัยภายในเกม โดยจะมี GM ทำหน้าที่รับคำร้องและแก้ไขปัญหาให้ตามความเหมาะสม แต่ GM จะไม่มีสิทธิ์แทรกแซงเพลเยอร์ หากตรวจพบว่า GM กระทำผิด ก็จะถูกลงโทษเหมือนกันค่ะ ส่วนกรณีที่เพลเยอร์ถูกคามหรือข่มขู่ GM พวกเขาสามารถตอบโต้ได้โดยไม่มีความผิดค่ะ"

เจนภพคิดตามแล้วพูดว่า "เป็นระบบที่ค่อนข้างยุติธรรม แต่ก็มีส่วนไหนที่ทำให้เพลเยอร์เสียเปรียบอยู่สินะ"

ระหว่างนั้นมาตารีน่าก็ตรวจสอบข้อมูลทรัพย์สินภายในเกมตามความประสงค์ของเด็กหนุ่ม เมื่อรายชื่อไอเทมและทรัพย์สินปัจจุบันทั้งหมดปรากฏขึ้นมาให้ตรวจสอบ เขาก็พบว่าไอเทมชิ้นหนึ่งกลายเป็นชื่อ '???' พอลองนึกย้อน ถึงได้รู้ว่ามันคือเข็มกลัดของหมู่บ้านแสงตะวันที่เขาได้รับจากการทำภารกิจ

"ไอเทมนี้กลายเป็นบั๊กไปแล้วสินะ" เขาพูดแล้วขอให้มาตารีน่าตรวจ-

สอบ

"ต้องขออภัยค่ะ เนื่องจากไอเทมชิ้นดังกล่าวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับไคๆ กับระบบใหม่นี้ จึงจำเป็นต้องขออนุญาต 'ลบทิ้ง' เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบตามมา ขอคำอนุญาต 'ยืนยัน' เพื่อลบข้อมูลทิ้งค่ะ"

"ยืนยัน"

จากนั้นเขาก็ตรวจสอบไอเทมต่อ นอกจากไอเทมที่เป็นบั๊กเมื่อครู่นี้ ไอเทมและเงินที่สะสมไว้ก็อยู่ครบหมด จะบอกว่าเพลเยอร์เก่าได้เปรียบเพลเยอร์ใหม่มากเกินไปก็ไม่ถูก เพราะสิ่งเหล่านี้พวกเขาเสียเวลาให้ได้มันมา ยิ่งตอนนี้เงินหายาก หมายความว่าปัจจัยที่จะมีผลต่อการใช้ชีวิตในเกมก็คือเงิน

"ต้องการทราบข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแพคซีใหม่นี้หรือเปล่าค่ะ"

"ต้องการ"

มาคาริ้นำเปิดหน้าต่างฮอโลแกรมขึ้นมาอ่านบทพูดให้เขาฟัง

"เกมเลเจนด์ออนไลน์เป็นเกมออนไลน์เสมือนจริง เพลเยอร์ทุกท่านจะรับบทผจญภัยในโลกเลเจนด์ออนไลน์ ท่านสามารถเก็บเลเวลได้โดยการทำภารกิจ สังหารสัตว์อสูร และประกอบวิชาชีพ สำหรับแพคซีใหม่นี้ได้เพิ่มเติมวิธีเก็บเลเวลแบบใหม่สำหรับเยาวชนและท่านที่ไม่ชอบการต่อสู้ นอกจากวิธีแคร์ค่าประสบการณ์ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายและความสูญเสีย นั่นคือในการประกอบวิชาชีพ เช่น การวาดรูป การค้าขาย การทำอาหาร รวมถึงการสำรวจพื้นที่ใหม่ๆ หากท่านทำสำเร็จจะได้รับค่าประสบการณ์เป็นการตอบแทน"

เจนภพพยายามรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด พอมาลองคิดๆ ดูระบบใหม่นี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน ที่สามารถเก็บเลเวลได้โดยไม่ต้องสู้ โดยเฉพาะพวกวานิชกับก๊ากที่แค่ค้าขายก็เพิ่มเลเวลได้ แต่ถ้าเป็นแบบนั้นจริง ก็น่าจะมีเงื่อนไขความสำเร็จ

"ระบบใหม่ที่เพิ่มเติมเข้ามาคือ ระบบคลาส การกำหนดคลาสจะเริ่มจากชาวบ้าน ทหาร ขุนนาง อัศวิน และสูงสุดคือ จักรพรรดิ การจะเลื่อนคลาสได้ต้องมีเลเวลถึงตามเกณฑ์ที่กำหนด และรับภารกิจเพื่อเลื่อนคลาส นอกจากนี้การเลื่อนคลาสยังช่วยให้ได้รับสิทธิพิเศษที่จำเป็นสำหรับคลาสนั้นๆ โดยเฉพาะเมื่อเลื่อนคลาสเป็นทหาร ท่านจะสามารถทำภารกิจ

เพื่อขอเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ได้ค่ะ"

ความซับซ้อนของระบบใหม่ป้องกันช่องว่างได้เกือบทั้งหมด การจะมีเผ่าพันธุ์ได้จำเป็นต้องเลื่อนคลาสเสียก่อน ซึ่งการทำอะไรที่เป็นขั้นเป็นตอนช่วยให้ระบบมีความเสถียรมากขึ้น คิดแล้วก็อดที่จะชื่นชมคนออกแบบไม่ได้จริงๆ เพราะเขาแทบจะหาช่องว่างเพื่อโกงไม่ได้เลย ไม่เหมือนระบบเดิมที่มีช่องว่างมากเกินไป

"วิธีการเปลี่ยนเผ่าพันธุ์นั้น ท่านสามารถทำได้สามวิธีคือ หนึ่ง สัณหารบอสสัตว์อสูรประจำเผ่าพันธุ์นั้นๆ เพื่อให้ได้การ์ดเปลี่ยนเผ่า หรือ สัณหารสัตว์อสูรเผ่าพันธุ์นั้นๆ ซึ่งจะครอบไทม์แบบสุ่ม แต่สามารถครอบการ์ดเปลี่ยนเผ่าได้เช่นกัน สอง ทำภารกิจเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ของระบบ ซึ่งมีเผ่าพันธุ์พื้นฐานให้อย่างจำกัด และสาม ทำให้บอสสัตว์อสูรประจำเผ่าพันธุ์ยอมรับและมอบไทม์ให้ค่ะ"

ระบบเผ่าพันธุ์ทำให้เพลเยอร์มีแนวทางการเล่นแตกต่างกันมากขึ้น แดมแต่ละเผ่าพันธุ์ยังมีความพิเศษไม่เหมือนกัน นับว่าน่าสนใจไม่น้อย แต่เรื่องนั้นคงต้องเก็บไว้คิดภายหลัง

"อธิบายต่อได้เลย"

"ค่ะ ระบบต่อมาคือ ระบบสายพลัง ซึ่งแยกเป็นสามสาย ได้แก่ พลังปราณ พลังเวทมนตร์ และพลังจิต ท่านสามารถตรวจสอบค่าพลังของท่านได้จากหน้าต่างข้อมูลตัวละคร โดยใช้คำสั่งเสียง 'วินโดว์' "

"วินโดว์"

ข้อมูลตัวละคร			
ชื่อตัวละคร	รอล์ฟ	คลาส	ชาวบ้าน
เลเวล	1	เผ่าพันธุ์	มนุษย์
อาชีพหลัก	นักผจญภัยฝึกหัด	อาชีพรอง	-
HP	350	MP	100
พลังปราณ	10		
พลังเวทมนตร์	10		
พลังจิต	10		

ทันทีที่ข้อมูลตัวละครปรากฏ เจนภพก็รีบวิเคราะห์แต่ละช่องทันที สิ่ง queเพิ่มเข้ามาคือ ระบบอาชีพหลักและอาชีพรองอย่างที่รู้มา แถมค่าพลังที่เป็นตัวเลขชัดเจนก็บอกข้อจำกัดของตัวเองเป็นอย่างดี พลังชีวิต 350 น่าจะเป็นระดับพื้นฐานของแต่ละคน พอมองด้านล่าง เขาก็เห็นค่าพลังทั้งสามสายของตัวเองแล้วเกิดความสงสัย

"น่าแปลก ค่าพลังทั้งสามสายควรแสดงตัวเลข '0' เพราะยังไม่ได้เรียนรู้ แต่ทำไมถึงแสดงตัวเลข '10' ทั้งสามสาย"

"เพราะเป็นพลังงานแฝงที่ซ่อนอยู่ในตัวละคร ทำให้ท่านสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ทั้งสามสายค่ะ ข้อเสียเพียงหนึ่งเดียวคือ หากเรียนรู้พร้อมกันทั้งสามสาย ระดับการพัฒนายจะช้าลง และทำให้ผลของพลังทั้งสามสายลดลง 80%"

"หมายความว่าเป็นการหักลบค่าความสามารถของสายพลังนั้นเพื่อให้เกิดความสมดุลสินะ เป็นระบบที่ค่อนข้างซับซ้อน น่าจะมีจุดประสงค์บางอย่างถึงได้ออกแบบให้เป็นแบบนี้ แล้วระบบอื่นๆ มีอะไรเพิ่มบ้าง ถ้าเป็นไปได้ รบกวนขอรายละเอียดทั้งหมดด้วย"

จากนั้นมาครีนำก็อธิบายข้อมูลแบบรวบรัด ทั้งการเปลี่ยนรูปแบบการปกครองอย่างที่เขาเคยคาดการณ์ไว้ คือราชามีอำนาจสูงที่สุด ซึ่งสัมพันธ์กับระบบคลาสของเพลเยอร์ นอกจากนี้ยังยุบเกาะเริ่มต้น แต่มี 'หมู่บ้านฝึกหัด' อยู่บนแผ่นดินเดียวกัน นอกนั้นระบบก็เหมือนเดิม

ส่วนการเปลี่ยนอาชีพทำได้เมื่อมีเลเวล 20 เปลี่ยนจากการสอบเป็นการทำภารกิจแทน แม้จะมีปัญหากับคนที่ได้รับอาชีพลับ แต่ทางบริษัทเกมได้แก้ปัญหานี้เอาไว้แล้ว โดยจะมอบบัตรวาร์ปพิเศษเพื่อไปรับภารกิจเปลี่ยนอาชีพกับ NPC ลับได้ทันที

สำหรับระบบอาชีพหลักและอาชีพรอง ซึ่งจะทำให้มีความสามารถของสองอาชีพ มาครีนำอธิบายว่าเพลเยอร์จะต้องเลือกว่าอาชีพไหนเป็นอาชีพหลัก อาชีพไหนเป็นอาชีพรอง ซึ่งอาชีพรองจะช่วยให้ได้รับทักษะพื้นฐานและทักษะเสริมมาใช้ได้ แต่จะไม่สามารถใช้ทักษะโจมตีได้ ดังนั้นหากเลือกอาชีพนักดาบเป็นอาชีพหลักและนักเวทเป็นอาชีพรองก็จะไม่ได้รับทักษะโจมตีด้วยเวทมนตร์ ได้แค่ทักษะจำพวกอ่านอักขระ นอกเสียจากไปค้นหาคำรเวทมนตร์ที่ให้สิทธิ์เรียนรู้แก่ทุกคนมาอ่านเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีระบบที่เหมาะสมสำหรับคนที่ต้องการเร่งแบบรวดเร็ว นั่นคือระบบพิเศษที่เรียกว่าระบบ 'เครดิต' เป็นหน่วยเงินกลางระหว่างโลกจริงกับเกมออนไลน์ เฟลเซอร์สามารถแลกเปลี่ยนเงินจริงกับเงินในเกมเป็นเครดิตได้ ทำให้แลกเปลี่ยนเงินจริงกับเงินในเกมได้ ซึ่งระบบนี้มีให้อำนวยความสะดวกให้พวกนักเล่นเกมมืออาชีพ

"ระบบคล้ายของเดิม แต่ดึงเฉพาะส่วนที่สามารถควบคุมได้มาใช้สินะ"

"ไม่ทราบว่าคุณต้องการเล่นเกมเลยหรือไม่คะ เนื่องจากขณะนี้เวลาในเกมผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว" มาคาริน่าถามด้วยความหวังดี ก่อนหน้านี้มีคนเสียเวลาอยู่ที่นี้เพราะไม่รู้ว่าจะระบบเปลี่ยนแปลงเวลาในการออนไลน์ใหม่

"เรื่อนั้นรู้อยู่แล้ว แต่การมีข้อมูลอยู่ในมือจะช่วยให้เรานำคนอื่นหลายก้าว แต่ดูเหมือนนี้จะไม่ใช่แค่การอัปเดตแพตช์ใหม่เหมือนที่ทุกคนเข้าใจสินะ อาจต้องเรียกว่าเปลี่ยนรูปแบบเกมใหม่ เพียงแค่ใช้ตัวละครสมมติเดิมเท่านั้น" เจนภพยิ้มบางๆ เมื่อเขารู้คำตอบที่ไม่ได้รับคำยืนยันและก็มีความเป็นไปได้สูงเสียด้วย

"เอาเป็นว่าส่งผมเล่นเกมเลยก็แล้วกัน"

สถานที่ที่ราล์ฟปรากฏตัวเป็นหมู่บ้านเล็กๆ คอนข้างแออัด มีร้าน ตั้งตลอดทางทำให้ผู้คนต้องเดินเบียดเสียด การแต่งกายของแต่ละคนให้ความรู้สึกเหมือนเกมมากขึ้น คนที่เหนือกว่าก็คือพวกเฟลเซอร์เก่าที่มีไอเทมดีๆ ติดตัว คนที่เข้ามาใหม่ๆ ส่วนใหญ่เดินไปเดินมาแบบไม่รู้จุดหมาย หลายคนกำลังถูกพวกเฟลเซอร์เก่าหลอกทำนองว่าจะพาไปเก็บเลเวล บางคนที่คิดว่าตนเองเก่งและเจ๋งก็จะมุ่งหน้าออกนอกเมือง สำหรับราล์ฟแล้ว เขาจำเป็นต้องตรวจสอบระบบเกมเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

"เปิดใช้ระบบหน้าต่างอำนวยความสะดวกทั้งหมด"

เพียงคำสั่งเดียวเท่านั้น หน้าต่างโฮโลแกรมนับสิบๆ บานก็ปรากฏขึ้นรอบตัว ไม่จำเป็นต้องกดผ่านนาฬิกาเหมือนในอดีต เด็กหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ยาว และเรียนรู้ระบบการทำงานของหน้าต่างแต่ละบาน พอเปิดดูในส่วนของแผนที่ ก็พบว่าหน้าต่างสี่คำ นั้นหมายความว่า จะต้องไปอัปเดตข้อมูลแผนที่แบบอิเล็กทรอนิกส์ด้วย พอเข้าไปหาข้อมูล ดูเหมือน

ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นผลการสำรวจของเพลเยอร์เท่านั้น แตกต่างกับแผนที่กระดาษที่จะต้องอาศัยความรู้ในการอ่านแผนที่ แต่ก็ดีไปคนละแบบ และสำหรับราร์ฟ การมีแผนที่ทั้งสองแบบนี้แน่นอนมากกว่า

'ท่าทางคงต้องไปที่อาคารระบบเพื่ออัปเดตแผนที่สินะ'

จากนั้นเขาจึงสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทักษะเดิมที่มี

ทักษะ		
ชื่อทักษะ	เลเวล	คำอธิบาย
มายาลงคา	1	สร้างภาพลวงตาของตนเองในรัศมีรอบตัว 20 เมตร ใช้ MP ร่วงละ 10 หน่วย
สติกกี๊กัมส์	Max	เปลี่ยนพลังจิตให้มีความสามารถในการยึดจับ ใช้ MP 10 หน่วยในการเรียกใช้ ใช้พลังจิตวินาทีละ 1 หน่วยในการคงสภาพ
ตรวจสอบ	1	ตรวจสอบข้อมูลไอเทม บุคคล และสัตว์-อสูรได้ ใช้ MP 30 หน่วย

ดูท่าทักษะพื้นฐานที่เขาเคยมีจะหายไปหมด มีเพียงทักษะประคิษฐ์ ทักษะลับ และทักษะเสริมเท่านั้นที่เหลืออยู่ แต่พอตรวจสอบคำอธิบาย เขาก็พบว่าทักษะเหล่านี้ถูกเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการใช้งาน โดยเฉพาะมายาลงคาที่เคยสร้างร่างแยกได้ในขอบเขตการมองเห็น ตอนนี้ถูกกำหนดให้ใช้ได้รอบตัวในระยะทางที่กำหนดโดยไม่สนใจเงื่อนไขการมองเห็นอีกต่อไป สติกกี๊กัมส์เองก็เปลี่ยนเงื่อนไขในการเรียกใช้ เพราะทักษะนี้เป็นทักษะของสายจิต ดูท่าทางเขาจำเป็นต้องฝึกพลังจิตเสียก่อน แถมตอนนี้ MP ที่มีจำกัดยังทำให้ใช้ทักษะเหล่านี้ได้เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น เรียกได้ว่าต่อให้มีทักษะพวกนี้ก็ยังไม่ประโยชน์อยู่ดี

"ว่ายังไงน้องชาย มานั่งทำอะไรตรงนี้คนเดียว สนใจไปเก็บเลเวลกับพวกเราไหมละ ตอนนี้กิลด์พวกเรามีโพรมิชั่นพิเศษด้วยนะ จ่ายแค่ 5,000 เหรียญญึงก็จะพาไปอัปเลเวลให้ถึง 20 ทันที" กลุ่มคนแปลกหน้าท่าทางเอาเรื่องเดินมาล้อมรอบเด็กหนุ่มสวมแว่น แม้จำนวนเงินที่เสนอมาจะไม่มาก แต่สำหรับมือใหม่นั้นไม่ใช่ เพราะนี่คือเงินที่พวกเขาจะได้มา

เพื่อซื้อของใช้ที่จำเป็นก่อนออกผจญภัย ต่างกับพวกเพลเยอร์เก่าที่จะได้เงิน 100 เหรียญทองเพื่อชดเชยที่ต้องมาเริ่มใหม่

รالفกลืนใช้ทักษะตรวจสอบกับคนที่ท่าทางจะเป็นหัวใจเพื่อทดสอบความสามารถของทักษะ พบว่าเขาสามารถทราบชื่อและเลเวลของเป้าหมายที่มีเลเวลห่างจากตนเองไม่มากได้ ไม่อย่างนั้นจะปรากฏเครื่องหมายปริศนาแทน

"ไปกับพวกเราสักหน่อยไหม ช่วงนี้ใจคืออยากได้เงิน เอ๊ย! ช่วยเหลือพวกมือใหม่ล่ะ" หัวใจพุดพร้อมกับเอื้อมมือมาคว้าไหล่เด็กหนุ่ม แต่รالفไม่ชอบจึงปักมือออกไปแล้วกล่าวนิ่งๆ

"อย่ามาแตะต้องตัวฉัน" ท่าทางที่รالفแสดงออกมาถือได้ว่าคุกคาม แต่อีกฝ่ายเห็นแล้วกลับหัวเราะ

"เฮ้ย! เป็นแค่มือใหม่ไม่รู้หรือไงว่าในเมืองห้ามต่อสู้ ถ้าจะสู้ก็มีแต่จะต้องเปิดระบบ PK เท่านั้น" พอเห็นว่ารالفดูเหมือนไม่รู้ระบบใหม่นี้ เขาก็คิดว่าเป็นมือใหม่แน่ๆ เพียงเท่านี้ก็ห้วนหมู หาว่าไม่ว่ารالفทราบเรื่องนี้ตั้งแต่ก่อนจะเข้าเกมแล้วต่างหาก

"หมายถึงระบบนี้ใช้ไหม"

เพลเยอร์ เปิดระบบ PK อิสระ สามารถโจมตีทุกคนได้

การอยู่ในเมืองหรือหมู่บ้านมีกฎว่าถ้าไม่เปิดระบบ PK จะไม่สามารถต่อสู้ภายในเมืองได้ ถึงจะชักดาบได้แต่ก็ไม่สามารถโจมตีเพื่อสร้างความเสียหายได้ ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้มีคนคิดใช้ทักษะทำให้ตัวเมืองเกิดความเสียหาย แต่ไม่ได้หมายความว่าห้ามไม่ให้ต่อสู้กัน

เด็กหนุ่มตัวนี้ไปทดสอบใส่อุปกรณ์ที่มีชื่อว่า 'วูล์ฟแพง' ก็มีดาบปรากฏขึ้นหลังจากกดไปแล้วประมาณสองวินาที นับเป็นระบบที่ยอดมากจริงๆ แม้จะหน่วงเวลาในการปรากฏข้อมูล แต่ก็ทำให้สามารถเปลี่ยนอาวุธได้ง่ายขึ้น

พวกเพลเยอร์เก่าเห็นว่ารالفเปิดระบบ PK จึงนำอาวุธออกมาพร้อมโจมตี แต่ก็ช้าเกินไป เพราะรالفเหวี่ยงดาบโดยไม่ให้ตั้งตัว

324! 276! 415! 72! 113!

แม้ค่าเสียหายที่แต่ละคนได้รับจะไม่เท่ากันเพราะความแตกต่างด้านเลเวล แต่การที่รالفสร้างความเสียหายได้มากขนาดนี้แสดงว่าอาวุธมีพลัง

โจมตีไม่น้อย และนั่นหมายถึงราคาที่แพงขึ้นตามไปด้วย พวกพ่อค้าแม่ค้าที่เปิดร้านอยู่ใกล้ๆ กลัวจะไม่ปลอดภัยจึงปิดร้านด้วยคำสั่งลัด แล้วถอยไปอยู่ในจุดที่ปลอดภัยจากการโจมตี

"แกล...ทำแบบนี้คิดว่าเรื่องจะจบง่ายๆ จั๊นเหรือ อยากเป็นศัตรูกับพวกข้าหรือไง!"

"ฉันทไม่สน" ราล์ฟสังเกตเห็นว่าหนึ่งในพวกนั้นทำอะไรบางอย่างกับกระดาษแผ่นหนึ่ง จากนั้นก็มีลูกไฟพุ่งเข้ามาโจมตี แม้เขาจะควักดาบฟันลูกไฟนั้นทิ้ง แต่ก็ได้รับค่าเสียหายด้วย

110!

เขาเหลือบดูค่าพลังชีวิตของตนเองซึ่งลดลงไปเกือบครึ่ง ดูท่าการป้องกันที่ผิดพลาดจะส่งผลให้ได้รับความเสียหายเหมือนกัน หากเป็นแบบนี้เขาอาจพลาดทำให้คนกลุ่มนี้ก็ได้ จึงต้องขอเอาจริงสักหน่อย แล้วกดเรียกไอเทม 'อัญมณีธาตุลม' ออกมาถือไว้

'หวังว่ารูปแบบการใช้งานจะยังเหมือนเดิมนะ'

พอใช้พลังกระตุ้นการทำงาน อัญมณีธาตุลมก็เปล่งแสงเป็นละอองเวทมนตร์สีเขียว เขาอัดพลังนั้นลงในดาบจนเปล่งแสงสีเขียว จากนั้นจึงควักใส่เพลเยอร์พวกนั้นทันที

10,000 Critical!

ทุกคนที่โดนการโจมตีเสียชีวิตทันที ท่าทางอัญมณีธาตุจะยังเป็นอาวุธร้ายกาจเหมือนเดิม แต่สิ่งที่ราล์ฟรู้สึกสนใจกว่าคือ ไอเทมที่สามารถช่วยให้เพลเยอร์ใช้เวทมนตร์ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีอาชีพนักเวท หากสามารถนำมาใช้ร่วมกับระบบนี้ได้ละก็คงสนุกไม่น้อย

เพลเยอร์ สังหารเพลเยอร์ท่านอื่นขณะที่เปิดระบบ PK อิสระ ได้รับค่าโทษ 50 แด้ม หากครบ 1,000 แด้มจะถูกตั้งค่าหัวอัตโนมัติ

ดูเหมือนระบบใหม่นี้จะมีการเพิ่มโทษจริงๆ ด้วย แต่ราล์ฟก็คิดว่าใครจะไปสนใจเรื่องโทษกันล่ะ เพราะถ้าอีกฝ่ายตีมาเขาก็จะตีกลับ แต่ถ้าร้ายมาเมื่อไร รับรองว่าเจอหายนะแน่

ขณะเดียวกัน ที่คานนอกหมู่บ้านฝึกหัด เด็กหญิงร่างเล็กกำลังนั่งเล่นกับพวกสัตว์เลี้ยงของสุรไค้คันไม้ใหญ่ ไม่มีใครกล้าเข้ามารบกวนเธอเลย

เพราะขนาดตัวของเจ้านกยักษ์ที่อยู่ด้วย ซึ่งใหญ่พอจะกินคนได้ยามที่ต้องการ ไกลๆ กันนั้นมีชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง สวมชุดเสื้อแขนยาวสีดำประดับโลหะเล็กน้อยให้ดูดี เขากำลังสนุกกับการเหวี่ยงดาบคาตานะใส่พวกสัตว์อสูรป่า ซึ่งรูปแบบการต่อสู้ไม่น่าจะใช้พวกมือใหม่ เนื่องจากการโจมตีของสัตว์อสูรสร้างความเสียหายให้เขาเพียง...

1

"โจมตีได้น่ารักดีนี่หว่าไอ้ตัวหยาๆ"

สโลมัตว์เล็กๆ พยายามกระแทกชายหนุ่มเพื่อสร้างความเสียหาย บางครั้งก็โจมตีไม่เข้า แต่ถึงจะโจมตีเข้าก็ทำได้อย่างมากแค่ 1 เท่านั้น แถมนพลังชีวิตของชายหนุ่มก็มีมากเกินไปจนกว่าจะเป็นเพลเยอร์ใหม่ เพราะชุดเกราะแห่งความมิดที่หลอมรวมกับร่างของเขานั้นเอง

ข้อมูลตัวละคร			
ชื่อตัวละคร	อาคม	คลาส	ชาวบ้าน
เลเวล	3	เผ่าพันธุ์	มนุษย์
อาชีพหลัก	นักผจญภัยฝึกหัด	อาชีพรอง	-
HP	10,710	MP	7,340
พลังปราณ	10		
พลังเวทมนตร์	10		
พลังจิต	10		

หลังจากอาคมฆ่าพวกสโลมัตว์ แม้จะเป็นการฆ่าที่ดูโหดร้าย แต่ใครเล่าจะกล้าพูดหลังจากได้เห็นการล้างบางสโลมัตว์จำนวนมากภายในเวลาเพียง 1.5 วินาที ตอนที่ทุกคนออกจากเมือง บริเวณนี้จะมีสัตว์อสูรจำนวนมากให้สู้เพื่อเก็บเลเวล แต่เพราะพวกมันมีจำนวนมากและจะโจมตีทันทีหากมีการทำร้ายพวกเดียวกัน ทุกคนจึงถูกรุมฆ่าจนตาย พวกเขาเลือกจะเสี่ยงความตายโดยการลากไปโจมตีไกลๆ แต่ทันทีที่อาคมปรากฏตัวด้วยความไม่รู้ แล้วผลออกไปเหยียบสัตว์อสูรตัวหนึ่งตาย สโลมัตว์บรื้อยกกว่าชีวิตจริงตรงเข้ามาโจมตี และผลต่อมาก็คือ...

คลื่นคาบที่วาดออกไปเพียงครั้งเดียวทำให้เลเวลของเจ้าตัวขึ้นเป็น

เลเวล 5 ทันที!

"พี่ชายคะ พี่รอล์ฟออนไลน์แล้วค่ะ บอกให้ไปเจอที่หน้าอาคารระบบ
ค่ะ" อารินบอกหลังจากได้รับการติดต่อจากรอล์ฟ แน่ใจว่ามันทำให้
ชายหนุ่มผู้มีฐานะเป็นพี่ชายถึงกับแสดงอาการหงุดหงิดออกมาชัดเจน

"แคะปล่อยให้นั่งอยู่กับน้องสักสามชั่วโมงไม่ได้หรือไงวะ ไอ้ตัว
ขวยเอ๊ย!"

ข้อมูลตัวละคร			
ชื่อตัวละคร	อาริน	คลาส	ชาวบ้าน
เลเวล	2	เผ่าพันธุ์	มนุษย์
อาชีพหลัก	นักผจญภัยฝึกหัด	อาชีพรอง	-
HP	500	MP	180
พลังปรมาณ	10		
พลังเวทมนตร์	10		
พลังจิต	10		

2

ลอมปราน เวทมนตร์ และพลังจิต

หญิงสาวร่างออรชรเจ้าของเสียงไพเราะอยู่ในชุดผ้าแพรสีน้ำเงิน สำหรับหมู่บ้านฝึกหัดแห่งนี้ การแต่งตัวเช่นนี้ทำให้เธอโดดเด่นจนถึงดูคล้ายตาของใครหลายๆ คน เธอนั่งมองเด็กหนุ่มคู่พันธสัญญาที่ยืนรับไอเทมซดเซย ข้างๆ เธอมีบรรดาสัตว์เลี้ยงอสูรหมอบอยู่ เว้นแต่สัตว์อสูรตัวใหญ่ที่ถูกสั่งให้รออยู่ด้านนอกทำให้ทุกคนที่ผ่านไปมาต่างหวาดกลัว แม้จะมีเจ้าหน้าที่ออกมาห้ามปรามเพราะรบกวนคนอื่น แต่ราล์ฟกลับไม่สนใจ บอกเพียงว่า 'คิดไปเองฝ่ายเดียว' แน่นอนว่าอาคมก็ไม่เคยสนใจเรื่องนี้ ถึงเขาจะอยากเอาสัตว์อสูรกลับเข้าฝัก ถ้าไม่คิดตรงที่มันมีประโยชน์ เอาไว้ผูกพวกที่คิดจะเข้ามาหาเรื่องได้

"แกนี่ยังโง่กันวะ ฉันทับน้องเพิ่งเข้าเกมได้ไม่ถึงสองชั่วโมงก็เรียกให้มาทำอะไรเง่าแบบนี้แล้ว คิดว่าฉันสนใจไอ้เงินซดเซยนี้หรือ... คำตอบคือไม่ไฉย!" อาคมโวยวาย อาจเพราะเขามีเงินในบัตรเงินสดกว่า 35,000,000 เหรียญทอง ดังนั้นเงิน 100 เหรียญทองก็แค่เศษเงินสำหรับเขา

"เราจะเอาเงินพวกนี้ไปใช้เรียนสายพลัง"

นั่นคือสิ่งที่ราล์ฟต้องการให้ทำในช่วงแรกๆ ของการเล่นเกม เพราะ

มีประโยชน์มากในการเก็บเลเวล สำหรับเพลเยอร์มือใหม่ การเรียนสายพลังนั้นลำบากเนื่องจากมีเงินไม่พอ ผิดกับเพลเยอร์เก่าที่มีทั้งเงินชดเชยและเงินที่ได้จากการเล่นเกมก่อนอัปเดต

แม้จะดูไม่ยุติธรรม แต่หากให้ทุกคนเริ่มต้นด้วยความเท่าเทียม พวกเพลเยอร์เก่าๆ อาจไววายได้ ดังนั้นทางเกมจึงไม่คิดจะยุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ยิ่งเพียงทักษะ อาชีพ และเลเวลเท่านั้น เลเวลของไซเรนและบรรดาสัตว์เลี้ยงอสูรก็เช่นกัน

"สายพลังนั่นหะ อารินคิดว่าพี่ชายควรเลือกสายไหนคะ" อาคมหันไปถามน้องสาวที่นั่งนับเงินที่เพิ่งได้รับมาเมื่อครู่

"ไม่รู้สิคะ อารินอยากให้พี่ชายเก่งๆ ค่ะ"

"ส่วนพี่คิดว่าอารินต้องเรียนสายเวทมนตร์แน่ๆ เลย"

"ค่ะ อารินชอบเวทมนตร์" อารินพูดพร้อมกับหยิบเมจิกการ์ดออกมาดูแล้วพยายามเรียกใช้ แต่เมจิกการ์ดกลับไม่แสดงผล "อ้าว ทำไมถึงไม่ออกมาล่ะคะ"

"เท่าที่ตรวจสอบ ปัญหาไม่ได้มาจาก MP แต่น่าจะมาจากพลังเวทมนตร์พื้นฐานที่ไม่พอสำหรับการเรียกใช้" ราล์ฟสันนิษฐานคร่าวๆ ระบบใหม่นี้โหดเอาเรื่อง การจะเก่งได้จำเป็นต้องอาศัยความพยายามในการฝึกฝนจริงๆ เพราะสิ่งที่เคยทำได้ในอดีต บัดนี้ไม่สามารถทำได้อย่างที่คิด ข้อจำกัดต่างๆ ก็มีมาก ทางเดียวที่จะเรียกคืนความสามารถทั้งหมดได้คือต้องเล่นตามที่เกมกำหนดไว้เท่านั้น

"ก่อนจะเริ่มเรียนสายพลัง ฉันอยากให้นายกับน้องสวณายอนุญาตให้ฉันดูทักษะทั้งหมดที่มีในปัจจุบัน จะได้วางแผนดูว่าควรจะเริ่มจากตรงไหน เพราะสไตร์ของพวกเราไม่เหมือนกัน ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าทักษะของใครซ์ปอร์ตสายพลังไหน จะได้ไม่มีปัญหาในการเลือกฝึกสายพลัง"

"อะไรของแกอีกวะเนี่ย จู้จี้ยังกับเป็นเมียฉันนั่นแหละ น่ารำคาญวะ" ถึงจะบ่น แต่อาคมก็อนุญาตให้เพื่อนร่วมทีมตรวจสอบข้อมูลได้ ราล์ฟจึงตรวจดูของอาคมเป็นคนแรก

ทักษะ		
ชื่อทักษะ	เลเวล	คำอธิบาย
ด้านพิชระคัรบสูง	1	ด้านพิชระคัรบสูง 1%
ด้านคำสาประคัรบสูง	1	ป้องกันคำสาประคัรบสูง 1%
แก่นแท้แห่งความมิด	1	สถานภาพพิเศษทำให้เพลเยอร์มีพลังโจมตีเพิ่มขึ้นถาวร 10%
พลังบ้ำเลือด	1	ค่าความเหนียวล้าลดลง พลังโจมตีเพิ่มขึ้น 50% ยิ่งเสียเลือดมากเท่าไร พลังโจมตีก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นตามไปด้วย คิลล์ 24 ชั่วโมง
เซคันด์แชนซ์ (Second Chance)	Max	ชุมพลังที่สอง ทำให้อาการเหนียวล้าหายไปหมด เพิ่มพลังโจมตี 20% อาการเหนียวเพิ่มขึ้น จำเป็นต้องนอนพักผ่อน 24 ชั่วโมง
ทรหด	Max	สามารถผืนร่างกายแม้ค่าความเหนียวล้าจะเต็ม ใช้ได้นาน 1 ชั่วโมง
ก้าวพริบตา	-	ย้ายตำแหน่งตัวเองเป็นเส้นตรงเป็นระยะทาง 10 เมตรในชั่วพริบตา
คักระยะ	-	ย้ายตำแหน่งตัวเองเป็นเส้นตรงเป็นระยะทาง 100 เมตรในชั่วพริบตา
ตรวจสอบ	-	ตรวจสอบข้อมูลไอเทม บุคคล และสัคว์-อสูรได้ ใช้ MP 30 หน่วย
ชำนาญคาบ	1	เพิ่มพลังโจมตีเมื่อใช้คาบ 1%

พอได้เห็นทักษะที่อาคมมียู่ ราล์ฟก็ตกใจ ทักษะของอาคมนั้นแปลกมาก นอกจากทักษะตรวจสอบที่มีเหมือนกัน ทักษะอื่นเขาไม่เคยเห็นมาก่อน คำอธิบายแสดงให้เห็นว่าเป็นสายพลังล้วนๆ สรุปคืออาคมเป็นเพลเยอร์สายพลังอย่างเห็นได้ชัด เหมาะกับสายลมปราณและสายจิตพอสมควร

ทักษะ		
ชื่อทักษะ	เลเวล	คำอธิบาย
ตรวจสอบขั้นสูง	Max	ตรวจสอบข้อมูลไอเทม บุคคล และสัตว์-อสูรได้อย่างละเอียด ใช้ MP 80 หน่วย
ปลดฉนิก	1	ปลดฉนิกความสามารถที่ซ่อนเร้นของไอเทม ใช้ MP 300 หน่วย
พันธมิตรอสูร	Max	สัตว์อสูรฝ่ายดีจะไม่เป็นศัตรูเด็ดขาด
อ่านอักขระเวทมนตร์	Max	อ่านอักขระเวทมนตร์โบราณได้
เขียนอักขระเวทมนตร์	Max	เขียนอักขระเวทมนตร์โบราณได้
จิตใจแห่งธรรมชาติ	Max	เมื่อเข้าสู่สมาธิขั้นสูง อัตราการฟื้นฟูจะเพิ่ม 10 เท่า สามารถสลายจิตไม่บริสุทธิ์ได้ทุกชนิด พลังป้องกันเพิ่ม 5 เท่า
สื่อสารกับสัตว์	Max	สื่อสารกับสัตว์ได้

ทักษะของอารินนั้นดูพิเศษกว่านิดหน่อย ทักษะที่ไม่มีใช้สายต่อสู้ก็จริง ทว่าแต่ละทักษะหายากมากจนเปรียบเสมือนทักษะลับ เหมาะกับสายเวทมนตร์และสายจิตแน่นอน

จากนั้นรอล์ฟก็อธิบายความเกี่ยวข้องของทักษะที่สองพี่น้องมี ปิดท้ายด้วยการแนะนำสายพลังที่เหมาะสมให้

"ระหว่างสายปราณกับสายจิต นายจะเลือกฝึกสายไหนก่อน แต่ฉันคิดว่าสายปราณที่ไม่ต้องคิดอะไรให้ยุ่งยากเหมาะกับนายสินะ น่าจะรุ่งกว่าสายจิตเสียอีก แบบว่าไม่ต้องใช้สมองนะ"

"ทำไม่รู้สึกลเหมือนโดนหลอกคำว่าโง่ะ ช่างเถอะ สายไหนก็ได้ ขอแค่มีพลังไว้ปกป้องอารินได้ก็พอ"

"ส่วนอารินก็ต้องเข้ารับการฝึกสายเวทมนตร์สินะ"

"ค่ะ"

"แล้วเราต้องทำอะไรบ้าง" ไชเรนถาม อาคมชิงพูดขึ้นก่อนว่า

"หาแม่น้ำใกล้ๆ แล้วกระโดดลงไปเล่นซะ ยัยครึ่งปลา"

สาเหตุที่อาคมไม่ค่อยชอบไชเรน เพราะอารินมักพูดถึงเธอคนนี้

บอกว่าอยากเป็นเหมือนไซเรนบ้างละ อยากร้องเพลงได้เหมือนไซเรนบ้างละ ซึ่งความหวนน้องของเขาชวนให้รู้สึกว่ายากแยกไซเรนให้ห่างจากอารินโดยเร็วที่สุด

"เสียมารยาท เจ้านะ..."

"พอได้แล้ว!" ราล์ฟพูดขึ้น "ยังงี้ไซเรนก็ต้องฝึกพื้นฐานเวทมนตร์ใหม่ด้วย ฉันตรวจสอบแล้วนะ เธอเป็นภูตที่ทำสัญญากับฉันจึงมีสถานะกึ่งเพลเยอร์ นั่นหมายความว่ายังมีช่องว่างให้เธอพัฒนาทักษะได้รวดเร็ว แถมยังตีความสามารถเป็นตัวเลขที่ชัดเจน นอกจากนี้เธอยังไม่ถูกลบทักษะเลย เพียงแต่ใช้งานไม่ได้เพราะค่า MP กับพลังเวทมนตร์"

"หมายความว่ายังงี้ละ" อากุมถาม

"ก็ตามที่พูดไปนั่นแหละ สถานะของไซเรนตอนนี้คือภูตกึ่งเพลเยอร์ถึงจะไม่สามารถเรียกใช้ระบบคำสั่งได้ แต่ก็ทำให้สามารถใช้สิทธิ์บางอย่างของเพลเยอร์อย่างพวกเราได้ บัครเงินสกเป็นสิ่งที่ใช้พิสูจน์ข้อสันนิษฐานของฉันได้เป็นอย่างดี"

"สรุปเป็นแค่ปลิงสินะ" อากุมเผยรอยยิ้ม ไซเรนที่ปกคิจะรักษาอาถรรพณ์ถึงกับนอตหลุด หยิบคทาออกมาฟาดชายหนุ่ม แค่พลังป้องกันมหาศาลทำให้ค่าเสียหายนลดลงเหลือ 1 เท่านั้น ราล์ฟกลัวว่าจะมีปัญหาก็รีบห้าม

"แกเข้าข้างยัยครึ่งปลาเนี่ยนั่นเธอ!"

"เจ้าเสียมารยาทกับเราก่อนนะ"

"ขอโทษไซเรนชะอากุม นายไม่ควรไม่ชอบเธอเพราะอารินชอบเธอนะ" ราล์ฟปราบ เขารู้ว่าทำไมที่ผ่านมาอากุมถึงชอบพูดจาให้ไซเรนรู้สึกไม่ดี และคิดว่าถึงทะเลาะกันก็คงไม่มีปัญหาอะไรและคงเลิกกันไปเอง ทว่าเขาคิดผิดเนื่องจากอากุมหัวแข็งกว่าที่คิด

"นายอาจยังไม่รู้เพราะฉันไม่ได้บอก ไซเรนปกป้องอารินหลายครั้งคิดว่าเธอทำแบบนี้เพราะอะไรละ"

อากุมมองอารินที่มีสีหน้าผิดหวังในตัวของชาย ก่อนที่เขาจะถอนใจแล้วพูดว่า

"โอเคๆ ฉันผิดเอง พอใจแล้วไซ้ไหม" อากุมพูดแล้วหันไปพึมพำเบาๆ "เพราะอารินหรอกนะ ยัยครึ่งปลา"

"นายนี่มันหัวแข็งสุดๆ เลยนะ" ราล์ฟรู้สึกหน่าย ก่อนจะพูดกับไซเรน

ว่า "เธอเองก็ไม่ควรทำแบบนั้น ข้อจำกัดห้ามต่อสู้ในเมืองมีผลเฉพาะเพลเยอร์ ไม่มีผลกับเธอที่ครั้งหนึ่งถือเป็นสัคว่อสูรก็จริง แต่ถ้าเธอลงมือคนที่จะได้รับโทษก็คือฉัน เข้าใจไหม"

"เราเข้าใจแล้ว" ไชเรนตอบ

"เอาละ ฉันว่าเราควรมาทำอาหารกันดีกว่า" ท่าทางข้อเสนอนี้จะได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเจ้าคนที่มีความจุกระเพาะเหนือกว่าคนปกติ "ป้ายรถเงินไม้ใช้ไม่ได้เพราะอาชีพรหัสคดีใหม่หมด ตอนนี้ฉันเลยกลายเป็นแค่นักผจญภัยฝึกหัด แต่ก็เคยคิดว่าอาจเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นก็เลยเอาของออกมาก่อน"

รالفเปิดระบบตรวจสอบไอเทมวัตถุดิบ เมื่อเห็นข้อมูลแล้ว เขาก็ต้องถอดแว่นออกมาเช็ด คิดว่าตัวเองอาจตาฝาดไปก็ได้

"วัตถุดิบเน่าหมดเลยนั่นหรอ"

ร้านอาหารขนาดเล็กที่แม้จะไม่ได้หรูหราแต่ก็เป็นที่ยินยอม เพราะส่วนใหญ่จะมากินและออกไปต่อสู้ทันที อีกทั้งระบบใหม่นี้อาชีพรหัสคดีก็สำคัญ นั่นคือการทำอาหารเสริมค่าสถานะพิเศษเป็นเวลานานๆ ร้านนี้เป็นร้านหนึ่งที่จ้างเพลเยอร์มาทำงาน ถึงอาหารทุกจานจะมีรสชาติพอใช้ได้ แต่ก็เพิ่มค่าป้องกันให้ 200 หน่วย เรียกได้ว่าอีกชั้น ต่อให้โดนรวมโจมตีก็ยากจะเสียชีวิต

โต๊ะของกลุ่มอีฟส์ตั้งอยู่นอกร้านเนื่องจากบาร์ก็ตัวใหญ่เกินไป รالفสั่งอาหารให้พวกสัคว่อสูรด้วย ของนักก็เป็นแคร่รถศศฯ ของหงคองเป็นกล้วยหนึ่งหวี ของคิริเป็นเนื้อย่างชิ้นใหญ่ ส่วนของบาร์ก็เป็นเสื่อสดชิ้นใหญ่พิเศษ

"ทำไมแกไม่รอบคอบเลยวะ ของเน่าหมดแบบนี้ ฉันเลยต้องมานั่งกินอาหารรสชาติห่วยๆ" ถึงจะพูดแบบนั้น แต่อาคมก็ซัดไปจานที่สี่แล้วคำพูดก็กับการกระทำไปคนละทางเลย

"ฉันเองก็นึกไม่ถึงว่าระบบจะเล่นฉันได้เจ็บแสบขนาดนี้ อายุการใช้งานของกล่องรักษาความสดนั้นหรอ น่าสนใจสินะ...นายรู้ไหมว่ามูลค่าของวัตถุดิบที่เสียไปสูงกว่า 10 เหยี่ยวทองเชียวนะ" รالفพอรู้สึกเสียดายวัตถุดิบเหล่านั้นไม่ได้ แต่ก็ทำให้เขาารู้อะไรอย่างหนึ่ง นั่นคืออาชีพรหัสคดีที่น่าจะ

เป็นที่นิยมนอกจากวาณิชแล้ว ก็มีถูกเพิ่มขึ้นมาด้วยอีกหนึ่งอาชีพ

ระหว่างนั้นรอล์ฟเปิดอ่านกระดานข่าวสาร มีบทวิจารณ์เปรียบเทียบระบบเก่ากับระบบใหม่ ถึงส่วนน้อยจะไม่ชอบเพราะหาเงินได้ยาก แต่ส่วนใหญ่ชมว่าเป็นระบบที่เสถียรที่สุด การที่หาเงินยากทำให้เพลเยอร์รู้จักประหยัด ไอเทมก็ขายทอดตลาดได้ดีกว่าเดิม นอกจากนี้ยังมีข่าวเกี่ยวกับกิลด์ใหญ่ที่เคลื่อนไหวสะคุตตา ด้วยการเพิ่มเลเวลให้สมาชิกทุกคนจนได้อาชีพกันหมด และเริ่มชิงส่วนแบ่งตลาดกันอยู่

กิลด์ที่ชิงส่วนแบ่งตลาดได้เร็วที่สุดคือ กิลด์คาซังทอง ที่เปลี่ยนจากสมาคมเป็นกิลด์เพื่อรักษาสีทธิประโยชน์ พวกเขารู้ลู่วางของตลาดทั้งหมดทำให้บรรดาวาณิชที่ฝืนนอยากรวยต้องรับสมัครเป็นส่วนหนึ่งของกิลด์นี้ แถมยังมีข่าวลือว่าหัวหน้ากิลด์คาซังทองที่เป็นเจ้าแกใหญ่กำลังทำภารกิจเลื่อนคลาสเป็นทหารเพื่อขยายอำนาจทางการค้าของตัวเองไปสู่เมืองหลวง

กิลด์ที่ได้รับส่วนแบ่งตลาดรองลงมาก็คือ กิลด์อันดับที่ห้า กิลด์เอกซอร์ซิสต์ หัวหน้ากิลด์คือ 'จ้าวกลยุทธสาว ซากูระ' เธอไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังตัวคนอีกต่อไป ทำให้สามารถเริ่มธุรกิจต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว สมาชิกเก่าๆ ในเกมก็ได้รับการสอบถามความสมัครใจในการเปลี่ยนอาชีพเพื่อไม่บังคับมากจนเกินไป ผลลัพธ์คือทุกคนได้อาชีพที่ต้องการ และพวกเขาต่างก็ชื่นชอบหัวหน้ากิลด์คนใหม่ที่นอกจากจะไม่บังคับพวกเขาเหมือนกิลด์อื่นๆ แล้ว ยังไม่เอาเปรียบพวกเขาอีกด้วย

ตามด้วยกิลด์เลคไนค์ แม้กิลด์เลคไนค์ต้องยอมขายท่าเรือขนส่งของตัวเองให้ระบบ เหมือนแร่ที่เป็นรายได้หลักเพราะใช้ในการทำอาวุธก็ถูกริบคืน แต่วาโยคาคการณ์เอาไว้แล้ว และได้เริ่มแผนธุรกิจใหม่เพื่อสร้างเส้นเลือดสำหรับหล่อเลี้ยงกิลด์ เพียงแค่เธอไม่ยอมบอกว่าคืออะไรจนกว่าจะเตรียมการเสร็จ

นอกจากนั้นก็ยังมีกิลด์ที่กำลังเติบโตขึ้นมาแข่งขันกันเรื่อยๆ ธุรกิจร้านอาหารที่กำลังเป็นที่นิยมมีคู่แข่งเพิ่มขึ้น และมีกิลด์ใหม่ๆ ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด พวกเขาต่างก็เตรียมใช้โอกาสที่กิลด์ส่วนใหญ่กำลังอ่อนแอประกาศความแข็งแกร่งของตนเอง

พอทราบสถานการณ์คร่าวๆ แล้ว เขามองดูอาคมซึ่งกำลังกินอาหารจานที่เจ็ด ปกติระบบเกี่ยวกับค่าความอึดมีไว้เพื่อให้รู้ขีดจำกัดของตัวเอง

และพลังงานที่เหลืออยู่ หากกินมากเกินไปจะทำให้ติดสถานะแปลกๆ กลายเป็นอาการป่วยพิศดาร แต่ถ้าสถานะแปลกๆ คือคำสาปรูปแบบหนึ่ง คงไม่ต้องเป็นห่วงอาคมที่มีทักษะด้านคำสาป

"กะจะกินเอาโล่เลยหรือไง"

"ถ้าได้ก็ศิระ"

"เดี๋ยวก็ต้องไปฝึกสายพลังอีก อย่าลืมนะว่าออนไลน์ได้ถึงพรุ่งนี้เท่านั้นเองนะ"

"สั่งยังกับแม่"

"พี่ชายทานมากๆ เดี่ยวก็กลายเป็นหมูหรรค์" อารินนั่งนับจานที่พี่ชายของเธอกินไปแกล้งเปื้อน

"ก็พี่ชายหิวนี่คะ แล้วพี่ชายก็เคยบอกแล้วว่ายังกินยิ่งเก่ง"

"ตะกละละลิไม่ว่า" ไชเรนพึมพำ

ทุกคนดูจะให้ความสนใจกับอาคมที่กินมากกว่าคนปกติถึงหกเท่า แถมยังทำท่าเหมือนอยากสั่งจานใหม่มาเพิ่มเหลือเกิน ถ้าไม่ใช่อารินห้ามเพราะอยากไปเรียนการใช้เวทมนตร์ มีห้วงมีจานที่แปด เก้า และสิบตามมาแน่นอน

'ไอ้กระเพาะหลุมคำเอ๊ย!!!'

พวกรัลฟมาถึงอาคารฝึกสายพลัง คนที่เข้าออกต่างก็ต้องตกใจ เมื่อพบเจ้านกยักษ์ตัวใหญ่ยืนขวางทางอยู่ อาคมจึงถูกสั่งให้เก็บบาร์ก็ไวทันที ถึงจะมีประโยชน์มากในการเดินทางไกลๆ แต่ตอนนี้มันทำให้พวกเขากลายเป็นจุดเด่นอย่างที่รัลฟเกลียด ผิดกับนักมายากลซึ่งจุดเด่นคือสิ่งที่เขาต้องการ

สถานที่แห่งนี้สอนเพียงพื้นฐานการใช้พลัง ไม่ได้สอนแบบเจาะลึก เรียกได้ว่าแค่จ่ายเงินก็จะได้รับสายพลังที่ต้องการทันที ที่เหลือแค่เข้าไปฝึกในห้องคามบททดสอบที่เตรียมเอาไว้ก็พอ

พวกรัลฟเลือกสายตามที่ตกลงกันเอาไว้คือ อาคมเลือกสายลมปราน อารินเลือกสายเวทมนตร์ รัลฟเลือกสายจิต ส่วนที่มีปัญหามากที่สุดคือ ไชเรนซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปฝึกเพราะไม่ใช่เพลเยอร์ เมื่อรัลฟอ้างว่าไชเรนมีสถานะกึ่งเพลเยอร์น่าจะมีสิทธิ์ใช้งานบริการนี้ แล้วเหตุผลนี้

ถูกส่งไปยังผู้ดูแลซึ่งยืนยันว่าสามารถทำได้จริง ไชเรนจึงผ่านเข้าไปฝึกได้
 "ถ้าเสร็จแล้วให้ออกมารอที่นี่ก็แล้วกัน คิริไปกับไชเรนนะ ยังไงก็เป็นสายเวทมนตร์เหมือนกัน จะได้เรียนรู้ไปในตัว" ราล์ฟบอก เขาอาศัยกฎที่สามารถพาผู้ติดตามเข้าไปด้วยได้ให้คิริได้เรียนรู้การใช้เวทมนตร์ฟรีๆ จากนั้นจึงแยกย้ายกันไปต่อแถวรอเข้าฝึก

อาคมได้เข้าไปในห้องก่อนใครเพื่อน เพราะสายลมปราณง่ายกว่าสายอื่นที่มีความซับซ้อน พอเข้ามาเขาก็พบผู้ช่วยฝึก สิ่งแรกที่ยึดฝ่ายสอนก็คือการโคจรลมปราณที่ทำได้ง่ายๆ โดยการฝึกกำหนดลมหายใจเข้าออกก่อนจะเริ่มสอนเคล็ดการโคจรให้ หลังจากฝึกไปสักพัก อาคมก็ได้ทักษะ 'โคจรลมปราณ' ทำให้พลังปราณเพิ่มขึ้น 500 หน่วย HP อีก 1,000 หน่วยตามด้วยการสอนวิธีรักษาบาดแผลด้วยลมปราณ ซึ่งวิธีนี้จะช่วยหยุดสถานะเลือดไหลได้เท่านั้น เพราะความง่ายของมันทำให้อาคมรู้สึกว่าเป็นสายที่เหมาะสมกับเขามาก สุดท้ายคือการฝึกปราณเพื่อโจมตี ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายการฝึกพลัง อาคมจึงผ่านได้ง่ายที่สุด จากนั้นผู้ช่วยฝึกก็บอกจุดอ่อนของสายลมปราณ

'สายลมปราณแพ้ทางสายเวทมนตร์'

อาคมยืมให้ผู้ช่วยฝึกก่อนจะตอบกลับไปว่า

"แน่นอน น้องสาวผมก็เป็นสายเวทมนตร์"

อารินรอเข้าแถวประมาณห้านาทีก็ได้เข้าไป สัตว์เลี้ยงอสูรสองตัว
 ไม่เคยเห็นสถานที่แปลกๆ จึงดูตกตื่นพอสมควร หงอคงวิ่งพล่านป็นเส้าหินเล่นเพราะมันเป็นสัตว์อสูรที่อยู่เฉยๆ ไม่ได้

ผู้ช่วยฝึกเริ่มสอนตั้งแต่ความเป็นมาของพลังเวทมนตร์ สถานที่ที่มีพลังเวทมนตร์อยู่ การดึงพลังเวทมนตร์จากธรรมชาติมาใช้งาน การแปรสภาพพลังเป็นเวทมนตร์ ซึ่งเรื่องเหล่านี้อารินเรียนรู้มาแล้วครึ่งหนึ่งยอมให้คำอธิบายได้ดีกว่านี้ จากนั้นเธอก็ได้รับการฝึกให้ดูกลลึงพลังเวทมนตร์จากศิลาพิเศษของทางระบบที่ช่วยเพิ่มค่าพลังเวทมนตร์ให้ 500 หน่วย และ MP 1,000 หน่วย

ผู้ช่วยฝึกบอกเธอว่ามนุษย์ที่พัฒนาฝีมือตัวเองตลอดเวลาจะสามารถรับพลังจากธรรมชาติได้มากขึ้น แล้วแนะนำจุดเด่นของเวทมนตร์ซึ่งมีการ

โจมตีรุนแรง และวิธีลัดในการใช้เวทมนตร์โดยการถ่ายพลังลงไปในอุปกรณ์เวทมนตร์ แม้วิธีนี้จะยากมาก ทว่าสำหรับอารินแล้ว เมจิการ์คก็มีวิธีการทำงานคล้ายกัน เธอจึงเรียนรู้ได้รวดเร็ว เพียงแค่นี้ก็มีเพียงไอเทมสำหรับฝึกฝนที่ช่วยให้สามารถใช้เวทมนตร์ได้อย่างง่ายดายเท่านั้น

"เอาละ จากนั้นให้นึกมนตราลงไปในคทาและโจมตีหุ่นฟางได้เลยค่ะ" ผู้ช่วยฝึกผายมือไปยังพื้นที่ซึ่งปรากฏสัตว์อสูรที่มีชื่อว่า 'หุ่นฟาง' จำนวนหนึ่ง น่าเสียดายที่พวกมันขยับได้เพียงเล็กน้อยและเคลื่อนที่ไม่ได้

เด็กหญิงมองหุ่นฟางแล้วลคคทาลง "อารินทำไม่ได้ค่ะ"

"เรื่องนี้ไม่ยากนะค่ะ ค่อยๆ ลองทำก็ได้ค่ะ"

"แต่อารินกลัวทำคุณหุ่นฟางเจ็บนี่ค่ะ คุณหุ่นฟางไม่ได้ทำอะไรผิดซะหน่อย"

"เอ่อ...นี่เป็นหุ่นฟางสำหรับฝึกฝน ไม่มีความรู้สึกหรอกค่ะ"

"แต่คุณหุ่นฟางขยับได้นี่ค่ะ แสดงว่าคุณหุ่นฟางมีชีวิตใช้ไหมคะ แบบนั้นก็น่าสงสารออก"

"แต่ถ้าไม่ทำอะไรผ่านหลักสูตรนะค่ะ"

"อ๊ะ! จริงด้วย แต่อารินไม่อยากทำนี่ค่ะ"

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร อารินก็ปฏิเสธ สุดท้ายผู้ช่วยฝึกจึงให้เด็กหญิงสอบผ่านแบบไม่ใส่ใจนัก และเตือนว่า 'สายเวทมนตร์แพ้ทางสายจิต' แต่อารินกลับไม่สนใจ เธอเดินไปกอดหุ่นฟางก่อนจะหันมาพูดว่า

"พี่สาวคะ อารินขอคุณหุ่นฟางไปช่วยได้ไหมคะ คุณหุ่นฟางบอกว่าอยากไปกับอาริน"

"ไม่ได้ค่ะคุณน้อง"

หลังจากการฝึกของอารินจบลงก็ถึงคราวของไซเรน แม้จะโดนอารินกวนประสาท แต่ผู้ช่วยฝึกก็ต้องกลับมาทำหน้าที่เดิม เธออธิบายทุกอย่างแก่ไซเรน แล้วให้เริ่มทำตามขั้นตอนเหมือนเพลเยอร์ที่มาฝึกทุกคน

ไซเรนเป็นคนหัวไวมาก ไม่ต้องอธิบายมากก็ฝึกฝนจนสำเร็จลุล่วง เธอหยิบคทาขึ้นมาถนัดมือมนตราลงไป แสงสีแสดที่ปรากฏขึ้นบนหัวคทานั้นทำให้เธอสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อไฟจากหัวคทาเผาหุ่นฟางจนไม่เหลือซากแล้วเธอก็วางคทาลง ทำหน้าเหมือนอารมณ์เสียนิดหน่อย แล้วพึมพำว่า

"ให้เผ่าพันธุ์เจือกอย่างเราใช้เวทมนตร์ที่เป็นปฏิปักษ์กันหรือ มนุษย์นี่ช่างไม่รู้เรื่องเสียจริง"

สุดท้ายก็เป็นตาของรอล์ฟ จิตคือการคิดจินตนาการ สายจิตนั้น เป็นสายเทคนิคที่มีความซับซ้อนมาก วิธีการฝึกจิตที่ดีที่สุดคือ การทำให้จิตใจสงบไม่หวั่นไหว ทำให้เป็นสายที่ค่อนข้างง่ายสำหรับผู้มีสมาธิสูง แต่ยากมากสำหรับผู้มีสมาธิสั้น และการขัดเกลากิจนั้นก็ทำให้เด็กหนุ่มได้ทักษะ 'พลังจิต' เขาได้ค่าพลังจิต 500 หน่วย เพิ่ม HP กับ MP อย่างละ 200 หน่วย

ผู้ช่วยฝึกสอนวิธีการฝึกจิตไว้ที่อาวุธเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้ แต่เพราะสายจิตอ่อนกว่าสายปราณที่เป็นสายแข็งแกร่งจึงไม่ควรปะทะพลังกันตรงๆ จากนั้นก็สอนให้สร้าง 'บอลพลังจิต' อย่างง่ายๆ รอล์ฟมีพื้นฐานการสร้างทักษะประคิษฐ์จึงทำได้ง่ายมาก สุดท้ายผู้ช่วยฝึกก็ไม่ลืมเตือนว่า 'สายจิตแพ้ทางสายลมปราณ'

เมื่อรอล์ฟออกจากห้องแล้ว ผู้ช่วยฝึกก็ดูเวลาและอดทิ้งไม่ได้ คนปกติจะใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสามสัปดาห์จึงจะจับเคล็ดได้ แต่รอล์ฟใช้เวลาเพียงเจ็ดนาที่เท่านั้น ก็เคลียร์ทุกขั้นตอนได้อย่างง่ายดายคาย

หลังจากทุกคนฝึกฝนสายพลังกันเสร็จแล้ว รอล์ฟก็ตรวจข้อมูล อีกครั้งเพื่อความมั่นใจ อาคมมีเลเวล 5 อารินมีเลเวล 2 ส่วนตัวเขายังไม่ได้ออกล่าจึงมีเลเวล 1 เพื่อให้เหมาะสมกับเลเวล เขาจึงคิดจะออกไปเก็บเลเวลใกล้ๆ หมู่บ้าน ในสถานที่ที่มีสัตว์อสูรเลเวลเฉลี่ย 15 แต่เนื่องจากเย็นมากแล้ว กว่าจะไปถึงคงเป็นช่วงหัวค่ำ รอล์ฟเลยชวนให้ไปซื้อไอเทมที่จำเป็นก่อนออกเดินทาง

สิ่งแรกที่รอล์ฟให้ความสนใจไม่ใช่อาหารหรืออาวุธ แต่เป็นสกอร์-เวทมนตร์ที่ทำให้ใช้เวทมนตร์ได้ และมีอยู่หลายธาตุหลายระดับ ราคาก็แพงพอสมควรเมื่อคำนึงว่าปัจจุบันหาเงินยากมาก เขาเหมาะซื้ออย่างละห้าร้อย หกเงินมากถึง 20 เหรียญทอง นอกจากนี้ยังซื้อใบชุบชีวิตราคา 20 เหรียญทองสิบใบ รวมถึงซื้อแผนที่ใหม่และไอเทมทั่วไป

ไม่เพียงเท่านั้น รอล์ฟยังพาทุกคนไปอัปเกรดระบบแผนที่เพื่อให้

สามารถใช้งานแผนที่อิเล็กทรอนิกส์ได้ เมื่อเห็นว่าเตรียมทุกอย่างครบหมดแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทางทันที สัตว์อสูรที่เป็นเป้าหมายคือ ไฟเออร์บอร์ สัตว์อสูรธาตุไฟเลเวล 15

ไฟเออร์บอร์นั้นมีผู้เล่นที่ส่วนใหญ่ผ่านการฝึกฝนสายพลังแล้วมอล่าเยอะมาก สำหรับหลายคนอาจใจมึนหลายครั้งกว่ามันจะตาย แต่กับอาคม นอกจากค่าสถานะจะทำให้ไม่แปลกที่เขาสู้ตัวต่อตัวกับมันไหวแล้ว แค่นึกเพียงครั้งเดียว ค่าเสียหายที่ลอยขึ้นมาก็ทำเอาทุกคนไม่กล้ามีเรื่อง

17,000!!!

ค่าเสียหายนี้เป็นความเสียหายที่อาคมทำได้แม้ยังไม่ได้เอาจริง คงเพราะคาบเล่มที่เขาใช้อยู่คือคาบภูตมาชา ซึ่งหลังจากจบศึกอัลเทเชียร์ ลูซิเฟอร์ได้มอบให้เขาพร้อมกับบุคคลประโยคที่ฟังแล้วชวนให้รู้สึกหมั่นไส้

"ข้าไม่สนใจของที่สวะจับไปแล้ว"

ด้วยคาบภูตมาชา หรือชื่อเดิมคือ 'ยามิฮิเมะ' เป็นคาบคลาส S หนึ่งในซีรีส์คาบภูต สายความมืด ที่นอกจากจะมีความสามารถในการแบ่งภาคเมื่อโจมตียังมีโอกาส 0.2% ที่จะทำให้เป้าหมายเลือกไหลไม่หยุดจนตาย และคิดสถานะมินง แอมยังมีพลังโจมตี 6,000-7,000 หน่วย ค่าเสียหายเยอะขนาดนี้คงไม่แปลก โดยเฉพาะหลังจากนั้นราล์ฟใช้ทักษะตรวจสอบกับไฟเออร์บอร์ แล้วพบว่ามันมีพลังชีวิตไม่เยอะเท่าไร

ข้อมูลสัตว์อสูร			
ชื่อสัตว์อสูร	ไฟเออร์บอร์		
คลาส	ชาวบ้าน	เลเวล	15
สายพลัง	ลมปราณ, เวทมนตร์	สังกัดธาตุ	ไฟ
HP	15,000	MP	1,170
รายละเอียด	แผ่นหลังที่เป็นไฟสามารถสร้างความเสียหายให้ผู้เข้าใกล้ได้		

แน่นอนว่าบรรดาสัตว์เลี้ยงอสูรเองก็อยากช่วยด้วย นักก็ชุดดินสร้างหลุมทำให้พวกไฟเออร์บอร์ตกลงไปในหลุมซึ่งขึ้นมาไม่ได้เพราะขาเหยียบไม่ถึงพื้น จากนั้นคิริและหงอคงก็ช่วยกันรุมทั้งกัดทั้งข่วน แต่บังเอิญคิริกับ

หองคงใช้เวทมนตร์พร้อมกันก่อให้เกิดพายุเพลิงที่มีความร้อนสูง จนพื้นพลังให้ไฟเอร์บอร์แทน โดยมีราล์ฟยืนคู่เพื่อเก็บข้อมูลเอาไว้ประกอบการต่อสู้ในอนาคต

สำหรับไซเรนที่กลับมาใช้เวทมนตร์ได้ ไฟเอร์บอร์ก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ อีกต่อไป เธอสามารถจัดการได้ด้วยคาถาโจมตีเพียงครั้งเดียว ดูเหมือนความแม่นยำของเธอยังจะเพิ่มขึ้นมาก

ราล์ฟทดลองใช้สติกกัมกับสเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่าง หลังจากเรียกใช้ไปแล้ว ก็พบว่าแค่เปลี่ยนเงื่อนไขการใช้งานเท่านั้น ผลลัพธ์ของมันไม่แตกต่างกับเดิมสักเท่าไร ตอนนี้เหลือเพียงเพิ่มเลขพลังจิต จากนั้นเขาก็ลองใช้สกอร์เวทมนตร์คู่บ้าง ซึ่งคิดค่า MP ของเขาไปละ 80 หน่วย แต่ความเสียหายกลับเบาชนิดที่โจมตีธรรมดาอย่างแรงเสียกว่า นั่นอาจเป็นเพราะสกอร์เวทมนตร์ไม่มีพลังเวทมนตร์อยู่ในตัว ทำให้เป็นการใช้งานที่ค่อนข้างสูญเปล่า พอรู้แบบนี้แล้ว เขาก็หาข้อมูลเพิ่มเติมจนทราบเงื่อนไขการใช้งานทักษะและไอเทม นั่นคือ

คูลดาวน์ (Cool Down) ระยะเวลาในการใช้ทักษะและไอเทมครั้งต่อไป

คูลไทม์ (Cool Time) ระยะเวลาในการแสดงผลของทักษะหลังจากเรียกใช้งาน

คูลชาร์จ (Cool Charge) ระยะเวลาระหว่างเรียกใช้ทักษะ

ยกตัวอย่างการใช้สกอร์เวทมนตร์ พบว่าหลังจากใช้ไปแรกไปแล้ว จะมีการหน่วงเวลาของคูลไทม์ในการแสดงผลทักษะสองวินาที คูลดาวน์เพื่อใช้ครั้งต่อไปสองวินาที และคูลชาร์จเพื่อเรียกใช้งานหนึ่งวินาที แต่สติกกัมสนั้นสามารถใช้ได้ทันทีโดยไม่สนกฎเกณฑ์เหล่านี้ ดูเหมือนจะสามารถหลอกระบบใหม่นี้ได้เหมือนกัน

ราล์ฟศึกษาข้อมูลเสร็จก็จัดหน้าตาของระบบใหม่เพื่อไม่ให้บังภาพรอบตัว แล้วจัดเรียงไอเทมที่ใช้บ่อยไว้ในคีย์ลัดเพื่อใช้งานได้ทันที แถมยังสามารถดูระยะเวลาการใช้งานครั้งต่อไปได้ด้วย เนื่องจากหน้าตาเป็นแบบโปร่งแสงพอจะมองเห็นได้จึงไม่รบกวนอย่างที่คิด

"พี่ราล์ฟคะ มีเนื้อเยื่อเยะเลย" อารินกลับมาพร้อมเนื้อหมูป่าในกล่องรักษาความสดใบใหม่ที่เพิ่งซื้อ

"จันอาร์นก่อไฟที พี่จะทดลองอะไรสักหน่อย" ราล์ฟหยิบเครื่องครัวออกมา ก่อนจะเริ่มลงมือจัดการเนื้อพวกนั้น

เพลเยอร์ บรรลุเงื่อนไข ได้รับทักษะ แล่ เลเวล 1

เพลเยอร์ บรรลุเงื่อนไข ได้รับทักษะ หั่น เลเวล 1

ระบบแจ้งเตือนทันทีที่สำเร็จ จากนั้นราล์ฟก็เริ่มทำทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการทำอาหาร เนื่องจากเขาทราบวิธีปลดล็อกอยู่แล้ว หลังจากทำเสร็จ ทักษะทั้งหมดที่ได้มาเมื่อครู่ก็เปลี่ยนเป็นทักษะประกอบอาหาร เลเวล 1 เมื่อกดเข้าไปดูคำอธิบาย ก็พบว่ามีทักษะแยกและค่าประสบการณ์ให้เก็บเพื่อเลื่อนระดับทักษะนี้ด้วย แม้เพราะไม่ได้เป็นกุก เขาจึงไม่สามารถทำอาหารเพิ่มค่าสถานะได้ แต่อย่างไรก็ช่วยให้ทุกคนอิ่มท้องได้

ตอนนี้เพลเยอร์คนอื่นๆ ช่วยกันจัดเตรียมที่พักหลังจากเก็บเลเวลได้พักใหญ่ ส่วนอาคมที่อยากลองของใหม่อย่างการใช้ลมปราณเสริมพลังป้องกันไปยื่นให้ไฟเออร์บอร์โจมศิเลนๆ ตัวเลขที่แสดงมีเพียง 1 กับ 2 เท่านั้น เห็นได้ชัดว่าอาคมมีพลังป้องกันสูงมาก

พอคิดถึงเรื่องนี้ ราล์ฟก็ตรวจสอบไอเทมของตัวเอง คาบเทพเทะยังอยู่ในสภาพปกตินักตัวเองทำให้ใช้งานไม่ได้ตั้งแต่เข้าเกมแล้ว พอกดคำสั่งสวมใส่ ระบบก็แจ้งว่าความสามารถไม่ตรงกับเงื่อนไข ทำให้อาวุธที่ใช้ได้ตอนนี้มีแค่ดาบหนัก ซึ่งเป็นดาบยาวที่ใช้ตอนสงคราม ดาบวุล์ฟแฟง และอาวุธอื่นที่สะสมมาเรื่อยๆ

"ไอแวนเค็มข้าว" อาคมส่งถ้วยข้าวให้พ่อครัวประจำกลุ่ม

"ตัวเองไม่ได้หรือไง"

"แกอยู่ใกล้ที่สุดนี่หว่า" เหตุผลนั้นทำให้ราล์ฟจำใจรับถ้วยข้าวมาคักให้ พอหันไปมองอีกที เขาก็เห็นอาคมคืบเนื้อขึ้นมากินเล่น

"อย่ากินกับข้าวเล่น"

"จู้จี้ซะมด เป็นเมียฉันหรือไง แค่นี้ไม่มีใครตายหรอก" อาคมไม่สนใจคืบเนื้อขึ้นมากินเป็นว่าเล่น

พอกินอาหารเสร็จแล้ว พวกเขาก็มาสรุปสิ่งที่ได้รับในวันนี้ คือ เขี้ยวหมูป่า 29 เขี้ยว สามารถนำไปสร้างเครื่องประดับและอาวุธได้ นอกจากนี้ยังมีไอเทมภารกิจที่มีความต้องการสูงอย่างอาบอร์ ราคาตลาดตอนนี้อยู่ที่ดวงละ 100 เหรียญเงิน ไม่แปลกที่พวกมือใหม่จะมาเก็บไอเทมพวกนี้ไปขาย

เห็นที่ข้างเคียงมีเพลเซอร์คนหนึ่งได้อาชีพนักดนตรี เขานำกีตาร์
ขึ้นมาคิดและร้องเพลงจากโลกแห่งความเป็นจริงที่ตัวเองชอบ แต่เสียงร้อง
กลับสร้างความรำคาญแทน สุดท้ายไซเรนที่รู้สึกเหมือนถูกหยาบก็หยิบ
ฮาร์ปขึ้นมาบรรเลงบทเพลงของตัวเองทันที

ฉันจะขับร้องบทเพลงเพลงนี้
เพื่ออ้อนวอนต่อในท้องฟ้าราตรี ที่ฉันเฝ้าแค้นอง
ดวงดาวที่เคยพร่างพราวอยู่บนฟากฟ้า
แต่ตอนนี้มันได้หายไป อยู่ที่ไหนมองไม่เห็น
เมื่อแสงอาทิตย์สาดส่องลงมา เหล่านกน้อยก็เริ่มโฉบบิน
แต่ทำไมตัวฉันถึงยังอยู่ตรงนี้ ตัวฉันต้องทำอะไร

....

เพื่อที่ตัวฉันจะได้โฉบบินออกไป
สู่ฟากฟ้าที่ไกลแสนไกลเท่าใด
เป็นอิสระที่รอมานานนาน
ฉันแค่อยากยื่นมือนี้ออกไป
เพื่อไขว่คว้าเพียงแสงของดวงคารา
มันจะมีทางเป็นไปได้ไหม
แสงนั้นกำลังจะเลือนลับหายไป

....

ได้โปรด...ให้โอกาสฉันอีกสักครั้งหนึ่งจะได้ไหม
ขอให้ฉันได้ยื่นมือนี้ออกไป ไขว่คว้าความหวังที่เฝ้ารอ
แสงของดาวดวงนั้นไปไหน โปรดส่องแสงชี้แนวทางฉันให้ก้าวต่อไป

....

....

ฉันแค่อยากยื่นมือนี้ออกไป
เพื่อไขว่คว้าเพียงแสงของดวงคารา
มันจะมีทางเป็นไปได้ไหม
ดวงดาวกำลังจะหายไป ได้โปรด

....

สิ่งที่ฉันทำได้มีแต่เฝ้ามองมันหายไป

บทเพลงของไซเรนทำให้ทุกคนที่อยู่รอบๆ เงียบกริบ แม้แต่อาคม ยังอึ้ง เพราะคิดว่าไซเรนแค่ชอบเล่นดนตรี ไม่คิดว่าจะมีเสียงไพเราะขนาดนี้นักร้องชายเจ้าของเสียงควายออกลูกเองก็เงียบกริบเพราะอายมาก เหมือนกำลังเล่นกับของแข็ง ไม่ใช่เพราะกลัวไซเรน แต่เจ้าคนที่อยู่ด้วยกันดันเป็นคนที่สร้างความเสียหายเป็นหมื่น มีชีวิตก็ไม่พอ

"เพลงนี้เพราะคินะ" ราล์ฟพูด

"ก็ทำได้คินี่หว่า ยัยครึ่งปลา อย่างน้อยก็ในฐานะคนที่สร้างรอยยิ้มให้ผู้ฟัง" อาคมขอมรับในตัวไซเรน

"ฮึ!"

"เฮ้ย! เมื่อกี้ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินยัยครึ่งปลาทำเสียง 'ฮึ' ใส่ฉันด้วยวะ สงสัยจะงอนที่เรียกว่ายัยครึ่งปลาละมั้ง"

ราล์ฟเลิกสนใจ หันไปอ่านข้อมูลในกระดานข่าวสารต่อ เพื่อคว้าไอเทมชิ้นไหนมีราคาดี ยิ่งตอนนี้มีอาชีฟใหม่ๆ เฟลเยอร์มักเกิดความสนใจให้อาชีฟเหล่านั้น โดยเฉพาะนักบวชกับนักคนตรี เพราะมีทักษะสนับสนุนมากมาย รวมถึงการดีบัฟ (Debuff) เป้าหมาย จึงเป็นอาชีฟที่เขาสนใจพอสมควร

ในการต่อสู้เป็นทีม สิ่งสำคัญคือการสนับสนุนในช่วงเวลาที่เหมาะสม อารินนั้นตัดไปได้เลย เพราะเธอไม่ชอบการต่อสู้และไม่สามารถตัดสินใจใช้ทักษะได้ แต่ถ้าหากเป็นการสนับสนุนด้านไอเทมแล้ว อารินคือตัวเลือกแรกที่เขาคิดถึง ส่วนอาคมเป็นสายต่อสู้ที่เก่งมากและไม่ชอบทำเรื่องวุ่นวาย จึงไม่เหมาะ จะให้ไปหานักบวชหรือนักคนตรีมาเข้ากลุ่มก็เกรงว่าจะทำได้ไม่ใช่อะไรที่ต้องการ ทำให้เขาจำเป็นต้องเลือกอาชีฟนี้เอง

"เห็นรอยยิ้มของแกที่ไร รู้สึกได้ถึงความฉิบหายทุกที"

"ก็แค่อาชีฟเท่านั้นแหละ"

"เธอ สำหรับฉันคงเลือกอาชีฟนักดาบเหมือนเดิมล่ะ" อาคมตอบแบบไม่ต้องคิดให้วุ่นวาย เอาความชอบของตัวเองเป็นหลักก็พอ

"แต่อาชีฟนักดาบตอนนี้สามารถพัฒนาได้สองแบบ เป็นสายให้เลือกเลยละ" ราล์ฟอ่านกระดานข่าวสารที่ลงข้อมูลอาชีฟขั้นที่สองเพื่อให้เฟลเยอร์

มีเวลาคัดสินใจ โดยนักคาบแบ่งออกเป็นสองสายคือ อัศวินและจอมยุทธ์
"ต่างกันตรงไหนวะ ใช้คาบเหมือนกัน"

"ตรงกันตรงทักษะอาชีพของอัศวินเป็นการตอบโต้แบบเคาน์เตอร์
และมีทักษะที่ใช้รับความเสียหายแทนปาร์ตี้ ในขณะที่จอมยุทธ์มีทักษะ
ประเภทเน้นโจมตีเป็นหลัก"

"จอมยุทธ์ก็แล้วกัน แต่เกมเพิ่งเปิดแพตช์ใหม่วันนี้ ทำไมมีระบบ
อาชีพขึ้นที่สองมาแล้ววะ"

"คนออกแบบระบบครั้งนี้เตรียมกลยุทธ์สำหรับรับมือเอาไว้พร้อม
สังเกตได้จากความเสถียรทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของสค์วอสูรที่
แตกต่างออกไป แล้วยังมีระบบป้องกันการต่อสู้ภายในเมือง เพื่อไม่ให้มี
คนบ้าบางคนฟันเมืองทิ้งเพราะมีคนไปหลอกน้องสาวตัวเอง"

"ฮ่าๆ มีค่ายเหรอกคนบ้าแบบนั้น เจ๋งจริงๆ" อาคมหัวเราะ
'นั่งป้ออยู่ตรงหน้าฉันนี่ไง'

"แล้วระบบใหม่ยังมีเงื่อนไขการใช้ทักษะกับไอเทม การจะโจมตีด้วย
ทักษะโจมตีหรือใช้ไอเทมอะไรสักอย่างจะต้องคิดเผื่อเรื่องระบบคุณความ
คุณไหม และคุณซาร์จด้วย นายควรเรียนรู้เอาไว้สักหน่อย"

"ครูดาว ครูธรรม ครูชาติ..." อาคมทำหน้าคิดหนักแล้วตอบว่า "ฉัน
จำชื่อครูสมัยประถมไม่ได้หรอกวะ"

"เห็นฉันหัวเราะหรือเปล่า" ราล์ฟตอบนิ่งๆ

จากนั้นราล์ฟก็อธิบายให้ฟังแบบเข้าใจง่ายที่สุด อาคมแค่พยักหน้า
หึหึๆ แสร้งทำเป็นว่าเข้าใจ แล้วขอตัวเข้านอนเพราะตึกแล้ว แต่จริงๆ ก็
แค่รู้สึกรำคาญ ก่อนจะหันมาพูดว่า

"โทษทีวะ ฉันลืมไปหมดแล้ว"

"ไอ้บ้าเอ๊ย" ราล์ฟถอนใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกเรอัลฟออกมาเก็บเลเวลกัน อาคมมีความอึดเหนือ
มนุษย์จึงทำหน้าที่ลากสค์วอสูรจำนวนมากในคราวเดียว ทำให้หลายคน
แสดงท่าทางไม่พอใจและคิดจะหาเรื่อง แต่เมื่อเห็นความเสียหายที่อาคม
ทำกับสค์วอสูร ความใจล้าก็เปลี่ยนเป็นความใจผ่อตันที่ จนอาคมทำ
แบบนี้หลายๆ ครั้งเข้า ก็มีคนที่ทนไม่ได้เดินมาหาราล์ฟ

"พี่ชาย พวกผมรู้ว่าพวกพี่ชายเป็นเพลเยอร์เก่า แต่เล่นทำแบบนี้ ไม่เกินไปหน่อยหรือครับ สงสารพวกผมบ้างสิ"

รالفเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจมาหาเรื่อง แถมฝ่ายเขาก็ผิดเต็มๆ ที่ไปลากลักขโมยสูตรจำนวนมากแบบนั้นเพื่อเก็บเลเวลให้เร็วที่สุด

"ขอโทษที หมอนั่นมันเพี้ยน"

"เฮ้ย! แกว่าใครเพี้ยนวะ"

"อยู่ไกลขนาดนี้ยังไต่ยืนอีก จะหุนรกลงไปถึงไหนเนี่ย"

"เคียวฉันทัดการเอง...อาคม น้องสาวนายอยากให้นายเป็นแบบ วาครูปี้ให้ล่ะ" รالفพูดพร้อมกับหันไปขยิบตาให้อารินที่นั่งเล่นคบแปะ กับนักกี โดยมิเชเรนถักผมเปียให้ อาคมรีบใช้กาวพริบตาวิ่งมาหาด้วย ท่าทางดีใจสุดๆ ทำให้พวกมือใหม่ได้สถานที่เก็บเลเวลคืน รالفเห็นว่า ไม่น่าจะมีปัญหาแล้วก็เริ่มทำมือเที่ยงให้ทุกคน

ทุกอย่างเกือบจะไปได้สวย ถ้าไม่ใช่เพราะระบบประกาศการเกิด ของบอสสัตว์อสูร คิงไฟเออร์บอร์ เลเวล 55 ทำเอามือใหม่ทั้งหลายตกใจ มาก บางคนถือคิดว่าตนเองมีเลเวลยี่สิบกว่าแล้วจึงรวมทีมกับผองเพื่อนเข้า โจมตี แต่บอสสัตว์อสูรก็ไม่กระจอก ขวิดแบบเฉียดๆ จนเกือบตาย คนที่หนีออกมาได้ก็รีบดื่มยาเพิ่มพลังชีวิตโดยด่วน ตามด้วยรีบรักษาบาดแผล ไม่อย่างนั้นจะคิดสถานะเลือกโหลไม่หยุดจนตาย

"เสียงคังน่ารำคาญวะ น้องฉันไม่มีสมาธิวาครูปกันพอคิ" อาคมบ่น อุบ หยิบคาบูกูตมาขายออกมา แต่รالفยกมือห้ามแล้วใช้ทักษะตรวจสอบ ข้อมูลสัตว์อสูร

ข้อมูลสัตว์อสูร			
ชื่อสัตว์อสูร	คิงไฟเออร์บอร์ [บอส]		
คลาส	ชาวบ้าน	เลเวล	55
สายพลัง	ลมปราณ, เวทมนตร์	สังกัดธาตุ	ไฟ
HP	75,000	MP	9,000
รายละเอียด	แผ่นหลังที่เป็นไฟสามารถสร้างความเสียหายให้ผู้เข้าใกล้ได้ นิสัยดุร้าย จะโจมตีผู้รุกร้าอาณาเขตของตัวเอง		

"ห้ามฉันทำอะไรนะ!"

"ปล่อยให้พวกนั้นทดสอบฝีมือไปก่อน จีนพวกเราไปแทรกตอนนี้ เคี้ยวพวกนั้นได้กล่าวหาว่าพวกเราซุบมือเปิบ ถ้าเป็นแบบนั้น ฉันก็จะแสดงให้เห็นไปเลยว่าซุบมือเปิบที่ว่าเป็นแบบไหน ที่สำคัญเปลี่ยนไปใช้คาบเล่มนี้ซะ" ราล์ฟหยิบคาบคาตานะคลาสต่ำๆ ที่หาซื้อได้ในราคาถูกมาให้อาคม

"คาบของฉันดีกว่าของแกเยอะนะ"

"ฉันรู้ แต่ถ้าใช้คาบเล่มนั้นอย่างเดียวนั้น เลเวลทักษะก็จะไม่ขึ้น ถึงชุดเกราะจะดองไม่ได้ แต่ถ้าแค่ลคพลังโจมตีให้เทียบเท่าเพลเยอร์ทั่วไปคงไม่มีปัญหาใช่ไหมล่ะ" ราล์ฟขยับแว่นตา อาคมจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนไปใช้คาบที่ราล์ฟให้มาแทน

"แล้วจะต้องรออีกนานไหมวะเนี่ย น่ารำคาญแล้วนะโว้ย!"

"คงไม่นาน จนกว่าพวกนั้นจะดองใจ" ราล์ฟมองเพลเยอร์มือใหม่ สู้กับบอสสัตว์อสูรแล้วยิ้มบางๆ "หรือจนกว่าจะตายนั่นแหละ"

"ดูว่าแล้ว แกนี่ไม่เปลี่ยนไปเลย รอยยิ้มแห่งความฉิบหายของแกนั่นนะ"

3

แบบมือเปิบ

การต่อสู้ระหว่างเพลเยอร์มือใหม่จำนวนมากที่ร่ายคนกับบอส
สัตว์อสูรเลเวล 55 กำลังคุเคือค มีคนบาดเจ็บล้มตายหลายสิบคนแล้ว พวกที่ยังเหลือรอดถ้าไม่ใช่เพราะหนีเก่งก็มีเลเวลสูงพอสมควร ส่วนมากเป็นสายลมปราณที่มีพลังชีวิตเยอะกว่า แต่พวกเขาก็เป็นเพียงมือใหม่ เนื่องจากพวกเขาลงทุนเรียนสายพลังก่อนเพื่อให้ได้เปรียบในการต่อสู้ จึงไม่มีอาวุธดีๆ เสริมพลังโจมตี

อาคมดูพวกนั้นสู้แล้วผิวปากหือ เมื่อเห็นว่ามิเพลเยอร์สายลมปราณคนหนึ่งอาสาเป็นตัวล่อให้ แล้วโจมตีแบบโง่ๆ จนโดนคิงไฟเออร์บอร์วิช

"การโจมตีแบบนี้มันคุ้มอะไร"

'เหมือนนายเมื่อก่อนนั่นแหละ' ราล์ฟประชดในใจ เขาเปิดดูข้อมูลที่ตรวจสอบได้ แต่เพราะไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนกว่านี้ จึงขอให้อาร์นใช้ทักษะตรวจสอบขั้นสูงกว่าตรวจสอบแทน

ข้อมูลสัตว์อสูร			
ชื่อสัตว์อสูร	คิงไฟเออร์บอร์ [บอส]		
คลาส	ชาวบ้าน	เลเวล	55
สายพลัง	ลมปราณ, เวทมนตร์	สังกัดธาตุ	ไฟ
HP	54,892/75,000	MP	6,277/9,000
รายละเอียด	- แผ่นหลังที่เป็นไฟสามารถสร้างความเสียหายให้ผู้เข้าใกล้ได้ นิสัยคุร่าย จะโจมตีผู้รุกร้าอาณาเขตของตัวเอง - ทักษะประจำตัว ได้แก่ ฟันฟุเลื่อย ฟุ้งชนด้วยความเร็วสูง ฟุ้งเพลิงมรณะ กระทีบพสุธา เสออัคคี		

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ราล์ฟพบว่าบอสตัวนี้มีทักษะเพิ่มพลังชีวิตให้ตัวเอง แล้วเปิดระบบนาฬิกาจับเวลาเพื่อคำนวณระยะเวลา쿨ดาวน์และ쿨ไทม์ ระยะเวลา쿨ไทม์ของทักษะฟันฟุเลื่อยอยู่ที่สิบวินาทีหลังเรียกใช้ และ쿨ดาวน์ครั้งต่อไปคือหนึ่งนาที ปริมาณการเพิ่มพลังชีวิตอยู่ที่ 2% ของค่าพลังชีวิตทั้งสองวินาที หรือก็คือ 1,500 หน่วยต่อสองวินาที

เมื่อไม่มีใครสามารถสร้างความเสียหายเกิน 100 หน่วย ดูทำงานนี้กว่าจะชนะได้คงต้องใช้เวลานานพอๆ แดมบอสตัวนี้ไม่ได้มีแค่ทักษะฟันฟุเลื่อยอย่างเดียว ยังมีทักษะโจมตีอีกมากมายที่ให้มีผลลัพธ์แปลกๆ

ในตอนนั้น ชายคนที่มาเตือนเรื่องอากมลลาคสัตว์อสูรไปคนเดียวเห็นพวกราล์ฟไม่ทำอะไรเลย คนหนึ่งนั่งเล่นกับเด็กหญิง อีกคนเปิดหน้าต่างระบบทำอะไรบางอย่าง

"พี่ชายไม่คิดจะช่วยพวกเราเลยหรือ"

"ฉันไม่อยากแย่งมือใหม่เก็บเลเวลล่ะ" อาคมยัมกวนๆ

"ทำไมเราจะต้องเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงกับเรื่องไร้สาระแบบนั้นด้วย ไม่ใช่พระเอกซะหน่อย แคร์ิบๆ เข้าหน่อยล่ะ บอสตัวนั้นกำลังจะใช้ท่า 'กระทีบพสุธา' แล้ว" เด็กหนุ่มสวมแว่นบอก หลังจากพูดเพียงห้าวินาที มันก็ใช้ทักษะที่พูดจริงๆ

การที่ราล์ฟคาดเคาการโจมตีได้นั้น เป็นเพราะพิจารณารูปแบบการ

โจมตีที่เหมือนออกแบบให้ศัตรูอสูรมีวิจารณญาณในการตอบโต้ ไม่ใช่โจมตีตามโปรแกรม ซึ่งต่างกันมาก การโจมตีตามโปรแกรมจำเป็นต้องใส่เงื่อนไข แต่การโจมตีแบบมีวิจารณญาณสามารถเลือกทักษะที่เหมาะสมในช่วงจังหวะนั้นๆ ได้ หรือใช้เพื่อรับมือได้ไม่ใช่โจมตีเพียงอย่างเดียว

"พี่ชายคิดจะซุบมือเปิบงั้นเหรอ"

"จะว่าแบบนั้นก็ไม่ได้"

พอได้ยินคำตอบ คนถามก็รีบใช้ทักษะตรวจสอบ แต่พบว่าไม่สามารถตรวจสอบได้ ราล์ฟจึงขยับกรอบแว่นตา อาคมเสยผมข้างหนึ่งเผยให้เห็นคิ้วหู ไชเรนกับอารินมีกำไลป้องกันอยู่แล้ว ไม่ต้องกังวลว่าเรื่องนี้จะถูกเปิดเผย

อย่างไรของพวกนี้ก็แค่ไอเทมที่ใช้ป้องกันการตรวจสอบของพวกที่มีเลเวลใกล้เคียงหรือต่ำกว่าเท่านั้น

ราล์ฟเปิดกระดานข่าวสาร ก็เห็นว่ามีคนประกาศเรื่องพบบอสสิง-ไฟเออร์บอร์ ดูท่าอีกไม่นานพวกนักล่าบอสจะรีบแห่มาที่นี่ เขาจึงส่งสัญญาณบอกให้อาคมเตรียมตัว ซึ่งเจ้าตัวพร้อมมานานแล้ว

"แถวจัดการไอ้หมูยงตัวนี้น่าจะใช้เวลานาที" อาคมถาม พลังเหวี่ยงดาบเพื่อทดสอบน้ำหนัก

"ไม่น่าจะเกินเจ็ด"

"นานวะ"

"ช้าที่สุดค้างหาก"

สองหนุ่มวิ่งออกไปแล้วแยกเป็นสองทาง อาคมวิ่งเข้าไปปะทะตรงๆ ส่วนราล์ฟซึ่งเคลื่อนที่ได้ช้ากว่าตัวคิ้วในอากาศเพื่อออกใช้สกอร์เวทมนตร์ที่คิดค้นเอาไว้ ตอนที่ทดลองใช้ เขาพบว่าขอบเขตของการโจมตีนั้นมีจำกัด แถมยังไม่ค่อยตรงอีกด้วย เมื่อเขาคำนวณความเหลื่อมล้ำเสร็จ ก็เป็นจังหวะที่ซาร์จเสร็จพอดี

22/

การโจมตีนี้เบามาก แต่ก็ไม่แปลก เพราะราล์ฟเพิ่งมีเลเวล 5 แม้ อาคมจะมีเลเวล 7 แต่บอสตัวนี้มีเลเวลมากกว่าพวกเขาหลายเท่า่นัก จากนั้นอาคมก็ฉกปรานใส่ดาบแล้วโจมตีบ้าง

335/

การโจมตีนี้อาจเรียกได้ว่าแรงที่สุดในกลุ่มคนทั้งหมด ราล์ฟดูสถานการณ์ ก็เห็นว่าเพลเยอร์มีอิมโวก์ที่กระจายอยู่รอบๆ พื้นหลังชีวิตและรักษาบาดแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว และคิดจะแข่งทำลาศต์คิล (Last Kill) ซึ่งทำให้มีโอกาสนับไอเทมได้ก่อนใคร

"ถอยออกไปก่อน" ราล์ฟบอกอาคม ใช้สติกก็กัมส์จับขาหน้าของบอสคิงไฟเออร์บอร์ ทักษะนี้ไม่มีพลังโจมตี มันคงจะรู้สึกรำคาญและเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ เพลเยอร์ที่หวังจะรุมแย่งลาศต์คิลต่างตกใจ พยายามวิ่งหนี แต่ถูกทักษะประหลาดครึ่งเอาไว้กับพื้นจนขยับไปไหนไม่ได้ ขณะที่ราล์ฟแปรรูปสติกก็กัมส์เป็นสปริงแล้วกระโดดข้ามไปหน้าคาเนย

"อย่าคิดมาลงศึกกับคนอย่างฉัน"

"โหย แคมันคิดจะแข่งทำลาศต์คิล แกก็เล่นแบบนี้แล้ว...แต่สะใจวะ" อาคมยิ้ม เมื่อรู้ว่าราล์ฟแอบติดสติกก็กัมส์กับคนพวกนั้น สักพักเขาก็เห็นราล์ฟทำหน้าเข้ม ขณะดูหน้าต่างข้อมูลตัวละครของตัวเองอยู่

"ดูเหมือนจะมีปัญหาเรื่องระยะเวลาจริงๆ ค่าย เอะเออะ ถึงจะใช้ได้แต่ความสามารถขั้นแรก แต่ก็น่าจะเพียงพอแล้ว"

ราล์ฟมองเพลเยอร์ที่โวยวายฟังไม่รู้เรื่อง ก่อนจะตัดสินใจสลายทักษะของตัวเองเพื่อปลดปล่อยพวกนั้นให้เป็นอิสระ จากข้อมูลสค์ทอสูรที่แสดงอยู่ตอนนี้ พบว่ามันเริ่มฟื้นฟูเลือด ดังนั้นพวกเขามีเวลาอีกหนึ่งนาทีก่อนที่มันจะใช้ทักษะฟื้นฟูเลือดอีกครั้ง

อาคมไม่รอให้ราล์ฟออกคำสั่ง ตั้งแต่รู้ว่าเด็กหนุ่มสลายทักษะสติกก็กัมส์แล้ว เขาก็ใช้กาวพริบตาต่อเนื่องและระดมฟันไม้ยัง ความเสียหายที่แสดงแม้จะไม่เท่ากัน ถึงอย่างนั้นเพียงสามวินาทีก็ลดพลังชีวิตไปได้มากกว่า 3,200 หน่วย ขณะที่ความเสียหายที่เขาได้รับน้อยมากเสียจนนอนให้คิงไฟเออร์บอร์เหยียบเล่นทั้งวันก็ยังได้

3

นั่นคือความเสียหายมากที่สุดที่อาคมได้รับ แม้ความเสียหายจะลดลงแต่ความเจ็บปวดกลับไม่ลดลงเลย

อาคมลุกขึ้น หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงจะจับบอสหมูอย่างตัวนี้เหวี่ยงข้ามโลกไปแล้ว แต่มาลองคิดดู มีอีกหนึ่งทักษะที่เขายังไม่เคยลองใช้ตั้งแต่เริ่มเล่นใหม่ เขาจึงตั้งสมาธิเพื่อแผ่ออร่าสังหารสค์คำ แม้จะไม่ถนัดเท่าไร

ทว่าก็ทำให้เพลเยอร์หลายคนคว้าน้ำลึกได้

แก่นแท้แห่งความมีค

ทักษะนี้ทำให้พลังโจมตีของอาคมเพิ่มขึ้นแบบถาวรตามเลเวลของ
ทักษะ นั่นเป็นแค่เงื่อนไขของความสามารถแรกเท่านั้น เพราะยังมีความ
สามารถซ่อนเร้นอยู่อีก

"ที่จริงฉันไม่จำเป็นต้องออกโรงก็ได้" ราล์ฟพูด รู้สึกเจ็บใจคนน้อย
ที่ตนเองไร้ฝีมือ ลืมไปเลยว่าอาคมแม้จะเริ่มใหม่ แต่ก็ยังร้ายกาจเอาเรื่อง
ศักระยะ

70,000 Critical!

ปาร์ตี้ อินฟินิตฟรึคคอมส์ สังหาร คิงไฟเออร์บอร์ [บอส] คลาส
ชาวบ้าน เลเวล 55 สำเร็จ

ได้รับค่าประสบการณ์จำนวน 200,000 หน่วย เงิน 300 เหรียญเงิน
คำราเวทมนตร์ [ไฟ] 1 เล่ม

แม้จะได้ไอเทมน้อย แต่คำราเวทมนตร์ถือเป็นไอเทมที่มีความ
ต้องการสูง มีคนรับซื้อในราคา 5 เหรียญทองทุกอาศุ เพราะทำให้คนที่
ไม่ใช่นักเวทแค่เล่นสายเวทมนตร์สามารถเรียนเวทมนตร์ได้

"อะไรวะ ช่าบอสได้ของแค่นี้เองหรอ กระจอกเป็นบ้า"

"แค่นี้ก็ดีแล้ว พอแยกส่วนมันแล้ว อย่างน้อยก็เอาเนื้อไปขายให้ร้าน
อาหารได้ คงคาบอสก็เป็นไอเทมภารกิจการราคาสูงพอสมควร กระจุกหมูป่า
ฉันจะลองเอาไปทำซูปหู ส่วนเขี้ยวหมูป่าก็มีคนอยากได้อยู่" ราล์ฟแจกแจง
ไอเทมที่น่าจะใช้ได้ ง่ายๆ ก็ทั้งตัวนั้นแหละ

สายตาของเพลเยอร์คนอื่นๆ ดูเคียดแค้นและชิงชัง แต่ทั้งสองคน
กลับไม่สนใจ ถ้าจะบอกว่าพวกเขาซุบมือเปิบ ก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริง
สักเท่าไร ถ้าเล่นเกมและทำตัวเป็นพระเอก ก็ไม่ต้องทำอะไรกันแล้วละ

"เก่งแล้วทำตัวเกรียน อย่าให้เก่งบ้างนะโว้ย ไอ้พวกเฮงชวย!"

"คนอื่นก็ตั้งนาน มาถึงก็แย่งเลย เลวมาก"

"ไม่มีสามัญสำนึกเลยคนพวกนี้"

และอีกสารพัดคำคำที่ทั้งสองคนไม่สนใจ ก่อนที่ราล์ฟจะหยุดแล้ว
หันไปพูดว่า

"ทำไงได้ ก็พวกเรามันเก่ง"

ราล์ฟตรวจสอบเลเวลที่เพิ่มขึ้นเป็นเลเวล 8 อาคมเลเวล 12 และ
 อารินเลเวล 7 อย่างน้อยคงต้องออนไลน์อีกประมาณสามวันกว่าจะได้อาชีพ
 กันทุกคน เฟลเยอร์เก่าที่ได้ไอเทมซัดเซตต่างก็เปลี่ยนอาชีพได้ในวันแรกๆ
 ของการออนไลน์ แม็กลองสมบัติทองคำที่สุมอาวูกับซุกเกราะให้จะทำให้
 พวกเขาได้เปรียบมากขึ้น เหมือนยันต์ค่าประสบการณ์×5 สองใบ ซึ่งมีระยะ
 เวลาสามสิบนาที แต่ไม่ว่าอย่างไรยังไม่คุ้มที่จะใช้อยู่ดี จริงอยู่ที่หากพวก
 เขาใช้ยันต์เมื่อครู่ ตอนนี้คงมีเลเวลใกล้เคียง 20 แล้ว ทว่าเวลาที่เหลืออยู่
 ก่อนข้างนำเสียดาย ผู้เปลี่ยนอาชีพแล้วลุยยาวยังจะดีกว่า

"นี่ก็เย็นแล้ว เข้าเมืองไปขายไอเทมก่อน ฉันเสียดายเนื้อพวกนี้เป็น
 บ้า ยังไงก็อยู่ได้แค่เจ็ดวัน ถ้าเอาไปขายคงทำเงินได้สัก 3-5 เหรียญทอง"
 ราล์ฟมองเนื้อชิ้นใหญ่ที่ได้จากบอส ไหนจะมีกระดูกซี่โครงที่ใส่เอาไว้ในถัง
 อีก สำหรับคนที่รู้เรื่องอาหารดี ย่อมไม่พลาดเรื่องนี้แน่

"พี่ชายคะ อารินเก็บสมุนไพรมาได้เยอะแยะเลยล่ะ" อารินชี้หญ้า
 ที่วางตากแดดเอาไว้บนผ้าขาว ราล์ฟเห็นแล้วอดคิดไม่ได้ว่าระบบนี้ยังมี
 ช่องว่างอยู่ด้วย อารินมีความสามารถในการจดจำ สิ่งที่เขาเห็นจะไม่มีวัน
 ลืม แม้ระบบจะลบทักษะการหาสมุนไพรของเธอไปหมด แต่ก็ไม่สามารถ
 ลบสิ่งที่เธอจำไว้ในสมองได้

"แต่ก็แปลกนะคะ อารินจำได้ว่าเคยได้ทักษะ 'ค้นหาสมุนไพร' มา
 แล้วนี่นา"

"ไม่ต้องคิดมากหรอก อารินทำได้ดีแล้ว"

"เฮ้ย! ไอ้แว่น น้องสาวฉัน ฉันชมได้คนเดียววีย์!" อาคมแสดงท่าที
 หวงน้อง

กลุ่มอีฟส์ช่วยกันเก็บของจนเสร็จก็เดินทางกลับเข้าเมือง แม้ช่วง
 เวลาในการออนไลน์แต่ละครั้งจะน้อย แต่ก็พอจะเข้าใจเจตนาของผู้สร้าง
 ที่ต้องการให้เฟลเยอร์ใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุด

เป้าหมายของราล์ฟคือ การให้ทุกคนเปลี่ยนอาชีพเสียก่อน จากนั้น
 ค่อยเริ่มทำภารกิจในหมู่บ้านฝึกหัดเพื่อรับค่าคุณธรรม พอกลับถึงเมือง
 พวกเขาก็นำไอเทมไปขายตามร้านต่างๆ และได้ราคาตามที่ประเมินเอาไว้
 อย่างไรก็ตาม ไอเทมพวกนี้สำคัญในช่วงแรกๆ เท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไป
 สักพัก ราคาจะเริ่มตกลง จึงต้องใช้โอกาสนี้ให้คุ้มที่สุด

"นั่นแกจะไปไหนอีกวะ"

"ฉันคิดว่าควรจะไปเรียนสายพลังเพิ่มอีกสองสาย"

"แต่นี้แกก็ตีเบาเป็นมคคักอยู่แล้ว ถ้าไปเรียนเพิ่ม ความสามารถของสายพลังทั้งหมดจะเหลือแค่ 20% ไม่ใช่หรือไง"

"ก็ใช่ แต่ฉันคิดว่ามันจะมีประโยชน์แน่ๆ นายเองเรียนสายจิตเอาไว้น่าจะดีสินะ"

"ไม่บอกก็ทำอยู่แล้วโว้ย! ความสามารถจะถูกจำกัดเป็นสายลมปราณ 50% สายจิต 30% สินะ"

"ของฉันจะเหลือประสิทธิภาพแค่ 20%"

"ต่างกันชะมัด" อาคมคิดตาม แต่ความแตกต่างของตัวเลขไม่ใช่เรื่องยากที่จะแยกแยะ

แล้วรالفก็กับอาคมก็ตรงไปเรียนสายพลังเพิ่มเติม ปกติไม่มีใครเรียนสายที่สองเร็วขนาดนี้ ส่วนใหญ่จะมาเรียนกันหลังได้อาชีพไปพักใหญ่ และเชี่ยวชาญสายพลังแรกเสียก่อน สองคนนี้จึงเหมือนคนบ้าที่อยากทำอะไรเกินตัว แถมค่าใช้จ่ายในการเรียนยังเพิ่มขึ้นมาก ทั้งที่ประสิทธิภาพลดลงไปตั้งเยอะ

รالفเลือกเข้าไปฝึกสายพลังเวทมนตร์ก่อนเพราะแถวสั้นกว่า หลังจากทดสอบเสร็จทั้งหมดแล้ว เขาก็ได้ค่าพลังเวทมนตร์มา 500 หน่วย ส่วน MP ได้เพียง 300 หน่วย แถม HP กับ MP ของสายจิตยังลดลง 100 หน่วย

จากนั้นรالفจึงไปเข้าแถวเรียนสายปราณต่อ รอเวลาพักใหญ่ก็ถึงคิวของเขา ผู้ช่วยฝึกบรรยายยาวตั้งแต่วิถีโคจรลมปราณและให้ลองทำ สติธิที่เร็วที่สุดอยู่ที่ 10 นาที แต่รالفสามารถทำได้ทันที สร้างความแปลกใจให้ผู้ช่วยฝึกเป็นอย่างมาก จึงสอบถามเพราะคิดว่าระบบต้องมีปัญหาแน่ๆ

"ไม่ทราบว่าคุณมีเคล็ดลับอะไร ทำให้สามารถโคจรลมปราณได้เร็วถึงเพียงนี้"

"มันก็แค่การกำหนดลมหายใจไม่ใช่หรอ" รالفถามกลับ เพราะผู้ช่วยฝึกบอกร่างกำหนดลมหายใจ เขาก็เลยทำตามที่คุณแม่สอนสมัยประถม และเขาทำมาตลอดจนชิน แต่พอลองอธิบายและทำให้ดู ผู้ช่วยฝึกก็ทำหน้าตาตื่นแล้วบอกว่า

"ไม่ทราบจริงๆ หรือครับ ว่านั่นคือพื้นฐานของการโคจรลมปราณ"

ซึ่งเป็นพื้นฐานของผู้ฝึกวิชายุทธในอดีต"

"แล้วยังไงครับ จะสอนขั้นต่อไปหรือเปล่า" ราล์ฟพูด

หลังจากนั้นราล์ฟก็เริ่มฝึกขั้นต่อไป แม้ค่าพลังปราณจะเพิ่มขึ้น แต่ก็ทำให้ HP และ MP ก่อนหน้านี้ลดลงไปอีก เมื่อคำนวณดู พบว่าหลังจากฝึกครบทั้งสามสาย เขาจะได้รับ HP และ MP เพียง 240 หน่วยเท่านั้น

"เราสามารถพัฒนาพลังทั้งสามสายได้อีกใช่ไหม" ราล์ฟถาม

"ก็ต้องได้อยู่แล้ว ทั้งสามสายล้วนมีวิวัฒนาการที่แตกต่างกัน อย่างสายลมปราณง่ายหน่อย แค่โคจรลมปราณไปเรื่อยๆ เหมือนเกมออนไลน์ แนวยุทธจักร สายเวทมนตร์ให้ไปค้นหาสถานที่ที่มีโอเวทมนตร์หนาแน่น เพื่อดูดซับพลังเวทมนตร์ขยายขีดจำกัดในการรับพลัง ส่วนสายจิตเพียงฝึกจิตของตัวเองก็พอ" ผู้ช่วยฝึกแนะนำอย่างไม่ปิดบัง เพราะเป็นข้อมูลที่สามารถบอกได้หากมีคนถาม และมีคนถามไปหลายคนแล้ว

"งั้นหรือครับ" ราล์ฟยิ้มบางๆ อย่างน้อยเขาก็ได้แผนการพัฒนาศักยภาพของทุกคนแล้ว

พอออฟไลน์ออกมา เจนภพก็ลุกขึ้นบิคกาย หลังจากไม่ได้เล่นเกมนานเกือบหนึ่งสัปดาห์ การกลับเข้าไปเล่นอีกครั้งทำให้ร่างกายปวดเมื่อยพอสมควร สาเหตุหนึ่งที่เขาเลือกให้ทุกคนเล่นเกมเวลานอน เพราะไม่ต้องการให้รบกวนการใช้ชีวิตประจำวัน จะให้เล่นเกมตลอดเวลาก็คงไม่ดี อย่างอาคมอาจมีงาน อารินอาจเรียนพิเศษ ส่วนเขาก็มีสิ่งที่ต้องทำมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัว และการเตรียมเอกสารที่จะใช้ในวันสอบสัมภาษณ์ ถึงจะไม่รู้ว่าผลสอบจะเป็นอย่างไร แต่เขาก็มั่นใจว่าตัวเองสอบผ่านแน่นอน

เจนภพลงมาเปิดตู้เย็น เพราะเมื่อวานรู้สึกเหมือนลิ้มอะไรบางอย่าง

"นมกับไข่...ลิ้มชื่อน่าจริงๆ ค่ะ" พอกำหนดเส้นทางซ่อมวังตอนเช้าเสร็จ เขาก็หุงข้าวแล้วซักผ้า เพื่อที่เวลากลับมาจะได้เริ่มทำอย่างอื่นต่ออย่างน้อยๆ เวลานี้คุณแม่ของเขาก็นอนหลับอยู่ในห้อง

มือเช้าวันนี้เป็นไข่เจียวหมูสับและผักผักสีเขียวน่ากิน วิลาวรรณที่นั่งดูข่าวช่วงเช้าถึงกับละสายตาจากข่าวที่กำลังสนใจ หนึ่งในข้อดีของการ

มีลูกชายชอบทำอาหารคือ ทุกเช้าจะมีของอร่อยๆ ให้กิน

"ภพขอไปตากผ้าก่อนนะครับ มีของหวานอยู่ในตู้เย็น เอาไปทานที่โรงแรมได้ ส่วนข้าวกล่อง ตอนสายภพจะเอาไปให้ นะครับ เล่นมาบอกว่าอยากกินไข่ลูกเขยตอนนี้ คงต้องแวะไปซื้อไข่เป็ดที่ตลาดก่อน" เจนภพบอก หากแม่อยากกิน เขาก็ทำให้ได้อยู่แล้ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าควรทำให้หรือไม่ควรทำให้เท่านั้น

"ลูกแม่น่ารักที่สุดเลย" พอลูกชายเดินเข้ามาใกล้ วิลาวรรณก็ลากตัวเข้ามาอกแล้วหอมแก้มชายชวา

"อย่าอ่อนลืครับแม่ ภพขอตากผ้าก่อนนะครับ"

"ได้จ้ะ คุณลูก"

เจนภพยิ้ม เขาเดินไปตากผ้าแล้วกลับมาล้างจานต่อ ส่วนคุณแม่พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็ออกไปทำงาน

เด็กหนุ่มเปิดตู้เย็น ถึงได้รู้ว่าขนมหวานที่เตรียมเอาไว้ คุณแม่เอาไปเรียบร้อยแล้ว หากเป็นเรื่องนี้เธอไม่มีทางลืมเด็ดขาด แต่เรื่องสำคัญอย่างเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะกลับลืมง่าย ๆ เจนภพไม่รู้แล้วว่า จะหวัระะหรือร้องไห้ดีที่มีคุณแม่ขี้ลืมแบบนี้ หลังจากนั้นเขาก็ไปตลาดใกล้บ้านเพื่อซื้อวัตถุดิบ กว่าที่จะกลับถึงบ้านก็แปดโมงครึ่ง

เจนภพทำข้าวกล่องเสร็จก็ทำความสะอาดบ้านและนั่งอ่านหนังสือฆ่าเวลา เขารู้ดีว่าหากเอาไปให้ตอนนี้ต้องหมกก่อนเที่ยงแน่ๆ และป่านนี้คงคุยเรื่องที่เขาคจะเอาข้าวไปให้ทั่วโรงแรมแล้วละมัง

จนกระทั่งสิบโมงครึ่ง เจนภพที่เตรียมของเสร็จแล้วก็ขึ้นรถเมล์เพื่อไปโรงแรมที่คุณแม่ทำงาน ใช้เวลาประมาณสี่สิบนาทีก็มาถึง เขาไม่รู้ว่าคุณแม่ไปคุยกับเด็กฝึกงานอีท่าไหน เด็กฝึกงานหญิงเหล่านี้ถึงได้มาใกล้ชิดเขา แถมยังพูดจาสนิทสนม สิ่งที่เขาพอทำได้มีแค่มั่นเย็นให้

"แม่อยู่ข้างบนสิครับ"

"พี่วรรณกำลังเตรียมงานแต่งงานอยู่ที่ห้องพิรุณจ๊ะ ว่าแต่เอาข้าวมานี้ ไม่มีเผื่อให้พวกพี่บ้างเหรอ"

"น่าอิจฉาพี่วรรณจริงๆ นะเนี่ย มีหนุ่มหล่อเอาข้าวกล่องมาส่งให้ถึงที่แบบนี้"

"ก็แค่ประหยัคค่าอาหารนะครับ"

"มาช่วยพี่ประหยัดเงินในกระเป๋าบ้างก็ได้นะ"

"จั้นเพลลา เรื่องรอนเท้าบ้างก็ได้นะครับ ตอนที่มาครั้งก่อนไม่ใช่คุณไอ้โหมครับ ก่อนหน้านั้นก็ไม่ใช่ด้วย" เจนภพตอบนิ่งๆ ถึงจะไม่มีคำแนะนำ ย้ำ แต่เขาก็เป็นคนช่างสังเกต ทำให้รู้อะไรหลายๆ เรื่อง

"น้องภพนี่ละก็ ฟังอนแล้วนะ"

"ขอโทษครับ" พุดจบเจนภพก็เดินขึ้นลิฟต์ไปยังห้องพิภูลที่คุณแม่ทำงานอยู่

"ภพจ๋า ในที่สุดลูกก็มา แม่หิวมากเลยนะรู้ไหม" วิลาวรรณเห็นลูกชายเดินเข้ามาก็อ้อนทันที แต่ลูกชายกลับทำหน้านิ่งแล้วถามกลับว่า

"เพิ่งทานเค้กไปไม่ใช่หรือครับ" เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับชี้ไปยังจานเค้กที่วางอยู่บนโต๊ะ

"นะ...นั่นไง ออร์เคิร์ฟ กินรองท้องกันหิวไง"

"หรือครับ" เจนภพยื่นกล่องข้าวสามชั้นให้ ในนั้นมีแต่อาหารที่คุณแม่ชอบ

"นี่เด็กๆ เห็นไหม พี่บอกแล้วว่าวันนี้ลูกชายจะเอาข้าวกล่องมาให้ลูกชายพี่หล่อมมากี่หรือเปล่า"

'ถ้าคุณแม่จะประกาศแบบนี้ ทำไมไม่เอาไวโอลมาติดโซว์เลยล่ะครับ'

เจนภพยิ้มบางๆ นิสัยคุณแม่บางทีก็คาดเดาได้ลำบาก บทจะเป็นผู้ใหญ่ก็เป็นผู้ใหญ่นักกลัว บทจะเล่นเป็นเด็กกลับสมจริงอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นคนได้

"จั้นภพกลับมาก่อนนะครับ"

"จ๋า กลับบ้านสิๆ นะ"

แม้วันนี้เจนภพจะว่างตลอดทั้งวัน ทว่าการเล่นเกมมากเกินไปจนมีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันนั้นไม่สมควร เมื่อกลับถึงบ้าน เขาจึงนั่งทำงานที่ห้องนั่งเล่น อย่างน้อยก็พยายามหาเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการเรียนต่อมหาวิทยาลัย ส่วนเงินที่คุณแม่คิดว่าคนจ่ายเป็นค่าเทอมให้ลูก ถูกเก็บไว้ในบัญชีเงินฝากกินดอกเบี้ยแทน ดังนั้นหากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินต้องใช้เงินด่วน ก็จะสามารถดึงมาใช้ได้

หลายครั้งเจนภพรู้สึกว่าคุณแม่พยายามมากเกินไปจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน เพราะต้องการให้เขามีชีวิตที่ดีเหมือนลูกของคนอื่นๆ เพื่อลดภาระ

เจนภพจึงทำงานบ้านทุกอย่างให้คุณแม่ได้ใช้ช่วงเวลานี้พักผ่อน

แต่เวลาว่างมักผ่านไปอย่างรวดเร็วเสมอ รู้สึกตัวอีกที นาฬิกาปลุกที่ตั้งเอาไว้ก็ดังขึ้น เขาจึงปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและไปทำมือเย็นรอคุณแม่กลับมา

เมื่อกลับเข้ามาในเกม ราล์ฟใช้ช่วงเวลาระหว่างที่รอสองพี่น้อง อาคมและอารินดูความเคลื่อนไหวของตลาด ตอนนี้เห็นว่ามีประกาศรับซื้อไอเทมภารกิจจำนวนมาก เช่น หนังสือเข้ที่ครอปจากเกเตอร์แมน สัตว์-อสูรจะเข้ที่พัฒนาขึ้นคล้ายมนุษย์และใช้อาวุธประเภทหอก เขี้ยวค้างคาวจากแบล็กแบคในคันทันเจียนแบคเคฟ (Bat Cave) ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านฝึกหัดพอสสมควร สิ่งที่ราล์ฟต้องการคือ ข้อมูลเกี่ยวกับไอเทมภารกิจที่จะใช้ในการทำภารกิจเปลี่ยนอาชีพ เนื่องจากเป้าหมายในวันนี้คือ การตะลุยขวเก็บเลเวลในคันทันเจียนใกล้ๆ ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อมด้วย

ไซเรนที่ถูกปลดผนึกให้มานั่งเป็นเพื่อนบรรเลงดนตรีเบาๆ เป็นทำนองที่ฟังแล้วชวนให้รู้สึกครื้นเครง ทำให้ผู้ชื่นชอบนำเงินออกมาวางให้ เพราะคิดว่าเธอตั้งใจจะเล่นดนตรีเปิดหมวกหาเงิน

"เราได้สิ่งนี้จากพวกนั้นด้วย" ไซเรนบอกราล์ฟ

"แล้วยังไง ถ้าพวกนั้นให้เธอ มันก็คือของเธอ"

"เราควรนำไปใช้เพื่อสิ่งใด"

"ใช้ประโยชน์ให้คุ้ม" ราล์ฟตอบห้วนๆ ไซเรนเป็นหน้าหนี ทั้งที่น่าจะชินกับนิสัยเด็กหนุ่มได้แล้ว แต่เอาเข้าจริง เธอกลับยังไม่ชินเสียที

ไม่นานนักสองพี่น้องก็ออนไลน์ตรงหน้าพวกเขา ระบบใหม่นี้สามารถออฟไลน์ได้ทุกพื้นที่ แลเมื่อร่างกายมีการแปลกๆ ก็ะส่งสัญญาณเข้าสู่ที่พักเพื่อขอให้เจ้าตัวออฟไลน์ได้ เนื่องจากเคยมีกรณีที่คนปวดท้องถ่ายคว่นในขณะที่ทำสงคราม แต่ยังไม่มียระบบออฟไลน์ทุกพื้นที่หากออกไปทำธุระกลางคัน กลับมาสงครามก็จบไปแล้ว ผลลัพธ์ก็คือคนคนนั้นต้องล้างเครื่องเล่นเกมทั้งหมด เห็นได้ชัดเลยว่าสนใจชัยชนะในเกมมากกว่าความอับอายในโลกจริง

แม้เวลาในเกมที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วจะน่าสนใจ และบริษัทเกมใช้

จุดเด่นนี้ดึงดูดคนจำนวนมาก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เกมเริ่มเสียสมดุล หากไม่มีแพชชีใหม่ เกมนี้อาจอยู่ได้ไม่เกินครึ่งปี เพราะนอกจากจะไม่มีอะไรแปลกใหม่มาดึงดูดแล้ว ระบบยังมีความผิดพลาดมากขึ้นเรื่อยๆ

"แกนี่ออนไลน์เร็วโคตรๆ เลยวะ เป็นเด็กติดเกมหรือไง"

"ฉันตั้งเวลาออนไลน์เอาไว้ที่ห้าทุ่ม ฉันจะได้ตื่นตอนตีห้าหรือก่อนเวลานั้นเล็กน้อย"

"ตีห้า? แกจะรีบไปเปิดตลาดหรือไงวะ"

"ประมาณนั้นแหละ"

"แล้วสรุปว่าวันนี้จะทำอะไร อย่าบอกนะว่าคิดจะลงคันเจียน เห็นหน้าแกแล้วรู้สึกได้ถึงความบรรลือโคตรๆ" อาคมเคาะส้อมไปเรื่อย แต่ดันไปตรงกับสิ่งที่ราล์ฟคิดเอาไว้ทั้งหมด

"รู้ได้ยังไง ฉันเตรียมไอเทมที่จำเป็นเอาไว้ครบแล้ว เหลือแค่สิ่งที่จะใช้เดินทางไกลเท่านั้น"

ไม่ต้องถามอะไรต่อ อาคมก็รู้ว่าราล์ฟหมายถึงอะไร สัตว์เลี้ยงอสูรที่สามารถบรรทุกคนได้ตอนนี้มีอยู่เพียงตัวเดียวเท่านั้น พอออกนอกหมู่บ้าน อาคมจึงปลดผนึกบาร์ก็ ซึ่งทำหน้าที่บรรทุกคนไปส่งยังที่หมายได้เป็นอย่างดี

เพลเยอร์ใหม่หลายคนมองพวกเขาด้วยสายตาดิฉาด หมายมั่นว่าจะต้องจับสัตว์เลี้ยงอสูรไว้ใช้เพื่อการนี้ให้ได้ ส่วนพวกเพลเยอร์เก่าพอจะรู้ว่ามันเป็นสัตว์เลี้ยงอสูรของใคร ข้อมูลนี้ไม่ใช่ความลับ เพราะสงครามครั้งนั้นมีการบันทึกภาพมุกกว้างให้เห็นว่า เจ้าของสัตว์เลี้ยงอสูรตัวนั้นก็คือ 'นักดาบอสูร'

แต่พอพวกเพลเยอร์เก่าลองคิดๆ ดูแล้ว นักดาบอสูรก็ถูกระบบบังคับให้เริ่มใหม่เหมือนกัน ฝีมือไม่น่าจะแตกต่างกันสักเท่าไร จึงมีพวกที่คิดจะตั้งทางลัดรวมตัวกันเดินทางไล่ตามไป พวกเขารู้ว่าทิศทางที่นกยักษ์บินไปก็คือ ดันเจียนแบคเคฟ

หน้าดันเจียนแบคเคฟถูกออกแบบมาให้มีลักษณะคล้ายค้างคาว ค้านในไม่ทราบความลึกที่แน่นอน ทราบเพียงมีมากกว่าห้าชั้น เรื่องนี้ได้รับการพิสูจน์จากเพลเยอร์ที่หลงเข้าไป มีไอใหม่ที่มีเลเวลไม่มากจะอยู่ที่ชั้นหนึ่งถึงสามซึ่งค่อนข้างปลอดภัย สามารถตั้งปาร์ตี้และลุยได้สบายๆ ขอเพียงมีนักบวชกับนักคนตรีก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องสัตว์อสูรแล้ว

สำหรับสัตว์อสูรแบล็กแบต เฟลเซอร์สามารถแยกสายพลังของพวกมันได้จากสีตา ถ้ามีสีเหลืองก่อนไปทางสีน้ำตาลจะเป็นสายลมปราน มีพลังชีวิตมากกว่าสายอื่นและอีกมาก พวกนักเวทชอบเพราะป้องกันเวทมนตร์ไม่ได้ หากมีสีฟ้าจะเป็นสายเวทมนตร์ สามารถใช้เวทมนตร์อาตุความมืดได้ และแพ้ทางสายจิตและการโจมตีของนักบวชที่เป็นอาตุศักดิ์สิทธิ์ ถ้ามีสีฟ้าครามก็คือสายจิต มีพลังกายต่ำมาก แต่ว่องไวสุดๆ

ข้อมูลสัตว์อสูร			
ชื่อสัตว์อสูร	แบล็กแบต		
คลาส	ชาวบ้าน	เลเวล	20
สายพลัง	ลมปราน	สังกัดอาตุ	ความมืด
HP	35,000	MP	7,940
รายละเอียด	ค้ำคาวปีศาจ ผู้รับใช้จำวแห่งรัตติกาล แพ้อาตุศักดิ์สิทธิ์ หากถูกกักจะส่งผลให้ติดสถานะประหลาด		

ราล์ฟตรวจสอบข้อมูลพื้นฐานของพวกแบล็กแบตเพิ่มจนเข้าใจจุดอ่อน ก่อนจะสังเกตพื้นที่ ถ้านึกกว้างกว่าที่เห็นมาก และมีความสูงเท่ากับบาร์กีสี่ตัวซ้อนกัน ซึ่งมากพอที่จะทำให้แบล็กแบตได้เปรียบ ไม่ว่าจะไปทางไหนก็มีคนจับจองพื้นที่ คนที่คิดว่าตัวเองแกร่งพอจะลงไปชั้นต่อไป แน่แน่นอนว่าพวกราล์ฟก็เลือกจะลงไปเหมือนกัน

ชั้นที่สี่ซึ่งพวกเขาลงไปมีคนมองเห็นได้เพียงระยะห้าเมตรรอบตัวเท่านั้น ราล์ฟจึงนำคบเพลิงขึ้นมาจุดเพิ่มระยะการมองเห็นเป็นยี่สิบเมตร ส่วนบาร์กีสี่ที่มีขนสีตาลกลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อม แค่มั่นยืนเฉยๆ ก็ไม่มีใครมองเห็นตัวแล้ว เว้นแต่ดวงตาสีอำพันที่เคลื่อนไหวไปมาก่อนจะได้ยินเสียงร้องแหลมๆ ของค้ำคาว

"อารินอยู่กับไอ้บาร์กีสี่ไปก่อน" อาคมพุดพลางชักดาบ

ราล์ฟดูสถานการณ์ขณะที่นิ้วเรียวยาวจ่อค้ำอยู่ที่ช่องลัดตรงหน้า เขาเห็นว่าบาร์กีสี่มองไปทิศทางเดียวเสมอ หมายความว่ามันมองเห็นในความมืดได้

"ทางซ้าย" อาคมพุดแล้วเคลื่อนไหวโดยเร็ว เขาวัดคาบใส่ความมืด

ก่อนที่เสียงกริคร้องจะดังขึ้น พร้อมกับเสียงกระพือปีกของสัตว์อสูรจำนวนมาก

"รู้ได้ยังไง"

"เนตรจิต สามารถมองเห็นจิตของสัตว์อสูรได้ แก่ไม่รู้จักหรือไง" ชายหนุ่มเหินบ

"ฉันรู้จักแค่เนตรนักปราชญ์ที่ช่วยให้เห็นกระแสพลังเวทมนตร์ที่ตกค้างในอากาศ ถ้าทั้งสามสายมีวิชาเนตรอยู่ แสดงว่าสายปราณน่าจะเป็น 'เนตรยุทธ์' เอาไว้รับรู้ลมปราณของศัตรู" ราล์ฟสันนิษฐานเล่นๆ เขาคาคว่ามันน่าจะเป็นไปได้มาก

"อารินยังจำวิธีใช้เนตรนักปราชญ์ได้สินะ"

"อารินจำได้ค่ะพี่ราล์ฟ"

"ฉันก็ใช้เลย ตอนนี้อารินมีพลังเวทมนตร์อยู่ในตัว น่าจะใช้เนตรนักปราชญ์ได้" พูคจบราล์ฟก็ควบคุมการไหลเวียนของกระแสเวทมนตร์แล้วนึกมันเข้าที่ดวงตาทั้งสองข้าง เมื่อเสียงระบบบอกว่าเขาบรรลุเงื่อนไขได้รับทักษะเนตรนักปราชญ์ เขาก็มองเห็นกระแสพลังที่ปล่อยออกมาจากร่างสัตว์อสูรจำนวนหนึ่งซึ่งอยู่บนเพดาน แต่ละระยะห่างของมันน่าผิดสังเกตคือบางตัวอยู่ไกลพอสมควร ในขณะที่หลายตัวอยู่กันเป็นกลุ่ม

"ทางขวาเยอะว่ะ" อาคมพูค

"ไม่ใช่ทางซ้ายหรือ" ราล์ฟแย้ง

"ประสาทกลับละ ฉันเห็นพวกมันอยู่ทางขวาเป็นฝูง"

"อย่างนี้เอง วิชาเนตรหนึ่งสายรับรู้ได้เฉพาะสายเดียวกันเท่านั้น ฉันมีเนตรนักปราชญ์ นายมีเนตรจิต หากแค่เนตรยุทธ์เลยไม่รู้จำนวนแน่ชัด เพราะแบบนี้เองคนที่มาชั้นนี้ถึงไม่รอดจากการถูกพวกมันไล่ล่า" หือ" ราล์ฟชะงักเมื่อเห็นว่ากระแสพลังที่มองเห็นหายไปคือๆ

"มีอะไรวะ"

"พลังเวทมนตร์ไม่พอ ใช้ได้แค่ยี่สิบห้าวินาทีเอง" ราล์ฟพูด่าพลังเวทมนตร์ที่ลดจนเกือบหมด แสดงว่าใช้พลังเวทมนตร์วินาทีละ 20 หน่วย อาคมเปิดคู่มือก็พบว่าพลังจิตตอนนี้หมดแล้วเหมือนกัน

"ปกติใช้ได้ตลอด ทำไมตอนนี้ถึงจำกัดเวลาวะ หุคหิดแล้วนะไวโย ไร้ระบบบ้านี่!"

"ร้ายกาจเอาเรื่อง กลบช่องว่างเอาไว้หมดเลย"

"ยังจะไปชมมันอีก พลังจิตฉันมีแค่ 510 หน่วยเท่านั้นเองนะไว้อย่างไร"

"ถ้ามีน้อยก็เพิ่มมันซะก็สิ้นเรื่อง ถ้าฉันบอกว่าฉันรู้วิธีเพิ่มขีดจำกัดของทุกสาย นายสนใจจะฝึกไหมล่ะ" ราล์ฟถาม

"แน่ละ มีเยอะก็ใช้ได้ไม่นาน ว่าแต่แกล้งได้ยังไง แอ็กเกมเอาเหอ"

"ถามผู้ช่วยฝึกก็รู้แล้ว"

"ถามได้ช่วยเหออะ นึกว่าสอนเป็นอย่างเดียว"

ไซเรนผ่นึกมนตราเพื่อใช้เนตรนักรบราชนัฏบ้าง ก่อนจะพุดชัดทั้งสองคนที่กำลังเถียงกันอยู่

"เราไม่ว่าหรอกหากพวกเจ้าทั้งสองจะทะเลาะกัน แต่เราเกรงว่าในสถานการณ์เช่นนี้คงไม่ดีนัก"

"นั่นสินะ จะสู้หรือจะหนี" ราล์ฟถามความเห็น แน่แน่นอนว่าการสู้กับศัตรูที่ระบุตำแหน่งไม่ได้เป็นความท้าทายแบบหนึ่งซึ่งเหมาะจะเป็นการฝึกฝน

"ถ้าสู้กับพวกมันไม่ไหว คุณอย่าที่สวรรค์คงเสียใจแย่" อาคมผ่นึกปราณไว้ทั่วร่าง เตรียมพร้อมสู้กับพวกคางคาว

"เกี่ยวกันไหม"

"มันเป็นมุกไว้อยู่!"

"เห็นฉันเข้าใจไหมล่ะ"

ราล์ฟเคลื่อนตัวก่อนใคร แล้วซัดมีดสั้นเพื่อสร้างความปั่นป่วนให้พวกมัน เขาให้ไซเรนกับอารินอยู่ใกล้ๆ บาร์ก็เฝ้ามองเห็นในความมืดได้ ส่วนคิริ นักก็ และหงอคงที่อยากสู้ด้วยต่างกระจายกันออกไป นักก็กระโดดเตะแบล็กแบต แต่ถูกจับตัวเอาไว้ หงอคงเห็นโอกาสดีจึงใช้เวทลมโจมตี โดยมีคิริพ่นไฟตาม ทำให้นักก็โดนอย่างสดไปด้วย จนพวกมันทะเลาะกันเอง

ราล์ฟและอาคมเริ่มปรับรูปแบบการต่อสู้ได้ พวกเขาไม่ใช้ตามองแต่ใช้หูฟังเสียง อาคมมีพลังป้องกันสูงจึงเป็นผู้รับความเสียหายเพื่อโจมตีตัวที่เข้ามาในระยะของคาบ ส่วนราล์ฟใช้การวิเคราะห์ตำแหน่งจากการฟังเสียงใช้สกอร์เวทมนตร์โจมตีอย่างแม่นยำ

396/

ราล์ฟวิเคราะห์ตัวเลขของค่าเสียหายเพื่อแยกแยะความแตกต่าง

ตัวเลขนี้ค่าความเป็นค่างคาวสายลมปราณ และเมื่อมองเห็นตัวเลข เขาก็สามารถคำนวณทิศทางที่มันกำลังจะไปได้ เขาจึงโจมตีอีกครั้ง

74!

คราวนี้การโจมตีโดนตัวอื่น ราล์ฟคาดว่าน่าจะเป็นสายจิตที่ป้องกัน เวทมนตร์ได้ดีกว่า ความวุ่นวายนั่นทำให้เขาราคาญเล็กน้อยกับการยิง เวทมนตร์ออกไปปะทะกับสายพลังที่แพ้ทาง เพราะเสียสกอร์เวทมนตร์โดยแทบไม่ได้ประโยชน์ แต่แล้วเขาก็นึกบางอย่างได้ จึงเหวี่ยงสติกกัมส์ออกไปจับตัวแบล็กแบคตัวหนึ่งก่อนจะวิ่งไปหาบาร์ก็

"คิงมันลงมา"

ถึงราล์ฟไม่ใช่เจ้านายของบาร์ก็ แต่คนที่หาของกินให้มันตลอดก็คือคนคนนี้ การขัคคำสั่งเท่ากับว่ามันจะต้องออกอย่างแน่นอน มันจึงรีบคาบสติกกัมส์แล้วคิงลงมา อาคมรู้ว่าราล์ฟจะทำอะไรจึงเปลี่ยนเป้าหมายเป็นค่างคาวตัวนั้นทันที

"สายอะไรฉันไม่สน แต่ถ้ามันใจว่าทนคาบฉันได้ ลองเจอกันหน่อยเป็นไง"

5,945!

ค่าเสียหายที่ลอยขึ้นมา ต่อให้หักลบค่าความต่างของเลเวลก็ยังถือว่ามากอยู่ดี ราล์ฟเอาน้ำยาเพิ่มพลังปราณให้อาคม เพราะเห็นจากหน้าค่าสถานะของทีมว่าพลังปราณของอาคมลดฮวบจนหมดแล้ว

"ใช้ประหยัคฯ หน่อย น้ำยาเพิ่มพลังปราณพวกนี้ราคาแพงนะ"

"เอ๊ะ! แต่อารินมีเยอะแยะเลยนะคะ"

4

หาชนะที่จับต้องไม่ได้

รอล์ฟคิดไม่ถึงเลยว่าอารินจะมีน้ำยาฟื้นพลังของทั้งสามสายเป็นร้อยๆ ขวด อารินบอกว่าปรุงยานี้มานานแล้ว แต่เซเรย์บอกให้เก็บเอาไว้ก่อน เพราะไม่ทราบผลข้างเคียง เนื่องจากระบบในคอนั้นยังไม่มีการแบ่งแยกสายพลัง ดังนั้นต่อให้ขายถูกก็ไม่มีคนซื้อ นอกเสียจากพวกที่น่าจะรู้อยู่แล้ว สุดท้ายอารินก็ไม่ขายและเก็บเอาไว้กับตัวตลอด คอนนี้อาคมเลยพอใจเป็นพิเศษเพราะเท่ากับว่าไม่ต้องกลัวเรื่องพลังปรานหมด

รอล์ฟใช้เนตรนักปราชญ์ระยะเวลาสั้นๆ จำตำแหน่งของสัตว์อสูรทั้งหมด ก่อนจะหยิบมีดच्छคออกมาผูกติดอัญมณีธาตุสายฟ้า เพื่อใช้คุณสมบัติของธาตุบอกตำแหน่งให้อาคมรู้

นักมายากลหนุ่มวิ่งไต่ผนังถ้ำแล้วควัดคาบโจมตี ใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีก่อนที่แบล็กแบคก็หนีไปหมด อาคมเปิดดูข้อมูลของตัวเอง พบว่าค่าความเหนื่อยล้าเพิ่มขึ้นมาเกือบจะเต็มร้อยแล้ว ในขณะที่ของรอล์ฟซึ่งเคลื่อนไหวน้อยที่สุดยังอยู่ที่สี่สิบเท่านั้น วิธีลดค่าความเหนื่อยล้านอกจากการดื่มน้ำยาแล้วต้องกินอาหารเท่านั้น ไมอย่างนั้นจะติดสถานะประหลาด ทำให้พลังโจมตีและพลังป้องกันเหลือเพียง 20%

"เพราะเลเวลที่แตกต่างกันสินะ" ราล์ฟพิมพ์ว่า อย่างไรก็ตามเสียการล่าเมื่อครู่ก็ทำให้เลเวลของพวกเขาเพิ่มขึ้น ราล์ฟมีเลเวล 10 อาคมมีเลเวล 16 ส่วนอารินที่ได้เลเวล 9 หลังจากวาครูปเสร็จก็กลายเป็นเลเวล 10

"เหนื่อยโวย!"

"บ่นไปก็ไม่ช่วยให้หายเหนื่อย"

"รู้โวย! แต่ทำไงได้ มันเหนื่อยนี่หว่า ถ้าเป็นเมื่อก่อนไอ้พวกนี้ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก" อาคมคุยเฟื่อง

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเกินจริงเสียทีเดียว เพราะอาคมมีทักษะเพิ่มพลังโจมตีถาวรโดยไม่ต้องเรียกใช้ และทักษะลดความเหนื่อยล้า แค่นี้หลังจากอัปเดตแพตช์ใหม่ ทักษะลับกับทักษะประคิษฐ์จะไม่หายไป แต่อาคมยังไม่เคยลองใช้สองทักษะนี้สักที

"พวกมันเป็นแค่คลาสชาวบ้าน"

"ว่าไงนะ!" อาคมร้อง ก่อนจะทำหน้าเอือแล้วถามต่อว่า "มันคืออะไรละ"

"มันเป็นคลาสที่กระจอกที่สุดยังงี้ละ ระบบใหม่แบ่งความแข็งแกร่งของเพลเยอร์และสัควอร์สูรเป็นคลาส เริ่มจากชาวบ้าน ทหาร ชุนนาง อัศวิน และสูงสุดคือ จักรพรรดิ คิคุคูชิ พวกมันเป็นแค่คลาสชาวบ้าน เลเวล 20 แต่ทำเอาพวกเราแทบไม่รอด ไม่ต้องแปลกใจเลยว่าคลาสต่อไปจะร้ายกาจขนาดไหน"

"เกมนี้โรคจิตวะ ทำอะไรซับซ้อนซะมด"

"แต่ฉันว่าทำได้คิตีเดียว ถ่วงให้เพลเยอร์พัฒนาได้ช้า ระหว่างนั้นก็จะสามารถเพิ่มเติมอะไรเข้ามาได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องที่จะทำให้เสียสมดุล" ราล์ฟตรวจดูสถานะของตัวเอง "เอาไว้พวกเราเปลี่ยนอาชีพได้เมื่อไหร่ค่อยฝึกทักษะที่จำเป็น อย่างน้อยๆ ถ้ามีทักษะอาชีพคงทำอะไรได้อีกเยอะ"

"เห็นด้วยวะ บอกตรงๆ พอไม่มีทักษะโจมตีแล้วเหนื่อยสุดๆ"

"อารินมีบัคควาร์ปเปลี่ยนอาชีพพิเศษอยู่ใช่ไหม"

เด็กหญิงเปิดหน้าต่างไอเทมและไล่สายตาดูรายการไอเทมทั้งหมดจนเจอสิ่งที่ราล์ฟบอก

"มีค่ะ"

รالفวางกำหนดการใหม่ เขากำลังคิดว่าจะใช้ยันต์คุณค่า ประสพการณ์เลิศใหม่ มันน่าจะคุ้มอยู่ จากนั้นจึงไล่สายตากุโอเทมที่พกมา นอกจากพวกอัญมณีธาตุก็มีของใช้ต่างๆ ไป ระเบิดที่ยังเหลือจากสงครามครั้งล่าสุด ซึ่งเป็นไอเทมที่ไม่สนใจค่าป้องกันอีกฝ่าย เพียงแค่เหลือแค่สองลูก ถ้าใช้ร่วมกับทักษะที่พอมืออยู่น่าจะทำอะไรได้บ้าง ในขณะที่คิดอยู่นั้นรالفก็ฉงนใจ เขาคุโอเทมทั้งหมดอีกครั้งแล้วมองรอบๆ

"ข้างบนมีอะไรวะ"

"เปล่า ฉันแค่คิดบางอย่างได้หลังจากได้เห็นเจ้านี่" รالفหยิบหนังสือรวมสมุนไพรออกมา เปิดไปหน้าที่มีภาพผลึกสีเหลือง ชื่อที่กำกับอยู่คือ 'กัมมะถัน'

"แล้วมันจะทำอะไรได้ สาธิตให้พวกมันให้ปวดแสบปวดร้อนเล่นจั้นเหรอ ค้างความไวโซ่ไม่โซ่ผี!" อาคมหัวเราะกับมุกตลกของตัวเอง แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือความเจ็บ ไม่มีใครหัวเราะแม้แต่น้องสาวของตัวเอง

"จะฟังไหม"

อาคมขยับไหล่ รالفจึงอธิบายต่อ

"ฉันแค่คิดว่าเราสามารถทำระเบิดลูกใหญ่ๆ ได้ เกมนี้มีช่องว่างอย่างหนึ่งที่สามารถทำได้โดยไม่ผิดต่อกฎ นั่นคืออิสระในการเลือกวิธีต่อสู้ เราสามารถใช้สิ่งของรอบตัวเป็นอาวุธได้หมด ยกตัวอย่างเช่น..." รالفมองหาก้อนหินขนาดพอคีมือ แล้วขว้างใส่อาคมอย่างแม่นยำ แม้จะอยู่ในปาร์ตี้เดียวกัน เพลเยอร์ก็สามารถทำร้ายกันได้ เพียงแค่ไม่สร้างความเสียหาย "ก้อนหินนี้สามารถใช้เป็นอาวุธที่สร้างความเสียหายได้เหมือนกัน"

"อธิบายอย่างเดียวกันก็ได้ ทำไมต้องขว้างด้วยวะ จะหาเรื่องกันหรือไง"

"กลัวไม่เห็นภาพ" รالفตอบหัวงง "ก็อย่างที่รู้ เราสามารถกำหนดวิธีการต่อสู้ของตัวเองได้ ฉันคิดว่าด้วยสิ่งของเหล่านี้ เราสามารถสร้างระเบิดอานุภาพร้ายแรงได้ ฉันรู้วิธีทำดินประสิวจากมูลค้างคาว กัมมะถันก็มีขายในร้านขายยา ถ้าไปกว้านซื้อมาก็น่าจะพอได้อยู่"

"นี่แกอย่าบอกนะว่าจะสร้างระเบิดนะ"

"ที่พูดไปทั้งหมด ฉันคงเอามาสร้างปราสาททรายละมัง" รالفตอบ พวก รالف เปลี่ยนไปเก็บเลเวลที่ชั้นสามแทน เพราะถ้าเป็นชั้นนี้

น่าจะยังพอทำอะไรได้บ้าง อย่างไรก็ตามเสียจุดประสงค์ของพวกเขาก็คือ การเก็บมูลค่าความเพื่อนำมาทำคืนประสิริ สิ่งที่ใช้ยืนยันทฤษฎีนั้นก็คือ ระเบิดที่ถือครอง สิ่งนี้ไม่ใช่ของที่ระบบสร้างขึ้น แต่เป็นของที่เพลเยอร์ผลิตขึ้นเมื่อนานมาแล้ว หากคนคนนั้นทำได้ เขาก็มีสิทธิ์สร้างได้เหมือนกัน

เมื่ออาคมยึกพื้นที่เก็บเลเวลได้ ก็เริ่มล่าสัตว์สุรโดยมีอารินนั่งเชียร์ ส่วนรอล์ฟ ไชเรน และคิริแยกตัวออกมาเตรียมของ พอออกนอกถ้ำ พวกเขาก็เห็นคนจำนวนมากยืนจับกลุ่มบริเวณหน้าทางเข้าคันทันเจียน ทุกคนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมและพูดคล้ายกำลังสำรวจพวกเขาอยู่ ถึงจะทำไมไม่สนใจ แต่ประโยคหนึ่งก็ทำให้รอล์ฟถึงกับหยุดเท้า

"นักดาบสุรอยู่ที่นี้จริงๆ เหรอ"

"แน่นอน เพื่อนฉันที่หาไอเทมภารกิจในคันทันเจียนบอกว่าเห็นนกยักษ์อยู่ที่ชั้นสาม"

"แต่มันมีนกยักษ์เชียวนะ"

"อย่าปอกหน้า นักดาบสุรก็เริ่มเล่นใหม่เหมือนพวกเราทุกคน ตอนนี้นำพวกเรามีเลเวลตั้งสี่สิบกว่าแล้ว แล้วยังได้อาชีพกันทุกคน ถ้าพวกเราเอาชนะนักดาบสุรได้รับรองว่าชื่อเสียงโด่งดังขึ้นแน่"

'ก็แค่พวกหวังจะดังทางลัด'

รอล์ฟประมาณจำนวนคนที่คั่งอยู่หน้าคันทันเจียนคร่าวๆ ว่าน่าจะไม่มีต่ำกว่าเจ็ดสิบคน แต่ไม่เกินเก้าสิบคน ทักษะตรวจสอบบอกข้อมูลของคนพวกนี้ได้แค่ชื่อ ทุกคนใช้อาวุธแตกต่างกัน มีทั้งอาวุธดีแต่เลื่อเกราะธรรมดา และอาวุธธรรมดาแต่เลื่อเกราะดี บางคนก็มีเครื่องประดับหรุๆ และอาวุธแปลกๆ หมายความว่าคนพวกนี้คือเพลเยอร์เก่าที่เปิดกล่องสมบัติทองคำแล้วได้ของดีมาใช้

"ที่มนุษย์พวกนั้นกล่าวถึงคือคนคนนั้นอย่างนั้นหรือ" ไชเรนถาม

"ใช่ ฉายานักดาบสุรเป็นที่โจษจันมาก มีกระตุ้เรื่องนี้ถึงสิบสองกระตุ้ คอมเมนต์สี่แสนกว่า สี่กระตุ้เป็นแฟนคลับ ที่เหลือเป็นการสืบค้นข้อมูล จุดเด่นของนักดาบสุรที่ทุกคนรู้จักคือ มีนกยักษ์สีดำเป็นพาหนะ น่าจะหมายถึงเจ้าบาร์กิลนะ" รอล์ฟเปิดอ่านกระดานข่าวสารพลาถตอบแบบไม่ใส่ใจ เพราะเรื่องนี้ไม่สำคัญไปกว่าการเก็บเลเวลของพวกเขา

"ไม่คิดจะเตือนสักหน่อยหรือ"

"เตือนนะได้อยู่หรอก แต่ฉันจะใช้อีกวิธีน่าจะดีกว่า"

"อีกรึ?"

รอล์ฟหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งให้ดู ไชเรนไม่รู้ว่ามันคืออะไรด้วยซ้ำ จากนั้นรอล์ฟก็พูดต่อว่า

"พวกนั้นไม่รู้ว่ารู้ตัวแล้ว แต่ใช้ใบวาร์ปกลับเมืองก็พอ"

ระบบใหม่อนุญาตให้ใช้ใบวาร์ปกลับเมืองได้ทุกพื้นที่ ยกเว้นกรณีที่ต้องปะทะกับบอสหรือภารกิจบังคับเท่านั้น แต่ใบวาร์ปมีราคาแพงมาก ไม่มีใครเอามาใช้ฟรีๆเพื่อ

"ร้ายกาจที่สุด"

"เรียกว่าฉลากรับมือต่างหาก" ราล์ฟคิดต่ออาคมเพื่อบอกเรื่อง
เปลี่ยนแผนเป็นวาร์ปกลับเมืองแทน อย่างน้อยก็จะมีเวลากลับไปเตรียม
ของ และพวกมันได้แค่ออกเฝ้านอน ทว่าก็เป็นเรื่องที่ไม่ช่วยไม่ได้

รอล์ฟที่เตรียมไอเทมสำคัญเสร็จเรียบร้อยแล้วผนึกภูตกับสัตว์เลี้ยง
อสูร ก่อนจะใช้ใบวาร์ปกลับเมือง อาคมและอารินนั่งกินชาลาเปารออยู่ที่
จุดนัดพบ แม้อาคมจะดูเหนื่อยมาก แต่ค่าสถานะผิปกปติหรือคำสาปกลับ
ไม่มีผลกับเขา ต่อให้ออกข้าวหรือสู้จนล้า ก็แค่เหนื่อยจนไม่มีแรงขยับเท่านั้น

"หิวข้าว"

"ไม่มีคำอื่นแล้วหรือ"

"หิวข้าวโวย!"

"เพิ่มมาหนึ่งคำ ความหมายก็ไม่ต่างจากเดิม"

"อย่าให้พวกมากได้ไหม หิวจนไม่มีแรงแล้วเนีย"

"พี่ชายเพิ่งทานชาลาเปาไปคั้งสิบสี่ลูกไม่ใช่หรอคะ" อารินถาม คนที่ซื้อชาลาเปาให้เธอก็คือพี่ชายคนนี้นี่แหละ แถมนั่งเดินกินตลอดทางจนหมด

"แต่พี่ชายหิวนี้คะ หิวมากด้วย หิวจนไม่มีแรงขยับเลย โอ๊ย! เวียนหัวจะเป็นลม" ว่างแล้วพี่ชายตัวสอซกก็ถลึงทำเป็นลมไปชน้องสาว จนโดนเจ้านักก็กระโดดตะหนัาเต็มแรง

"ไฉนนักก็ จะหาเรื่องกันหรือไงวะ!"

"พี่ชายอย่าแก้งนักก็สิคะ" เด็กหญิงอุ้มกระต่ายขึ้นมากอด เจ้านักก็

แอบแสบเย้ยเยาะเย้ย ทำให้อาคมต้องไประบายใส่เสาไฟข้างทางแทน

ยังเหลือเวลาออนไลน์พรุ่งนี้อีกหนึ่งวัน พวกเขาน่าจะเตรียมการเสร็จ โชคดีที่อารินรู้เรื่องสมุนไพรรักษาของมัน ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังรู้วิธีหากำมะถัน เนื่องจากยาที่ใช้รักษาภายนอกบางชนิดมีส่วนประกอบนี้อยู่ ด้วยเหตุที่มีกำมะถันในช่องเก็บไม่พอใช้ อาคมและอารินจึงได้รับหน้าที่หากำมะถันจำนวนมาก ส่วนรอล์ฟจะเตรียมของเพื่อบรรจุระเบิด

พวกเขาใช้เวลาานพอสมควรก่อนจะกลับมารวมตัวกันที่จุดนัดพบ เนื่องจากต้องใช้เวลาเพื่อทำดินประสิว รอล์ฟจึงหาพื้นที่ที่ไม่มีคนผ่านสำหรับเตรียมของ เมื่อมาถึงก็พบว่าบรรยากาศที่นั่นค่อนข้างดี แม้จะอยู่ห่างจากพื้นที่เก็บเลเวล แต่เพราะเป็นพื้นที่พักผ่อนจึงมีคนเยอะเกินไป พอพวกเขาเดินลึกเข้าไปจนมั่นใจว่าจะไม่มีคนเข้ามาขยี้วันบังเอิญก็ตั้งคันท่บริเวณนี้มีลำธารเล็กๆ ลึกพอให้ลงไปว่ายเล่นและมีปลาอยู่ ช่างเหมาะแก่การพักผ่อนจริงๆ

"พี่ไซเรนไปเล่นน้ำกับอารินนะคะ"

"เบ็ดตกปลาอยู่ไหนวะ คินนี่อย่างปลากินกันดีกว่า"

"ก๊!"

"เจ๊ยก!"

"ก๊ว!"

"แกว๊ก!"

ถึงสี่ประโยคหลังจะฟังไม่รู้เรื่อง แต่ท่าทางพวกมันจะกำลังตื่นเต้น รอล์ฟให้แต่ละคนและแต่ละตัวแยกย้ายกันไปทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำ หงอคงปีนต้นไม้เล่น นักก็ขี่หลังคิริวิ่งเล่นริมลำธาร บาร์ก็ส่งเสียงน่ำรำคาญ แล้วกลับไปโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง อารินเปลี่ยนเป็นชุดว่ายน้ำแล้วนำห่วงยางลายน่ำรักๆ ออกมาเล่นน้ำ ไซเรนแปลงกายเป็นเงือกและดำลงไป ในน้ำ ส่วนอาคมนำคันเบ็ดออกมาตกปลา

"อย่าลืมนะว่าพวกเราทำอะไร"

"เรื่อนั้นฉันไม่ถนัดวะ ถ้าเป็นอะไรที่ต้องใช้แรงบอกฉันก็แล้วกัน แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อน ห้ามให้น้องสาวฉันไปยุ่งกับของอันตรายเด็ดขาด" อาคมตอบ

"สรุปไม่มีใครคิดจะช่วยกันเลยสินะ"

"แล้วฉันตอบว่าจะช่วยเธอ"

"คืนนี้หากินเองก็แล้วกัน"

"เฮ้ย! ไหงงั้นวะ"

คำพูดแบบนี้ได้ผลกว่ากันเยอะ เพราะอาคมห่วงเรื่องกินรองจากอาริน ยิ่งรالفเป็นพวกพุดจริงทำจริง สุดท้ายเขาก็ต้องมาช่วยงานจนได้ ส่วนปลาเอาไว้จับที่หลังก็ยังไม่สาย

รالفอธิบายทีละขั้นตอนด้วยไม่ต้องการให้มีความผิดพลาด ความจริงจะต้องใช้เวลาเพื่อเปลี่ยนมูลค่างคาวเป็นคินประสิ่ว หลังจากเห็นรالفใช้หม้อต้มมูลค่างคาว อาคมก็ทำหน้าสยอง

"หวังว่าแกคงไม่เอาหม้อใบนั้นมาทำอาหารให้พวกฉันหรอกนะ"

"ฉันรู้ว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่"

"งั้นก็แล้วไป จะว่าไป แกไปเอาวิธีพวกนี้มาจากไหนวะ หรือมีงานอติเรกสร้างของแปลกๆ"

"อินเทอร์เน็ตรึ้ออกเยอะแยะ ฉันก็แค่เข้าไปอ่านเล่นๆ แต่ไม่คิดว่าจะมีโอกาสประจักษ์ขึ้นมาใช้จริงๆ" เด็กหนุ่มตอบ

เขาหยิบสมุนไพรขึ้นมาคำนวณปริมาณของส่วนผสมเพื่อให้ได้ระเบิดที่มีอนุภาพรุนแรงที่สุด ซึ่งจะพลาดไม่ได้เลย ขณะที่อาคมนั่งทำหน้าแข็งมองของหลายๆ ที่มีกลิ่นแรงชวนอ้วก จนเมื่อรالفเห็นว่าได้ที่แล้วก็เริ่มขั้นตอนต่อไป ส่วนอารินและไซเรนที่เล่นน้ำกันจนเหนื่อยและเดินกลับมาถูกอาคมห้ามไว้ เพราะกลัวว่าอารินจะจ่าอะไรแปลกๆ ไปใช้นั่นเอง

กว่าจะเริ่มทำมือคำได้ก็เกือบสองทุ่ม ตอนนี้อย่ามีคจนมองอะไรไม่ค่อยเห็น รالفมีอารินและไซเรนเป็นลูกมือทำอาหาร อาคมที่ไม่ทำอะไรเลยเอาแต่คุ้नोंงสาวทำไข่เจียวกับไข่ดาว พึมพำว่าอยากเก็บภาพนี้ไปอัคขยาดิดไว้ในห้อง จากนั้นรالفก็ถือถาดที่มีเหล็กแหลมเสียบผัก ผลไม้ และเนื้อมา แค่นี้ก็รู้แล้วว่าคืนนี้มีบาร์บิคิว

"กินให้หมดด้วยละ เสียคาย"

"คนอย่างฉันเนี่ยจะกินเหลือ ไม่มีทางหรอก"

เมื่อวางตะแกรงเหล็กไว้ประหนึ่งเตา แล้ววางบาร์บิคิวไว้จนแน่น รالفก็นำหม้อข้าวมาวางข้างๆ ให้ทุกคนได้กินกับข้าวสวยร้อนๆ มือนี่เป็นมือคำที่วุ่นวายพอสมควร อาคมกับบาร์ก็เถียงกันเรื่องจำนวนที่กินไป ไม่รู้

ว่าโง่หรือบ้ากันแน่ที่ไปเถียงกับนก ในขณะที่คนอื่นๆ กินกันได้ไม่ถึงสิบไม้ ด้วยซ้ำ

วันรุ่งขึ้น ราล์ฟตื่นขึ้นมาฝึกฝีมือการปักคิเพื่อให้ชินกับสภาพ ร่างกายในปัจจุบัน การฝึกนี้ไม่ช่วยให้ทักษะเพิ่มขึ้น แต่สามารถเพิ่มค่าสถานะถาวรได้ โดยเฉพาะปลดล็อกแขนถ่วงน้ำหนักยังใช้ได้ผลเหมือนเดิม อาคมเองก็ซ้อมเหวี่ยงดาบแต่เช้าเหมือนกัน สิ่งที่ใช้ก็คือท่อนไม้ที่ติดหมายเลขแบบสุ่ม เมื่อได้สัญญาณ เขาก็โจมตีท่อนไม้ติดหมายเลขที่ระบุไว้ ซึ่งเป็นการฝึกสายตา สมาธิ และความเร็ว

"ฝึกแต่เช้าเลยนะ"

"อย่างกวนได้ไหม คนใช้สมาธิอยู่"

"โคจรลมปราณด้วยสิ การเคลื่อนไหวของนายยังติดขัดอยู่เพราะไม่รู้จักรากการโคจรลมปราณให้สัมพันธ์กับการเคลื่อนไหวแบบนี้" ราล์ฟหยิบไม้ขึ้นมาต่างคาบ แล้วเลียนแบบการฝึกของอาคมบ้าง เพียงแต่การเคลื่อนไหวของราล์ฟลื่นไหลมาก ผิดกับอาคมที่ชะงักเป็นบางจังหวะ

"นอกจากนี้ลมปราณยังสามารถทำแบบนี้ได้ด้วย" ราล์ฟแทงไม้ใส่หมายเลขสุดท้ายที่อยู่ไกลมาก คลื่นพลังก็พุ่งออกไปเป็นเส้นตรง อาคมถึงกับอึ้งและเริ่มสงสัยว่าเด็กหนุ่มเป็นมนุษย์หรือเปล่า ทั้งที่เรียนสายพลังแทบจะพร้อมๆ กัน แต่กลับใช้งานได้มีประสิทธิภาพกว่า

"ทำได้ยังไงวะ"

"โคจรลมปราณให้สัมพันธ์กับการเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีหรือการตั้งรับ กักพลังไว้ที่ช่วงไหล่ แล้วปล่อยมันออกไปในจังหวะโจมตี จะทำให้เกิดการโจมตีแบบเมื่อครู่ ตอนนี้โคจรลมปราณของฉันทันอยู่ที่เลเวล 7 แล้ว"

"ไปได้ตอนไหนวะ ฉันทันยังเลเวล 1 อยู่เลย"

"ไม่ใช่แค่นั้น พลังจิตของฉันทันอยู่ที่เลเวล 12"

"ไม่ยุติธรรมวะ"

"ฉันทันว่าฉันทันบอกวิธีการฝึกไปแล้วนะ เรื่องการโคจรลมปราณกับการทำสมาธิเพื่อฝึกพลังจิต"

"บอกฉันทันมาเลยดีกว่า แก่ทำทำโจมตีแบบนี้ได้ยังไง" ชายหนุ่มถาม

เขารู้สึกว่าถ้าฝึกได้สำเร็จ ตนเองน่าจะเก่งขึ้น

"โคจรลมปราณไปเรื่อยๆ ถ้าถึงเลเวล 5 นายจะเริ่มสัมผัสได้ถึงก้อนพลังงานในร่างกาย โคจรต่อไปจนรู้สึกว่าย่องน้อยกำลังจะเหือด คราวนี้ให้จับต้นก้อนพลังงานนั้นไว้ในกำมือแล้วปล่อยมันออกมาโดยไม่ต้องกักเอาไว้" ราล์ฟอธิบายด้วยถ้อยคำที่คิดว่าเข้าใจง่ายที่สุด อันที่จริงจะต้องโคจรหมุนวน หน่วงการโคจร และอีกมากมาย แต่สำหรับอาคมแค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว

เพราะหมอนี่พัฒนาได้ในระหว่างการต่อสู้จริงมากกว่า

ตลอดช่วงเช้า สองพี่น้องลงเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน หงอคง ก็นั่งลอยอยู่บนต้นไม้ แล้วขว้างเปลือกกล้วยใส่หัวเจ้าบาร์ก็หัวล้นอยู่ นกก็โดนอารินจับใส่ห่วงยางจึงนอนลอยคอ ส่วนคริที่พักผ่อนนี้ดูจะชอบเล่นน้ำมากกำลังคำพูดคำว่าย ก่อนจะบังเอิญไป่วนห่วงยางของเจ้านกก็จมน้ำ ทำให้นกก็จมน้ำ พออาคมเห็นเข้าก็จับมันโยนขึ้นฝั่งแล้วหัวเราะเยาะ

นอกจากราล์ฟจะใช้เวลาทำระเบิด เขายังฝึกโคจรลมปราณเรื่อยๆ และแบ่งเวลาไปฝึกสมาธิ ทำให้เลเวลของทักษะเหล่านี้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้ยังมีทักษะใหม่อย่างทักษะรวบรวม ซึ่งเขาคิดว่าน่าจะได้จากการรวบรวมสิ่งของมาทำระเบิด

แม้จุดประสงค์วันนี้คือการพักผ่อน แต่ราล์ฟก็ไม่ประมาท เขาตรวจ-สอบความเคลื่อนไหวในเกม มีข่าวลือว่าหัวหน้ากิลด์หลายกิลด์ทำภารกิจเลื่อนคลาสเป็นขั้นทหารแล้ว และเริ่มจับจองพื้นที่ล่าบอสตามดินแดนต่างๆ ที่น่าสนใจคือ พวกนี้จะเลือกบอสสัตว์อสูรที่มีความพิเศษ สามารถครอบ-ไอเทมเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ได้

แม้ทางระบบจะกำหนดเผ่าพันธุ์พื้นฐานไว้ให้แล้วก็จริง แต่พอเห็นรายชื่อเผ่าพันธุ์ เฟลเยอร์ส่วนใหญ่ก็เลิกสนใจทันที มีอย่างไหน เผ่าแมว เผ่าสุนัข เผ่าไก่ เผ่ากระต่าย มีแต่เผ่าธรรมชาติทั้งสิ้น ยิ่งตอนนี้เปิดแผนที่คราก่อนฮิลแล้ว ทำให้ทุกคนซึ่งตั้งใจจะเลือกเผ่ามังกรที่เป็นเผ่าพันธุ์พิเศษ ต่างก็รีบเก็บเลเวลเพื่อเตรียมตัวเข้าไปเสี่ยงโชค

ในความคิดของราล์ฟ ทราบไคก็ตามที่พวกเขายังไม่ได้อาชีพ ย่อมทำภารกิจเลื่อนคลาสได้ลำบากขึ้น และเมื่อเลื่อนคลาสไม่ได้ ก็ไม่มีทาง

เปลี่ยนเผ่าพันธุ์ได้

พอตกบ่าย กลุ่มอภิสก็มาฝึกกันจริงๆ จังๆ ราล์ฟต้องสอนการโคจรลมปราณและวิธีฝึกสมาธิให้อาคม ไชเรนที่สัมผัสได้ถึงไอเวทมนตร์ฝึกผีนึกมนตรา อารินนำอุปกรณ์ปรุงยาออกมาทำน้ำยาจนเลเวลทักษะปรุงยาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และน้ำยาที่อารินทำนั้น ถ้านำไปขายคงรวยไม่รู้ตัว อย่างน้ำยาเพิ่มพลังปราณ 70 หน่วย ต่อหนึ่งวินาที นานสิบวินาที ซึ่งแค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับมือใหม่ที่มีพลังปราณจำกัด

สิ้นสุดหนึ่งวัน อาคมที่พัฒนาค่อนข้างช้าก็เริ่มใช้ลมปราณควบคุมการเคลื่อนไหวได้แล้ว ส่วนสายจิตยังไม่ถนัดนัก แต่ก็มีความรู้พื้นฐานที่เรียนไว้พอเอาตัวรอด อารินได้นำยาเพิ่มพลังชีวิตมาเยอะมาก เหมาะจะออกล่าในคันทันเจียนระยะยาว นอกจากนี้ยังมีน้ำยาลดค่าความเหนื่อยล้า 40% ที่เหมาะจะใช้เวลาเผชิญหน้าบอสสัตว์อสูรขณะที่เหนื่อย

หลังจากออฟไลน์ได้พักใหญ่ ราล์ฟก็กลับมาอีกครั้งเพื่อเตรียมขึ้นตอนสุดท้าย นั่นคือการบรรจุหินปีนในวัสดุที่เตรียมมา ด้วยการคำนวณที่แม่นยำ ทำให้สามารถควบคุมความรุนแรงของระเบิดได้ ปัญหาต่อมาคือตำแหน่งที่จะวางระเบิด ซึ่งจะต้องกะระยะให้ดีและได้ผลดีที่สุด แต่เพราะเขาเข้ามาแค่เตรียมของเท่านั้น พอเสร็จแล้วจึงออฟไลน์ทันที

เมื่อถึงเวลากลางคืน แผนการเก็บเลเวลก็เริ่มต้นขึ้น กลุ่มอภิสเก็บของและมุ่งหน้าไปยังคันทันเจียนแบคเคฟ เฟลเซอร์ที่มาเก็บเลเวลในวันนี้ไม่มีทางรู้เลยว่าชะตากรรมของพวกเขาในอีกไม่กี่ชั่วโมงนับจากนี้จะเป็นอย่างไร ถือว่าโชคดีที่ราล์ฟให้อาคมเก็บบาร์ก็เอาไว้ ไม่อย่างนั้นได้มีปัญหาแน่

ตลอดทางอาคมจะจัดการสัตว์อสูรให้ ซึ่งง่ายกว่าครั้งที่แล้วเยอะ นอกจากนี้หลังจากได้เรียนรู้เรื่องลมปราณจากราล์ฟ เขาก็อยากทดลองในรูปแบบต่างๆ อารินจึงเล่าให้ฟังว่าอาคมไปเข้าภาพยนตร์กำลังภายในมาดูแล้วนั่งจดทำทางกับกระบวนท่าต่างๆ เอาไว้ บางทีก็ไปยืนพูดคนเดียวหัวน้ำกระຈก ทำให้อาคมต้องรีบปิดปากน้องสาวตัวเองก่อนจะเปลือเล่าเรื่องน่าอายอีก แค่นี้ราล์ฟก็เรียกเขาว่า 'จอมยุทธ์อาคม' แล้ว

ขนาดใช้เป็กเกอร์เฟซปิดซ่อนความรู้สึกเอาไว้ ใบหูของอาคมกลับแดงกว่าเดิม สุดท้ายคำล้อนี้ก็จะบาดไปทั้งกลุ่ม แม้แต่เจ้านาก็ก็ยังล้อเลียนยังคิดที่มันส่งเสียงได้แค่ 'ก๊' เท่านั้น

พลองมาถึงขั้นที่สี่ ราล์ฟก็ตรวจสอบตำแหน่งของพวกแบล็กแบค ในนี้มีคนแทบมองไม่เห็น ต้องใช้คบเพลิงค่อยๆ กันให้ระยะการมองเห็นกว้างขึ้นเล็กน้อย จากนั้นเขาก็ให้อารินจดจำเส้นทางทั้งหมดและวาดแผนที่กลุ่มอ็อฟส์ใช้เวลาสำรวจเส้นทางประมาณสองชั่วโมงค่อยมารวมตัวกันที่ทางขึ้นสู่ชั้นที่สาม เมื่อราล์ฟได้รับแผนที่แบบละเอียด เขาก็พบตำแหน่งหนึ่งที่เป็นพื้นที่กว้างพอจะวางระเบิด เหลือแค่ต้องล่อพวกมันเข้ามาในขั้นนี้ให้ได้มากที่สุดแล้วจึงเอาไว้

"ฝากเรื่องลากสัตว์อสูรด้วยนะ ท่านจอมยุทธ์อาคม ในหมู่พวกเราท่านมีพลังป้องกันและพลังชีวิตที่สูงที่สุด"

"ไอ้บ้า! ขนลุกอะ"

"พี่จอมยุทธ์อาคมเท่จังเลยคะ"

"แหม...อารินเรียกแบบนี้พี่ชายก็เงินแยสิ"

"ในเมื่อนายเป็นตัวล่อ ฉันอยากให้ใช้เจ้านี้ด้วย" ราล์ฟหยิบของที่เหมือนฟลุควันประมาณสิบแห่งให้อาคม

"อะไรวะ ฟลุควันเหรือ"

"เอ๊ะ! อันนั้นมัน 'ฟลุควันแค่นคลั่ง' ไม่ใช่เหรือคะ" อารินหยิบมันขึ้นมาดู เธอรู้ว่าสิ่งนี้คืออะไรเพราะมีขายในร้านขายยา

"คุณสมบัติของมันก็คือ ทำให้สัตว์อสูรคลุ้มคลั่งและโง่ตื้อวัน ไม่สามารถใช้กับบอสสัตว์อสูรที่มีคลาสสูงกว่าทหารได้ ส่วนใหญ่เป็นไอเทมใช้สร้างโอกาสหนีหรือรวบรวมสัตว์อสูรจำนวนมาก" ราล์ฟอธิบาย

"สรุปก็คือ ฉันต้องไปวิ่งล่อพวกมันมาที่ห้องนี้"

ราล์ฟพยักหน้า ไม่ว่าจะมองอย่างไรอาคมก็เหมาะสมที่สุด

"ก็ได้ แล้วจากนั้นเอาไงต่อ"

"เมื่อลากพวกมันมาที่ห้องนี้แล้ว ฉันจะทิ้งคาข่ายขังพวกมันเอาไว้ ส่วนนี้คือระเบิดที่มีน้ำหนักลูกละห้ากิโลกรัม ฉันทำเอาไว้ห้าลูก น้ำหนักขนาดนี้ถล่มคันเจี้ยนนี้ยังงี้ก็เลย แต่เรื่องนั้นใครสนใจกัน...ฉันเตรียมขบวนยาวที่ใช้เวลาจู่โจมเปิดสิบสองวินาที เป็นช่วงเวลาที่เพียงพอต่อการใช้ไบวาร์ปกลับเมือง ฉันจะให้อารินไปรอที่นอกถ้ำในรัศมีของการได้รับค่าประสบการณ์ เพราะถ้าพวกเราวาร์ปกลับเมืองทันทีจะไม่ได้รับผลประโยชน์เลย แต่ถ้ามีคนรับผลประโยชน์อยู่ ค่าประสบการณ์จะถูกแบ่ง

ให้สมาชิกในปาร์ตี้ทุกคน"

เด็กหนุ่มอธิบายเป็นฉากๆ จนอาคมนึกภาพออก และรู้สึกว่ามันนี่โคตรจะน่ากลัว ก่อนหน้านี้แม้จะยังไม่รู้สึกตัว แต่รอล์ฟก็เป็นคนประเภทอาศัยช่องว่างของกฎเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

"แล้วไม่ต้องห่วงเรื่องค่าหัว เพราะตราบโคที่อยู่นอกเมือง เราสามารถสังหารใครก็ได้โดยไม่ได้รับค่าโทษ พวกนั้นจะรู้แค่ว่าสาเหตุที่ตายมาจากถ้าถล่ม คนที่จะต้องรับผิดชอบคือ GM รับรองว่าถ้าแก้ปัญหาไม่ได้ จะต้องมีเรื่องวุ่นวายตามมาอีกยาว"

"สรุปแกพูดจริงหรือวะ ไอ้ที่บอกว่าจะทำลายเกมนะ"

"ฉันทุคจริงทำจริงเสมอ นี่ก็แค่การก่อวุ่นขึ้นแรกๆ เท่านั้น"

สิ่งที่รอล์ฟทำบ้าเอามากๆ โดยเฉพาะการทำลายเกม ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกันแน่ หากเป็นก่อนจะรู้จักกัน อาคมกล้าเดิมพันด้วยทุกอย่างที่มีเลยว่าเป็นไปไม่ได้แน่นอน แต่หลังจากเห็นสิ่งที่รอล์ฟทำมาทั้งหมด อย่างการอาศัยช่องว่างเล็กๆ ให้ตนเองได้เปรียบที่สุด เขาก็เริ่มไม่มั่นใจน้อยๆ ได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้เรื่องโงงมาถึงเขาก็พอ...แต่คงเป็นไปได้ยากแล้วละ

เมื่อเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว รอล์ฟก็ให้อารินออกไปรอด้านนอกคันเจียน และตั้งเดินทัพพักที่นั่นไปก่อน จนเมื่ออารินคิดต่อมว่าทุกอย่างเรียบร้อย เขาก็เริ่มแผนการทันที แล้วทุกคนก็ใช้ยันต์คุณค่าประสบการณ์

อาคมดูแลแผนที่ที่อารินวาดเอาไว้ และจดจำตำแหน่งของสัคว์อสูรในพื้นที่ต่างๆ ชายหนุ่มคิดว่าน่าจะใช้เวลาประมาณสิบนาทีถึงจะล่อพวกมันได้หมด

"เวรแล้ว คุณคาวินสามวินาที!" อาคมสบถ

ถึงพวกสัคว์อสูรจะโจมตีได้แค่ 1 หน่วย แต่มีเป็นร้อยๆ ตัวก็ลดพลังชีวิตได้เร็วมาก โชคคือที่มีน้ำยาเพิ่มพลังชีวิตของอารินอยู่ด้วยจึงฟื้นฟูได้รวดเร็ว และสิ่งที่ทำให้อาคมได้เปรียบก็คือ การที่เขาไม่มีทางโดนคำสาปหรือคำสถานะผิดปกติเล่นงาน บางคนพอถูกกัศจะคิดสถานะเล็อดไหลไม่หยุดบ้าง เดินช้าบ้าง กระทั่งตาบอดชั่วคราวบ้าง นี่จึงเป็นหนึ่งในเหตุผลที่จะต้องเป็นอาคมเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกัน ราล์ฟก็เตรียมทุกอย่างเอาไว้พร้อมแล้ว สำหรับ
เขา นี่เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า อย่างน้อยจบการล่าครั้งนี้ เลเวลของเขาก็จะ
เพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดด เหลือแค่เปลี่ยนอาชีพและเรียนรู้ทักษะชีวิต ซึ่ง
เป็นทักษะสายดำรงชีพ เช่น ผลิตน้ำยา เย็บผ้า คีอารู

ตอนนี้พวกนักเล่นเกมที่ชอบแบ่งปันข้อมูลได้เปิดเผยเคล็ดลับในการ
เล่นเกมมากมาย โดยเฉพาะสายกราฟิ์ไอเทมที่กำลังได้รับความสนใจ
จะว่าไปอาร์นก็ถือเป็นสายกราฟิ์ไอเทมเช่นกัน การผลิตน้ำยาเป็นสิ่งที่
ไม่ว่าใครก็อยากเรียน เพียงแต่มันมีเงื่อนไขซับซ้อนมาก ที่ง่ายที่สุดคือการ
คีอารูและเย็บเสื้อผ้าที่เรียนรู้ได้จากภารกิจการช่วยงาน

ราล์ฟคิดไปพลางตรวจสอบความเคลื่อนไหวไปพลาง สักพักอาคมก็ส่ง
สัญญาณมาบอกว่าใกล้จะถึงพื้นที่กว้างที่ว่างแล้ว ราล์ฟจึงเดินไปหลบอยู่ที่
มุมซึ่งใกล้ทางออกที่สุด เมื่ออาคมวิ่งผ่าน เขาก็ใช้สติก็กำสัถย์ร่างของ
อาคมกลับมาแล้วปล่อยตาข่าย หน้าค่างปาร์ตี้ทำให้เห็นว่าพลังชีวิตของ
อาคมเหลือประมาณ 1,400 หน่วย ใกล้จะตายอยู่รอมร่อ จากนั้นเขาจึง
บอกให้วาร์ปกลับเมืองไปก่อน ส่วนตัวเขาจะรีบจุดชนวนระเบิดแล้ววาร์ป
ตามกลับเมืองทันที

ผลลัพธ์ก็คือ...

ตูม!!!

เพลเยอร์ที่กำลังเก็บเลเวลอยู่รู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนเบาๆ แต่นั่น
คงเป็นครั้งสุดท้ายที่รู้สึกได้ เมื่อแรงระเบิดที่ถูกคำนวณมาเป็นอย่างคิทำลาย
ทั้งชั้น แต่กลับไม่ถูกนับว่าเป็นฝีมือของเพลเยอร์ ความเสียหายที่เกิดขึ้น
ตามาคือ ความสูญเสีย คนที่ไม่ตายต่างบาดเจ็บ ส่วนคนที่ตายต่าง
ส่งข้อความขอให้คนอื่นชูปชีวิตให้ เพราะการตายไม่เพียงแต่เลเวลลด
ค่าประสบการณ์ที่สะสมมายังหายไปทั้งหมด ทำให้คนใกล้จะเลเวลขึ้น
แทบร้องไห้

จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ GM ต้องจัดการโดยด่วน หลังจากตรวจ-
สอบพบว่าเป็นฝีมือของเพลเยอร์ ถึงทุกคนจะเรียกร้องความเป็นธรรม
แต่น่าเสียดายที่เอาผิดไม่ได้ เนื่องจากเพลเยอร์คนนั้นทำตามกฎของเกม
ทั้งหมด และเพื่อป้องกันไม่ให้มีคนคิดจะระเบิดคันเจียนเล่นอีก จึงบัญญัติ
บทลงโทษใหม่ให้ผู้กระทำความผิดมีสถานะเดียวกับฆาตกร

แต่เรื่องนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหลัง ส่วนตอนนี้เสียงแจ๊สเตือนที่กลุ่มอ็อล์ฟทั้งสามคนไม่สนใจนักกำลังสรุปผลการล่าให้ทราบ คือเลเวลของรالفเลื่อนเป็น 83 อาคมมีเลเวล 95 และอารินมีเลเวล 78 หลังจากนั้นพวกเขาก็ต้องไปทำบัตรประจำตัวนักล่า ซึ่งจะทำให้ได้รับเงินย้อนหลังจากการล่าสัตว์อสูร อีกหนึ่งวิธีที่หาเงินได้ไม่เลว แถมยังสามารถล่าค่าหัวฆาตกรได้ ไม่ว่าอย่างไร กลุ่มคนที่ได้ผลประโยชน์มากที่สุดก็คือพวกเขา

"เลเวลขึ้นเร็วดีวะ จะเต็มร้อยอยู่แล้ว"

"อารินเลเวล 78 แล้วล่ะ"

"เพราะอารินมีสัตว์เลี้ยงสองตัว เลยต้องแบ่งค่าประสบการณ์ ส่วนหลังจากนี้ เอาเป็นว่าแยกย้ายกันไปทำภารกิจเปลี่ยนอาชีพ อารินคงต้องไปทำภารกิจที่อัลเทเชียร์สินะ รู้สึกละจะกลายเป็นเมืองหลวงขนาดใหญ่ แถมอยู่ไกลมาก" รالفเปิดแผนที่ขนาดใหญ่ จากหมู่บ้านฝึกหัดจำเป็นต้องเดินเท้าหลายพันกิโลเมตร โชคดีที่มีระบบวาร์ปข้ามเมือง แต่ค่าบริการก็แพงเอาเรื่อง

"อารินกะ พอพี่ชายเปลี่ยนอาชีพเสร็จแล้วจะรีบไปหาทันทีเลยนะกะ"

"กะพี่ชาย งั้นอารินไปเปลี่ยนอาชีพก่อนนะกะ" พูคจบอารินก็ใช้บัตรวาร์ปหายไปที่ เหลือแค่รالف อาคม ภูต และสัตว์เลี้ยงสองตัว

"แล้วแกจะเลือกอาชีพอะไรวะ หรือว่าก๊วกเหมือนเดิม"

"นักบวช"

"เหมือนจะหลุดไป ขอใหม่อีกรอบ แกจะเลือกอาชีพอะไรวะ"

"นักบวช"

"แกต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ! อย่างแกเนี่ยจะเป็นนักบวช ตามจริงๆ เอะวะ ใช้สมองส่วนไหนคิดวะ ถึงได้เลือกอาชีพที่ตรงกันข้ามกับนิสัยของแกนะ" อาคมถามเสียงเกรียก ถ้าหมอนี้เลือกจะเป็นนักบวช เห็นทีวงการนักบวชได้สิ้นชื่อแน่

"ฉันสนใจความสามารถของอาชีพนี้มากกว่า ยังไงนี่ก็เป็นแค่เกม"

อาคมไม่เถียงอีกเพราะรำคาญ จากนั้นจึงพากันไปรับภารกิจเปลี่ยนอาชีพที่อาคารระบบ จากการสืบค้นทำให้ทราบว่าภารกิจเปลี่ยนอาชีพมีอยู่ด้วยกันสามขั้นตอนนี้แรกคือ การรับภารกิจเปลี่ยนอาชีพจากระบบซึ่งจะทำให้คุยกับ NPC เปลี่ยนอาชีพได้ ขั้นที่สองคือ การรับภารกิจอาชีพ

เพลเยอร์ต้องไปหาไอเทมหรือช่วยงานเพื่อจะได้เปลี่ยนอาชีพ และขั้นที่สาม คือ การทดสอบอาชีพ ทำให้มีสิทธิ์เรียนรู้ทักษะของอาชีพนั่นๆ

เพลเยอร์ ได้รับการกิจ เส้นทางสุวิทย์แห่งคาบ จงหาดวงตาของหนูป่า 200 ดวง เขากว้าง 50 ข้าง ปีกของนางพญา 1 ปีก หากมีข้อสงสัย กรุณา สอบถามที่อาคารระบบ

"เฮ้ย! ปีกของนางพญาสินะ มันอะไรวะ" อาคมอ่านข้อความบน หน้าต่างภารกิจ ราล์ฟยื่นหน้ามาดูเพราะไม่เคยได้ยินชื่อสัตว์อสูรตัวนี้ มาก่อน

"ปีกของนางพญาสินะ สัตว์อสูรที่อาศัยอยู่ในคันเจี้ยนแองค์เฮล สัตว์อสูรที่นั่นโจมตีเป็นฝูง นางพญาที่เป็นบอสมีคลาสทหาร เลเวล 60"

"ตกลงละ ฉันทาสชาวบ้าน จะให้ไปเชือดสัตว์อสูรคลาสทหารเนี่ยนะ เอาอะไรคิด!" อาคมโวยวาย

"อาจเพราะคุณมาเปลี่ยนอาชีพตอนเลเวลสูงๆ ก็ได้ละ ปกติระบบ จะประเมินความสามารถของสัตว์อสูรให้เก่งกว่าเจ้าตัวพอสมควร เพื่อ ความสนุกและความตื่นเต้นในการทำภารกิจ" เจ้าหน้าที่ตอบ

"ช่างเถอะ แค่นี้ไปเอาปีกมันมาก็พอใช้ไหมละ"

ต่อไปก็ถึงตาของราล์ฟ หลังจากแจ้งความประสงค์เปลี่ยนอาชีพเป็น นักบวช ภารกิจที่เขาได้รับก็คือ

เพลเยอร์ ได้รับการกิจ หัวใจของผู้รักสันติสุข จงช่วยเหลือผู้เดือดร้อนให้ครบ 100 คน หากมีข้อสงสัย กรุณาสอบถามที่อาคารระบบ

"ทำไมภารกิจของฉันทับภารกิจของแกถึงต่างกันราวฟ้ากับเหวจะ เปลี่ยนกันได้ไหม" อาคมพุดหลังจากได้เห็นภารกิจของเด็กหนุ่ม

"ถ้าทำได้ฉันทำไปนานแล้ว"

"ฉันทกลัวว่าแกจะไปทำให้ฉิบหายมากกว่าไปช่วยเหลือนะสิ แต่สิ่งที่ แกทำเมื่อกี้ ซาคินี่ก็หาคนเลียนแบบไม่ได้แล้ววะ"